

"Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz/ dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını"... Deniz, elinde dinci faşistler tarafından katledilmiş Battal Mehmetoğlu'nun ceketini hınçla sıkarken bu duyguyla sarmalanmıştı muhtemelen.

Ve biz her 6 Mayıs sabahında aynı duyguyla çıkarız sokaklara... İşçilerin yüzleri Deniz'dir, Hüseyin'dir, Yusuf'tur. Gençlerin yüzleri Yusuf'tur, Hüseyin'dir, Deniz'dir... Onlar ölmemişlerdir / yok / ateş fitiller gibi ayakta dururlar. Hala bizimle birlikte emperyalizme karşı, kapitalizme karşı, faşizme karşı savaşıyorlardır. Hala en sekiz lüverin mermisinden fırlayarak ileri atılıyor, en ön safta en ön sırada vuruşuyorlardır düşmanla. Hala aynı fedakarlık, hala aynı kararlılık, hala aynı cesaret ve hala aynı genç yürekle! Hala ellerinde kızıl bayrakları dalga dalga yürüyorlardır karanlığın üstüne doğru.

Halkın Denizi, Halkın Hüseyini, Halkın Yusufu... Hiç durdurulamayan bir akıştır bu, hiç kesintiye uğramayan bir savaş. Halkın yüreğine hiç çıkmamacasına girmiş olanlar, oradan bir öfke olup akarlar meydanlara; isyan olur, devrim olurlar.

Şimdi onlar gibi ileri atılma, halkların yüreğinde ve bilincinde fırtınalar yaratma zamanı! Şimdi isyan, şimdi devrim zamanı! Şimdi bir kez daha "Deniz, İsyân, Devrim" deme zamanı!

Bu sene 6 Mayıs'ta, her sene olduğu gibi Denizlerin Bayrağıyla onların ölümsüzlük yatağının başucunda, Karşıyaka Mezarlığı'nda olacağız. Tüm işçi ve emekçileri, gençleri ve kadınları, Denizlerin Bayrağı altında toplanmaya çağırıyoruz.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

24 Nisan - 8 Mayıs 2019 / S 73 / 1 TL

Ekonomik-politik krizin belirlediği olağanüstü şartların uzun yıllardır olağanlaştığı bir ülke burası. Tekelci sermaye ile emekçi sınıflar arasındaki iç savaşın ifadesi ve sonucu olarak gerilim, çelişki, çatışma sürekli yoğun. Emek-sermaye çelişkinin derinliğinden dolayı, başka dönemlerde veya başka ülkelerde gerilimleri yumuşatacak adımlar bile burada çatışmaların yoğunlaşmasına sebep oluyor.

Yerel seçimleri alın. "Bitmeyen seçim" halini alan 31 Mart seçimleri, dinci-faşist iktidar içinde de, sermaye ile emek arasında da güçler dengesindeki akışkanlığı hızlandırdı. Sokakları teskin etmek şöyle dursun, yeni kapışmalara kapı araladı. Mevcut ekonomik-siyasal krizi derinleştiren bir etmen oldu. Kürdistan'da süren "mazbata oyunları" öfkeyi sürekli besliyor. Kayyumların tamamen yıkıma uğrattığı belediyelerin enkaz halinde HDP'nin kucağına bırakılması cabası. Taraflar elleri kında bekliyor. Patlamak için genel bahane arayan fırtınanın gerekçesi İstanbul'da olası bir seçim iptali mi olacak?

İktisadi kriz malum. Nazır Damat Berat çıkıp çıkıp "en kötüsü geride kaldı" dediğiçe, ekonomi daha derin uçurumlara yuvarlandı. Washington'da Trump tarafından ağırılanan (ki burada da AKP iç kavgasına dair dedikodular alıp yürümüş durumda) Damat, çocuk müsamerelerine yararış "presentation"larıyla alay konusu oldu. Eli boş döndü. Merkez Bankası döviz rezervleri skandalıyla iyice köşeye sıkıştı. Bu yıl ödenecek dış borç miktarı, kamu ve özel toplam yaklaşık 186 milyar dolar! Kaynak arayıp duran sermaye ve iktidar bu şartlar altında gözünü yine işçilerin kadem tazminatına dikti. En gerici sendikalar bile seslerini yükseltmek zorunda kaldı. Homurdanmalar giderek yüksek sesli itirazlara dönüşüyor. Yakında isyan çığlığına dönüşecektir!

TL çöküşte. Bunun günlük yaşamda ne anlama geldiğini emekçiler gayet iyi biliyor. "Mutfakta yangın" derlerdi eskiden. Artık çoktan ateş bacayı sardı. Gıda krizi kapıda. Zamlar, işsizlik rakamları, sınırlı durgunluk ve hatta çöküş... TÜİK verileri bile karanlık bir tablo sunuyor. Gerçek yaşamdaki durum ise çok daha korkunç. Kusursuz fırtına yaklaşıyor.

Bu şartlar altında emek cephesinin dev gövdesini her iki ülkede alanlarda, meydanlarda göstereceği 1 Mayıs'a gidiyoruz. Gözler özellikle Taksim'de, 1 Mayıs Alanı'nda olacak. Taksim, emekle sermaye, tekelci sermaye ile emekçi sınıflar, birleşik devrim ile karşı devrim arasındaki büyük kapışmanın kristalize olduğu alan olacak. Birleşik devrimin dinci faşist iktidara ve sermaye egemenliğine meydan okuması Taksim'de gerçekleşecek.

Bu yüzden, mevcut şartlarda hiç olmadığı kadar "Taksim'de ısrar devrimde ısrar" halini almış durumda. Hedef Taksim!

Hedef: TAKSİM!

"GÜÇLÜ OLSUN BİZ DE ONUNLAYIZ"

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) Politbüro Üyesi ve Filistin Devriminin sembol isimlerinden Leyla Halid, 15 Nisan günü açlık grevinin 159'uncu gününde olan DTK Eş Başkanı ve HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven'i ziyaret etti.

Leyla Halid genel sekreterleri Ahmet Sedat'ın selamını getirirken, İsrail zindanlarındaki Filistinli tutsakların da açlık grevinde olduklarını hatırlattı. Leyla Güven de "21'inci yüzyılda Kürt ve Filistin halkı hakları için açlık grevindeler. Bütün dünyada sesimizi duyurmayanlar utanmalı" dedi.

Leyla Halid tüm insan hakları kurumlarını, aktivistleri Leyla Güven'e sahip çıkmaya çağırdı.

"DAYANIŞMA BİZE UMUT VERİYOR"

Kale Kayış işçileri, iki aya yakın süredir işçi sınıfının bir parçası olarak, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerine uyulmadığı için fabrika önünde eylemler.

İşçiler, çalışma koşullarının düzelmesi için bireysel çabaların yetmediğini, yaşam deneyimleriyle öğrenmiş ve en küçük kazanım elde edebilmek için bile örgütlü olmak gerektiğini görerek mücadeleye başlamışlar.

İşçilerin bir kısmının işe dönüş mahkemeleri de sürüyor. Mahkemede işçiler İSİG kurallarına uyulmadığını ve patronun haksızlık yaptığını anlatırken, patronlar da yanlarına çektikleri işçilere aksi ifade verdimeye uğraşıyorlar.

"İŞÇİ SINIFI KENDİ ÇÖZÜMÜNÜ ÜRETİYOR"

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır" diyen İzmir'den Devrimci İşçi Komiteleri, Serbest Kürsü kurarak ekonomik kriz ve çıkış yolları üzerine tartışmak için tüm işçileri davet ediyor.

Soma'dan maden işçileri, demir-çelik işçileri, plazalarda, burjuva avukatların yanında çalışan işçi avukatlar şu ana kadar katılacağını kesin olarak belirten, serbest kürsüden kendi çözüm önerilerini sunacak olan kesimler.

Devrimci işçiler, emeğinden başka satacak hiçbir şeyi olmayanları etkinliklerine davet ediyor ve hep birlikte kendi çözümlerini üretmeye çağırıyorlar.

>>Editör...

SUDAN DEVRİMİ VE ZİNDANLAR

Afrika'da fırtına dinmiyor! Dineceği de benzemiyor. Tunus, Ceza-yir derken bozkır, dışardan seyredenlerin hiç ummadıkları yerde, Sudan'da tutuştu bu sefer. Yarın nerede tutuşacak bilmiyoruz, bilmek de mümkün değil.

Ancak şunu biliyoruz: Devrimci durum dünya çapında olgunlaşmıştır. Yeryüzü, devrim ateşiyle tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüşmüştür. Dünyanın hiç bir yerinde burjuva egemenlikleri artık güvende değil. İşçi sınıfı, emekçiler, yoksullar, yaşamdan kovulanlar her an dünyanın herhangi bir yerinde burjuva egemenliğe karşı saldırıya geçebilirler. Sudan'da başlayan ve henüz sonucuna ulaşamayan devrimin birinci büyük dersi budur.

Devrimin Gerçek Gücünü Görmeliyiz

C.Dağlı

2

Sudan Devrimi İlk Kritik Kavşakta

Sinan Kaleli

4

Hassas Dengeler

Umut Çakır

5

Denizlerin Devrimci Kavgası Yenilmezdir

K.Taylan Kızıldağ

7

Cennetin Tapusu

Kenan Kızıl

9

Olgularla İç Savaş-9

Özgür Güven

10

Devrimci Durumu Ve Devrimi Kavramak-6

İ.Cevat Çetiner

11

DEVİRİMİN GERÇEK GÜCÜNÜ GÖRMELİYİZ

BAŞYAZI

C. Dağlı

Basit bakış, devrimin gerçek toplumsal gücü hakkında bize doğru bir fikir vermez. Çünkü, kendini yüzeyle görünenle sınırlar; derinlikli değildir. Devrimin gerçek toplumsal gücü hakkında doğru, eksiksiz, bütünlüklü bir bilgiyi, bir fikri devrimci komünist bakış verebilir. Komünist bakış bilimseldir, derinliklidir, doğrudur, sağlamdır.

Devrim büyük bir kitle gücüne dayanıyor. Devrimci fikirler halk kitlelerinde derin bir kök saldı; maddi güce dönüştü. Sosyalizm düşüncesinin emekçiler içinde derin bir etkisi var. Bu etkiyi her olayda ve yerde görebiliriz. İnsanların bilinci ve toplumsal ilişkileri devrimciyleştirdi. Devrimin gerçek gücü ancak, derinlikli bir kavrayışla ortaya konabilir.

Devrimin gerçek gücünü bilmek neden önemlidir? Öncelikle devrimin olanaklarını görmek bakımından önemlidir. Devrimci işçilerin ve devrimci işçilerin partisinin, devrimin görevlerini isabetli olarak belirlemek için önemlidir. Bu çok önemli nedenlerle devrimci güçlerin niceliği ve niteliği hakkında tam bir fikir edinmek gerekiyor.

Faşizme ve sermayeye karşı yıllarca verilen devrimci savaşta, devrimci fikirler, sosyalist düşünceler emekçi halk kitlelerinin içinde derin kök saldı. Haziran halk ayaklanması ve 6-8 Ekim serhildanı, devrimci görüşlerin, komünist anlayışın kitlelerde ne denli derin etki yarattığını ve aynı zamanda ne kadar yaygın olduğunu ortaya çıkardı. İnsanların devrimcileşmesi, sosyalizmin etkisine girmesi yüzeysel bir yaklaşımla anlaşılabilir. Olayları yalnızca sonuçlarıyla değerlendiren, devrimin ne kadar güç biriktirdiğini ancak, bu gücün açığa çıktığı büyük eylemler sırasında kabul ederler. Ama daha önce değil.

Bilimsel sosyalizmin, dünya genelinde, toplum üzerinde derin ve çok yaygın bir etkisi var. Bu etki, daha da ilerisi, komünist fikirler 20. yüzyıldan itibaren, gerçekleşen sosyalist ülkelerde değil yalnızca, kapitalist ülkelerde de büyük bir kitle gücüne sahip olmuştur. Günümüzde insanların sosyalizme yönelmesi en yaygın durum almıştır. Bugün Marx'ın kitapları, en çok satan kitaplar listesinde yer alıyor. Kaldı ki Marksizmin etkisi, benimsenmesi, yol göstericiliği görünen daha derinlikli dönüştürücü ve sürükleyicidir.

Dünyada bu denli büyük bir etki gücü olan toplumbilim, bilimsel sosyalizm, insanların düşünce yapısını köklü olarak değiştirdi. İnsanların bakış açısı basit, sıradan yaklaşımlardan kurtarıldı. Olaylara, toplumsal tüm olgulara bilimsel, derinlikli, kavrayışlı, perspektifli, uzak görüşlü vb yaklaşımla bakılıyor. Doğa, toplum ve düşüncenin hareketi diyalektik materyalist bir yöntemle çözümleniyor. Her geçen gün daha çok kişi, yüzyıldan fazla bir zamandır insanın toplumsal-tarihsel pratiği tarafından doğrulanmış bir teoriye, devrimci bir teoriye dayanıyor.

Topluma yönelik propaganda ve ajitasyon çalışmalarını proleter sınıf bakış açısına dayandırıyoruz. Burada dikkat edilmesi gereken, sınıf bakış açısıyla, işçilerin meslek dar bakış açısının birbirleriyle karıştırılmamasıdır. Bu bağlamda, sınıf bakış açısının devrimci karakterinin altı çizilmeli ve öne çıkarılmalıdır. Buna göre, devrimci sınıf bakış açısından söz etmeliyiz. Kitlelerin toplumsal mücadelesinin devrimci içeriğini, itici güçlerini, yönelimini, gerçek olanaklarını toplumsal pratiğin devrimi nasıl güncelleştirdiğini, devrimci sınıf bakış açısıyla eksiksiz olarak insanların gözlerinin önüne serebiliriz. Proleter bakış açısı yalnızca işçi sınıfının en geniş kesimlerinin düşüncesini değiştirmekle kalmadı, diğer emekçi halk kitlelerinin de düşüncesini değiştirdi.

Bilimsel sosyalizm teorisıyla, dönüştürücü devrimci bilinçle silahlanan proletarya, küçük-burjuva yanılmalardan, zayıflıklardan ve engellerden kurtulmuştur. Dolayısıyla, devrimci hedefine, ayak bağlarından kurtulmuş olarak ilerler. Devrimci işçi sınıfı, toplumsal konumu ve sınıfsal karakteri gereği kapitalist çöküşten, krizden gerçek çıkışı kendisi gösterebilir.

Toplumun içinde bulunduğu derin bunalımdan burjuva çıkış, bunalımın şiddetlenmesi ve daha da yıkıcı duruma gelmesi demektir. Gerçek anlamda, burjuva toplum, kendisinden kaynaklanan sorunların üstesinden gelemez. Dolayısıyla onların çıkış dediği, çıkışsızlıktır. Buna karşılık, proleter çıkış, sorunların toplumsal devrimle çözümü demektir. Toplumun sermayeden özgürleşmesidir. Toplumun devrimci dönüşümü ve yeniden örgütlenmesidir.

Bütün burjuva partileri sırasıyla iktidara geldi, sözünü söyledi. Sözünü söyleme sırası proletaryada. Proletarya sözünü teoriyle, eylemle, devrimle söyler. Burjuva partilerin kendi aralarındaki farklılıklar, önemsizdir. Hepsisi de tekelci sermayenin gerici programını uygulamakla görevlidir. Hepsisi de gerici; çünkü dayandıkları tekelci kapitalizm her planda gerici. Çok açıktır ki, insanlığı yeni bir geleceğe taşıyacak ilerici, devrimci çıkış ve hareket ancak proletaryadan gelebilir.

Küçük burjuvaziye, toplumsal ilişkileri gereği bir çıkış gösteremez. Çünkü birincisi, bugünkü toplumun ana sınıfları, proletarya ve kapitalist sınıftır; dolayısıyla tarihin gidişatını, bu iki sınıf belirler. İkincisi, küçük mülk sahipleri (köylülük de içinde) tarihte bağımsız bir rol oynayamazlar; ya burjuvazinin önderliğinde ya da proletaryanın önderliğine bağlı olarak bir rol oynarlar. Burjuva devrimleri geride kaldığı için, yalnızca proletaryanın önderliğinde kendi rolünü oynayabilirler.

Türkiye ve Kürdistan özgülünde, devrimci durumun olgunluğu ve devrimin güncelliğine bağlı olarak köklü değişim, nitel sıçrama, beklenmedik biçimde meydana gelir. Bu yıkıcı koşullarda, bu patlayıcı toplumsal durumda her an büyük olaylar olabilir; her an ani bir değişim olan devrim patlak verebilir. Dolayısıyla proleter çıkış zamana bırakılmaz. Proletarya sözünü söylemeli. Devrimci eylemleriyle tüm ezilen ve sömürülenleri devrim için harekete geçirmeli; halkın ve devrimin önderi olduğunu pratikte göstermelidir.

Toplum bilim, insanlara, dünyayı devrimci tarzda değiştirmek gerektiğini öğretti. Bu yönde büyük atılım gerçekleştirildi. Son derece zengin deneyim elde edildi. Yapmamız gereken, sınıf savaşının teori ve pratiğini, proletaryanın güncel devrimci sınıf savaşına uygulamaktır.

"Yarınları, Zafere Kadar Devrim, diyenler belirler, biz belirleyeceğiz!"

*Brak,
Brak yüzün şirle örtülsün.
Sen yıldızlara bak.
Brak, dünyanın yükünü
ve zaferin türküsünü
yaşayanlara, yoldaşlarına...
Sen, hepsinin üzerindesin.
Unutma;
Tüm gözlerin çevrildiği yerdesin
Denizin ufkunda,
Gökyüzünün sonsuzluğunda...
Sibel Sürücü*

Sibel Sürücü ölümsüzleşmesinin 18. yılında İstanbul Hadımköy'de bulunan Gülbahçe Mezarlığı'nda mezarı başında yoldaşları tarafından anıldı.

Sibel'in Ardından...

22 Nisan 2001'de Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Sibel Sürücü'nün anesi Sakine Anamız o süreçte yaşadıklarını anlatıyor:

"Bizde en başından devrimci bir ruh vardı. Ama yine de çocuklarımız mücadeleye atılınca onları mücadeleden geri çekmeye çalıştık.

Çocuklarımızın mücadelesinde, anneler beni ileri çekti. Cumartesi Anneleri eylemine gitmiştim. Yıldız anne vardı orada konuşma yaptı aramızda; 'Arkadaşlar' dedi, 'herkes çocuğuna sahip çıksın, çocuğunu devlete vermesin. Benim kapıma geldiler, duygusallığımdan yararlandılar' dedi. Anneye demiş ki polis; 'biz çocuğuna alıp sana getireceğiz. Yerini söyle' demiş. Anne güvenip yerini söylüyor. Oradan aldıkları gibi çocuğunu kaybettiler. Her bir çocuğu böyle alıp alıp götürdüler. Ağlıyordum Yıldız anne 'çocuğumun sebebi benim' diye.

Sibel'i anlayamadım başta. Biliyordum çocukların ne istediğini aslında. Sibel ölüm orucundayken yanına gittim. 'Anne' dedi, Serbülen'te Zuhâl için ölüm orucundayım ben. Onlar güzel yaşasın diye' dedi.

Mektubu geliyordu bana 'Anne' diyordu, 'ben hiç adını bilmediğim çocuklar için girdim bu yola.' Önceleri geri çekmeye çalıştık, sonradan ben çocuklarımızın peşine düştüm. Serbülen'e dedim ki; 'oğlum sen otur bugün ben gideceğim eyleme' dedim. Yakalanıp gözaltı olmasın diye dedim. Sultanahmet'te Cumartesi Annelerine gitmiştim o

zaman. Polis saldırdı, bize gaz sıkıldılar. (Biletliydi o zaman tramvay. Bilet rayların üstüne uçtu. Onu alayım derken az kalsın tren eziyordu başka bir ana tutup çekti de kurtardı beni.) Eve vardığımda Serbülen boynuma sarıldı 'komünist annecim benim' diyerek.

Mücadele etmek demek devletin ellerine, düşmana çocu-

gece Sibel ölümsüzleşmiş ben yıkayıp da eve gittikten sonra. O son görüşümmüş. Hastanenin camından 'anne, anne' diyerek el sallamıştı ardım sıra; 'yavrum' dedim 'yarın da geleceğim yanına'...

Sonra eve gittim, oturdum. Avukattan telefon geldi. 'Anne, Sibel ölümsüzleşti ben hastanedeyim' dedi. Başım döndü ama ben

da bir gün orada, bir gün burada. Hiç bırakmadım yavrularımın peşini.

Telefon geldiği gün sadece eşimin ablasını arayabildim. 'Abla' dedim Sibel hastanede ölümsüzleşti. Eşim geldi eve, ona da söyledim. Morali bozuldu. Birden kapı çalındı. Polis. 'Sizi Sibel'in olduğu yere teşhise götürülm' dediler. Meğer bizimle konuşacaklarmış. Cenazeyi bize verin diye söyleyeceklermiş. Ne yapacağımızı bilmiyoruz; gittik polisin arabasına bindik. Oysa ölsek yine binmeyiz polisin arabasına. Şuurumuz yerinde değil. Eşim öğretmen. Dedi ki polisler; 'hoca cenazeyi bize ver. Arkadaşları gelir şöyle olur böyle olur' deyince eşim (zafer işareti yaparak); 'arkadaşları da gelecek. Cenazeye de sahip çıkacaklar. Ben size vermem cenazemi. Hiç aklınızı eskitmeyin. Ben çocuğumu vermem' dedi. 'Şöyle yaparız böyle yaparız' dediler ama biz cenazemizi onlara vermedik. Eşim dedi ki; "Ben kızımı size vermem arkadaşlarına yoldaşlarına vereceğim". Arabayı dolandırıp bizi geri eve bıraktılar.

Eşime sordum 'ne oldu almıyor muz cenazemizi'. Yok dedi yarın alacağım. Bu gece almaya gidersek ablukaya alacaklar dedi. Yarın alacağım onlar bilemeyecek herkes de gelecek cenazeye dedi. Öyle yaptık; bize engel olup da Sibel'in cenazesini alamadılar. O zaman iki tane mi üç tane mi cenaze vardı. Sibel'in cenazesinden de diğer cenazelere gidildi. Onlar da devrimci cenazesiydi."

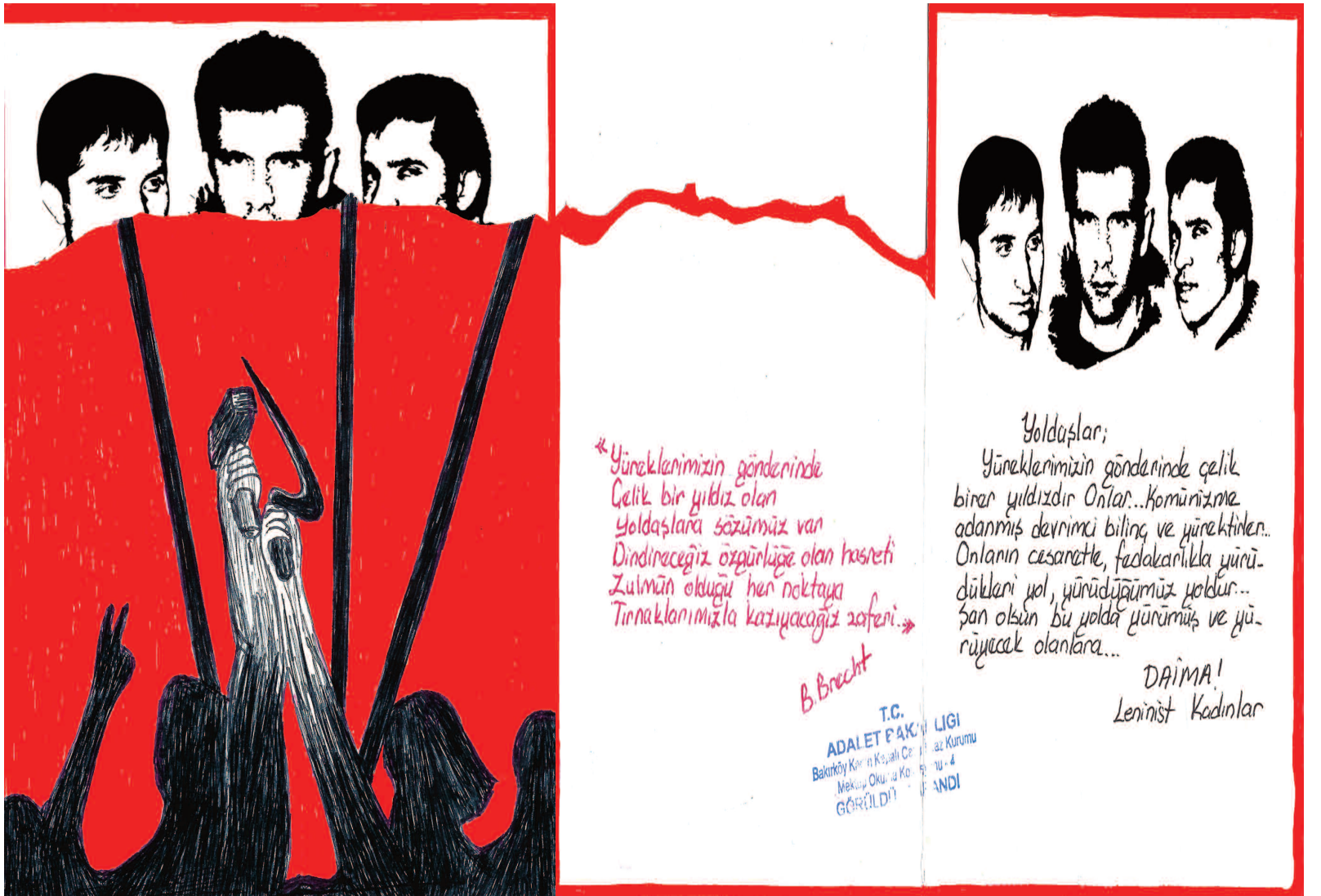

ğunu emanet etmemek demek. Biz ne kadar çocuğumuza sahip çıkmazsak devlet o kadar kaptırmaya çalışıyor. Karakuş yavrunu kapar ya öyle. Biz çocuklarımızı o karakuşa kaptırmak istemiyorduk.

Bir gün evde oturuyordum. Sibel ölüm orucundaydı. Bayrampaşa'ya hastaneye getirdiklerini öğrendim. Gittim banyosunu yaptım. Elbiselerini yıkadım, hazırladım. O gece ölümsüzleşti. Ertesi gün elimde elbiseleriyle hastanenin etrafında döne döne bir hal oldum. 'Bugün Pazar, memur yok' diyorlar. Meğer o

Sibel'le her zaman gurur duydum. Bütün çocuklarımla da gurur duydum. İnsanı seven çocuklar, kuşun kanadını incitmeyen çocuklar. Zaten zalim çocuklar devrimci olmuyor. Hiçbir çocuk anasından kötü doğmaz. Hepsisi bir doğar da çocuk yetiştirilen farkı var. Nasıl yetiştirirsen öyle oluyor. Babaları gidip Aziz Nesin'in kitaplarını alırdı onlara.

O Pazar gününe dönersek, beni hastaneye almadılar. Sibel yok ki beni alsınlar. Bütün bu zaman boyunca onlar da koşuyor biz de. Her yere gittim yavrurumun peşinden. Bir gün Kartal

Editör

SUDAN DEVRİMİ VE ZİNDANLAR

Baş tarafı 1. sayfada

Bu sarsıcı gelişmelerin aynı zaman diliminde, ateş üzerindeki mısır tanecekleri gibi, arka arkaya patlak vermeleri bir rastlantı değil. Bir ortak temel, farklı coğrafyalardaki kitleleri aynı zaman aralığında harekete geçiren bir maddi temel var. O maddi temel şudur:

Dünya çapındaki kapitalist gelişme öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, "sermaye tekeli kendisiyle birlikte ve kendi egemenliği altında fişkirip boy atan üretim tarzının" yani, kapitalizmin "ayak bağı"dır artık. Üretim araçlarının merkezleşmesi ve emeğin toplumsallaşması, bunların, kendilerini bir koza gibi saran, kapitalist kabuklarıyla bağdaşamadıkları noktaya ulaşmış ve şimdi, bir civcivin yumurtanın kabuğunu kırması gibi, o kabukları parçalamaya başlamışlar. Kapitalist kabuk dünya çapında parçalanıyor. Düne kadar mülksüzleştirilerek açlık ve yoksulluğa mahkum edilenleri dünyanın dört bir tarafında harekete geçiren şey işte bu maddi temeldir. Harekete geçiren maddi temel, yerel değil, dünya çapındadır; sonuçları da dünya çapında oluyor. Mülksüzleştirilenler mülksüzleştirmek üzere ayağa kalkıyorlar. Olan bitenin, sonu sonuna, anlamı budur.

Her devrim, ister zafere ulaşsın, yani politik iktidarın işçi sınıfı ve emekçilerin eline geçmesiyle sonuçlansın, ister yarıda kalsın ya da Mısır ve Tunus'ta örneklerini gördüğümüz gibi, burjuvazi dev-

rimi emekçi sınıfların avuçları arasından çekip alsın, çalsın, yine de derslerle doludur.

Sudan devrimi, öğrenmek isteyenlere, ikinci büyük dersini verdi bile. Her büyük devrimin, başlangıcının ilk, şaşmaz pratik belirtisi, özgürlük ve kesin kurtuluş için ayağa kalkmış halkların zindanlara saldırması ve tutsakları özgürleştirmesidir. Bu öyle ki, 1789 Fransız burjuva devriminden bu yana, 230 yıllık devrimler tarihinde neredeyse bir yasa düzeyine yükselen pratik girişimdir.

Bu, neden böyle? Çünkü, ezilenlere, yoksullara, kölelik altında tutulanlara egemen sınıf adına politik zor uygulayan devlet denen aygıtın en temel kurumlarından birisi zindanlardır. Egemen sınıf, zindana kapattığı tutsakları, özgürlük ve kesin kurtuluş isteyen ezilen halklara, yoksul sınıflara karşı daima bir rehine olarak tutmuş ve öyle kullanmaya çalışmıştır.

Türkiye'de bu gerçek, dönem dönem, en çıplak haliyle ortaya çıkıyor. Gerici faşist iktidarların hemen hepsi, kitlelerin devrimci hareketi karşısından zor duruma düştükleri her seferinde idam cezasını gündeme getirmiş ve uygulamışlardır. 12 Mart, 12 Eylül faşist diktatörlüklerinin devrimcileri idam etmeleri, şimdi de dinci faşist iktidarın başının ve onun yaverinin her fırsatta idam konusunu gündeme getirmeleri tutsakları rehine görme politikasının bir başka pratik örneğidir.

Sudan halkı, geçen senenin 19 Aralık'ında

başlattığı devrimci kitle eylemlerini kısa zamanda ayaklanma boyutuna ulaştırırken ilk iş olarak, zindanlara saldırmış, çoğu yerde kendi elleriyle tutsakları özgürleştirmiş, kimi yerlerde ise, yerel yönetimleri tutsakları özgür bırakmak zorunda bırakmıştır. Hareketin doruğa çıktığı anda ise, çatırdamaya başlayan faşist devletin kendisi tüm tutsakları özgür bıraktığını ilan etmek zorunda kalmıştır. Basından öğreniyoruz ki, aralarında Sudan Komünist Partisinin onaltı Merkez Komite üyesinin de bulunduğu tüm politik tutsaklar özgürlüklerine kavuşmuşlar.

Bu, Sudan halkından ve devriminden öğrenilmesi gereken derslerin başında geliyor.

Sudan devrimi, devrimci bir hükümet ve halk iktidarının kurulacağı bir zafer noktasına ulaşır mı, bilemiyoruz. Bunu, oradaki güç dengeleri/ilişkileri ve devrimin devrimci politik güçlerinin izleyeceği politikalar belirleyecek. Ama devrim, halkın elinden bir daha geri alınmayacak ilk meyvesini verdi bile: Devrimci tutsaklar artık özgür.

Türkiye ve Kürdistan'da zindanlar tarihinin son elli yılı, devrimci tutsakların faşizme karşı kahramanca mücadelelerinin tarihidir aynı zamanda. Fiili direnişler, açlık grevleri, ölüm oruçları, kendini feda eylemleri bu tarihin hiç bir aşamasında eksik olmadı. 2000 yılının 19 Aralık zindan savaşlarının bu tarihte özel bir yeri var şüphesiz. Zindanlar her zaman devrim mücadelesinin önemli bir

parçası oldu. Ecevit'in, bu eli kanlı burjuva politikacısının "cezaevlerine hakim olmadan, sokaklara hakim olamayız" sözü faşizme ve tekelci sermaye egemenliğine karşı mücadelede zindanların nasıl önemli bir yer tuttuğunu anlatmaya yeter.

Bu gün yine iki ülkenin zindanlarında binlerce tutsak dinci faşist iktidarın tecrit politikasına karşı açlık grevleri ve farklı biçimlerle mücadele ediyor.

Ancak bütün bu büyük kahramanlıklara karşın, zaman zaman tutsakların yaşam koşullarında iyileştirmeler sağlansa da, elde edilen hiç bir hak ya da kazanım kalıcı olmamıştır; tutsaklar, en azından büyük bir devrimci atılım, ayaklanma ya da devrim girişimi sonucu özgürleştirilmeden, olamaz da.

Sudan örneği, bir reform olarak, hak ve özgürlüklerin bir devrimin yan ürünü olarak ele alınmaları gerektiğini ya da bu biçimde ortaya çıktıklarında az-çok kalıcı olabileceğinin parlak ve yeni bir örneği olmuştur.

Tam da bu nedenle, zindanlar mücadelesi, dar, kısmi, faşist devlet tarafından her an geri alınabilir taleplerle sınırlandırılmadan zindanların yıkılması ve tutsakların özgürleştirilmesi hedefiyle yürütülmelidir. Onun için bir kez daha;

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!

1 Mayıs'ın Birleştirici Ruhuyla İleri Atılalım

Dünya Emekçi Halklarına Sesleniyoruz:

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs, sadece bir bayram günü değildir; aynı zamanda uluslararası işçi sınıfının kapitalizme karşı savaş günüdür.

İşçi sınıfı ve emekçilerin kapitalizme karşı savaşı yüzyıllardır sürüyor. Bu sınıf savaşıdır; emeğin sermayeye, ezilenin ezene karşı savaşıdır.

Dünya üzerindeki bütün güzellikleri üreten kim? Elbette ki işçi sınıfı. İşçilerin gece gündüz demeden arı gibi çalışarak ürettiklerine el koyan ise sermaye sınıfıdır. Bir yanda ürettikçe yoksullananlar, diğer yanda üretilen her şeye el koyarak daha da zenginleşenler. Bir yanda bütün yaşamı üretip aç, yoksul kalanlar, diğer yanda hiçbir şey üretmeden saraylarda en lüks şekilde yaşayanlar...

İşte dünyayı, bu şekilde yaşanmaz hale getiren burjuva sınıfın kendisidir. Eğer bugün bölgemizde ve dünyanın birçok yerinde savaşlar varsa, çocuklar acımasızca öldürülüyorsa bunun nedeni emperyalist-kapitalist sistem ve onların devletleridir. Ve bugün 3. Dünya Savaşı ile kastedilen şey, 2001'den beri dünya emekçi halklarına karşı başlatılmış topyekün bir savaştır.

Kendi çöküşlerini engellemek için emekçi halklara açtıkları bu savaşta, açlıktan ölen insanları,

işsiz oldukları için intihar eden gençleri, oğluna okul kıyafeti alamadığı için intihar eden babaları gün be gün görmekteyiz.

Bu ölüm-kalım savaşını ya işçiler, emekçiler, ezilen halklar kazanacak ya da sermaye sınıfı emekçi halkları açlığa, yoksulluğa, sefalete mahkum etmeye devam edecek.

Biz Denizlerin Yoldaşları diyoruz ki:

Bu savaşı biz kazanabiliriz. Yeter ki hep birlikte faşizme ve emperyalizme karşı mücadele edelim. 1 Mayıs'ın birleştirici ruhuyla ileri atılalım.

Hep birlikte devrimci bir hükümet, devrimci bir iktidar için mücadele edelim.

İşsizlik, yoksulluk, savaşlarda ölmek kader değildir. Bir halk devrimi ile dinci-faşizmi yıkabilir ve yerine insanların özgür ve mutlu yaşayabileceği yeni bir dünya kurabiliriz.

Bizi yaşamın dışına atmak isteyenlere karşı güçlerimizi birleştirelim. Denizlerin bayrağı altında toplanalım ve gerçek bir devrim için mücadele edelim.

**ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI!
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ
İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN 1 MAYIS!**

Antakya Mücadele Birliği

1 Mayıs Taksim'dir Taksim 1 Mayıs'tır

Yine bir 1 Mayıs arifesindeyken sendikalar, odalar, koca koca konfederasyonlar, adında devrimci sosyalist yazanlar bir kez daha kitlesel olmak adına burjuva politikaların peşinden sürüklenip, Taksim Meydanı'na sırt çevirmişken, birileri hala Taksim diyor.

'92 yılından beri bir iddia ortaya koyarak savunduğu "Taksim'de İsrar Devrimde İsrardır" politikasını 2010 1 Mayıs kutlamalarıyla ve 2013 Gezi Ayaklanmasıyla tekrar tekrar kanıtladı Mücadele Birliği.

Ve bugün yine 1 Mayıs Kutlamaları için alan tartışması yapıp işçi sınıfını herhangi bir alana yönlendiren ortalama soldan ayrı durarak, gerçek bir komünistin ne pahasına olursa olsun sınıfa gerçekleri ve devrimci olanı gösterme zorunluluğunun bilincine işçi sınıfına "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı'dır" diyoruz. Gerisi lafi güzaf...

Sargazi'yi ve Gazi Mahallesi'ni "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" afişlerimizle donattık. Ve en güzeli, afişlerimizi gören herkes şunda hem fikirdi: "1 Mayıs kutlanacaksa Taksim'de kutlanmalı!"

İsyan Ayaklanma Devrim

Bütün dünyadaki işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs işçiler ve emekçiler için bir kutlama günü olmanın yanı sıra, kapitalizme karşı bir savaş günüdür de! Her 1 Mayıs'ta dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler, hep bir ağızdan atıkları sloganlarla, yaptıkları yürüyüşlerle, kapitalist sisteme karşı duydukları öfkeyi de dile getirirler.

Çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sistemin insanlığa açlıktan, yoksulluktan, savaşlar ve yıkımdan, acı ve göz yaşından barış vereceği bir şey kalmamıştır. Buna rağmen, tarih sahnesini terk etmemek için doğayı ve insanlığı yok etme pahasına yapamayacağı çılgınlık olmadığını göstermek istemesine doğayı ve toplumları tahrip etmeye devam etmektedir. İnsanlık bugün yeniden "Ya Barbarlık ya Sosyalizm"den birini seçme zorunluluğuna karşı karşıyadır.

Başını ABD emperyalizminin çektiği, emperyalist kapitalist sistemin dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı başlatmış olduğu 3. Dünya Savaşı bütün hızıyla devam ederken, dünyanın işçi ve emekçileri, ezilen ve sömürülen halkları da bu savaştan zaferle çıkabilmek için dişleriyle - tırnaklarıyla mücadele ediyor; "başka, yaşanılabilir bir dünyanın mümkün olduğunu" gösterebilmek için ayağa kalkıyorlar.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı, Aleviler, Gençler, Kadınlar,

Üzerinde yaşadığımız topraklarda çelişkiler yoğunlaştı; karşı karşıya olduğumuz sorunlar birikti, dağları aştı. İşsizlik, açlık, yoksulluk, geleceksizlik, yarınından emin olamama hepimiz için yaşamsal sorunlar haline geldi. Sadece küçük bir azınlık, yarınımı düşünmeden, har vurup harman savurarak, bir eli yağda bir eli balda, ejder meyesi suyu içerek yaşamını sürdürüyor. Bizden çalışkanlarıyla, bizim sırtımızdan kazandıklarıyla günlerini gün ediyorlar. Bizi açlıkla terbiye etmeye kalkışanlar, bizi tanzim satış kuyruklarının önünde gün doğmadan kuyruğa sokanlar, kendileri saraylarda keyif sürüyorlar.

Artık buna dur demenin zamanı geldi de ge-

çiyor bile! Ancak bunun öyle seçimlerle, "ver mazbatayı al iktidarı" şeklinde majestelerinin muhalefetiyle olmayacağı son belediye seçimlerinden bir kez daha anlaşıldı.

Faşist devlet aygıtı parçalanıp bütün iktidar ele geçirilmeden, Kürt Ulusu kendi kaderini özgürce tayin etmeden, zindanlar yıkılıp tutsaklar özgürleştirilmeden, işçi sınıfı ve emekçi halkların en yaşamsal sorunları çözülmüş olmayacaktır. Gerçek bir devrim olmadan, geçici bir devrim hükümeti kurulmadan insanların soluk alması bile güçleşmiştir!

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı, Aleviler, Gençler, Kadınlar,

İşte bunun için bu 1 Mayıs önemlidir. Bunun için bu 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda olmak önemlidir! "1 Mayıs'ı alan tartışmalarına boğmayalım" diyenler ya da 1 Mayıs'ı kutlamak amacıyla Taksim Meydanı için başvuru yapıp başka meydanlarda kutlama hazırlıklarına girişenler, devrimin gerçekliğinden hiçbir şey anlamıyorlar! "1 Mayıs çalışmasının startını Kazancı Yokuşu'ndaki anıta çiçek bırakarak başlatıp" 1 Mayıs günü o civarlarda hiç görünmeyenler, Taksim Meydanı'na sembolik anlam yükleyenlerdir. Ancak devrime sırtını dönmemiş olanlar için Taksim Meydanı gerçek bir kızıl meydanıdır. Bu nedenle "Taksim'de İsrar Devrimde İsrardır" diyoruz.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı, Aleviler, Gençler, Kadınlar,

Artık Taksim Meydanı'nın adı, 1 Mayısla olduğu kadar devrimle, devrimle olduğu kadar Leninistler özdeşleşmiş durumdadır.

Leninistler sizi bir kez daha! 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda, Kızıl Meydan'da olmaya çağırıyor. 1 Mayıs'ta Denizlerin Bayrağıyla Taksim'de olalım; sarayları, saltanatları yıkalım; devrimi bü-yütelim.

**ŞİMDİ DEVRİM,
ŞİMDİ TAKSİM ZAMANI!
MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU**

SUDAN DEVRİMİ İLK KRİTİK KAŞAKTA

Sinan Kaleli

Tunus'ta işportacı Buazizi'nin protesto için bedenini ateşe vermesiyle start alan "Arap Baharı" 8 yılın ardından Sudan çöllerine ulaştı! Yaklaşık 4 ay önce, 19 Aralık'ta Atbara'da "ekmek, ekmek" çığlıklarıyla başlayan protesto gösterileri, kah durulup kah şiddetlenerek, dalgalı bir seyirle geçtiğimiz haftaya kadar geldi. O günlerde ayaklanmayı tetikleyen koşullara işaret etmiştik.

Sudan Komünist Partisi MK üyesi Fethi ElFadıl bir söyleşide gelişmeleri şu şekilde aktarıyordu: "Tutukluken Atbara kentinden (gösterilerin ilk başladığı şehir) bir yoldaş ile karşılaştım. O aktardı. Pazarda ikinci gün de ekmek bulamayan işçiler öfkeleniyor, "ekmek, ekmek" diye bağırma başlıyor. Bir anda sayıları birkaç ondan yüzlere, ardından binlere ulaşıyor. Aralık ayının 19'unda protestolar böyle patlıyor. Atbara demiryolu kenti. İşçi kenti. Üç gün boyunca örgütlü kitlelerin denetiminde kalıyor kent. 22 Aralık'ta hükümet güçleri tekrar kontrolü ele geçiriyor. O zaman da kuzey kentleri ve kasabaları rejimin değişmesini talep eden kitlesel protestoların merkezi haline geliyor. O andan itibaren gösteriler ülke geneline yayılıyor. Şiar: Halkın Seçimi Devrim, Özgürlük, Barış, Adalet!

"Son 20 yılda diktatörlüğe karşı protestolara tanık olmadığımız bir yıldan bahsetmek zor. Rejim üç batı bölgesinde 2003'ten beri savaşı sürdürüyor. KP bu zor koşullarda siyasi partilerin, silahlı grupların, demokratik kitle örgütlerinin, sendikaların, işçi ve köylü hareketlerinin, öğrenci ve kadın derneklerinin mümkün olan en geniş birliğini sağlamak için çok çaba harcadı. Bu zorlu inşa süreci Aralık ortası itibarıyla tamamlandı. Bugünkü mücadeleye liderlik eden Ulusal Koordinasyon vücut buldu." Yani komünistler mevcut rejime karşı geniş bir ittifak yaratmayı başarmışlardı.

Lenin, Şubat devriminin beklenmedik ve hızlı başarısını irdeleyen şöyle bir gözlemlerde bulunmuştu: "Devrim sadece tamamen farklı akımlar, tamamen heterojen sınıf çıkarları, birbirine tamamen karşıt politik ve sosyal eğilimler, olağanüstü orijinal tarihsel durum sayesinde birleştiler ve garip bir biçimde 'toplulara' ortaya çıktıkları için bu kadar hızlı ve -diş görünüşte, ilk yüzyesnel bakışta- bu kadar 'radikal' zafer kazanabildi." Sudan Komünist Partisi ise tüm bu heterojen güçleri iradi bir çabıyla bir araya getirmeyi başarmıştı. Bu, hiç kuşku yok ki, KP'nin elini olağanüstü güçlendiren bir durumdur.

Sudan Komünist Partisi'nin 4 Nisan Perşembe günü işçi ve emekçilere yaptığı sokağa çıkma, "siyasi genel grev" ve "despot tiranlığı devrime" çağırısı, 30 yıllık kanlı diktatör ElBeşir'i koltuğundan eden son büyük gösterileri doğurdu. İşçiler greve gitti. 7 Nisan'da genel grev ilan edildi. Halk sokaklardaydı. Özellikle kadınlar, "Nübyen tanrıçaları", gösterilerin başını çektiler. Dinci-faşizmin kadın düşmanlığına karşı sokaklarda en öne geçtiler, halkı arka arkasından sürüklediler.

Gelişmelerin bir devrime büyüdüğünün ilk büyük göstergelerinden biri hemen her yerde zindanların bir şekilde boşaltılmasıdır. Ya silahlanmış halk yığınları zindanları basarak politik tutsakları özgürleştirir, yahut mevcut rejim baskı düzenini daha fazla sürdürmeyeceği için politik tutsakları serbest bırakır. Sudan'da 11 Nisan itibarıyla bu ikinci şey gerçekleşti. Zindanlardaki politik tutsaklar (ki bunlar arasında Sudan Komünist Partisi'nin 16 MK üyesi de bulunuyor) serbest bırakıldı.

Sudan, kadim Mısır uygarlığının bir parçasıdır. Devriminin ilk adımları da Mısır'ınkine benzedi! Halk yığınları sokakları ele geçirdiği anda ordu sahneye çıktı. "Mübareksiz Mübarek rejimi" oyununda olduğu gibi, "ElBeşirsiz ElBeşir rejimi" oyununu sahneye koymaya girişti. ElBeşir'i görevden aldı, sözde ayaklanan halktan yana göründü, ipleri doğrudan eline alma adımı attı. Bazı İhvinciler ve ElBeşir gözüktü. Ordunun bu adımı ABD'nin "ElBeşir'i uyurma"sından sonra geldi.

Ordu, ElBeşir'in Savunma Bakanı Avd Bin Awf'ın başında olduğu bir askeri meclis/konsey aracılığı ile iktidara el koyduğunu, ElBeşir'in görevinden alındığını açıkladı. Şiddet olayları için halktan özür diledi. Elçilikler ve yabancı misyonlar ile ilişkilerin aynı şekilde devam edeceğini söyledi. Sokağa çıkma yasağı ve OHAL ilan edildiğini duyurdu. Tuhaf olan şu ki, ElBeşir yönetimi zaten 22 Şubat'ta bir yıl süreli OHAL ilan etmiş bulunuyordu! Gösteriler OHAL'e rağmen yapılıyordu. Halk, OHAL koşullarında isyan etmiş durumdaydı!

İttifak oluşturan ayaklanmacı güçlere gelince... "bir darbenin yerine bir başkasını kabul etmiyoruz" diyerek sokaklardan çekilmeyeceklerini duyurdu. "Silahlı Kuvvetlerin beyanını reddediyoruz ve devrimcileri ayaklanmayı sürdürmeye çağırıyoruz" dedi.

21. yüzyılın tüm devrimci kalkışmalarında ve devrimlerinde karşılaştığımız bir olgu, Sudan'da da karşımıza çıkıyor. Özellikle "Arap Baharı"nda Mısır'da, Tunus'ta bunu net olarak gördük. Uluslararası sermayenin deneyimlerden süzüp geliştirdiği bir strateji bu. Öte yandan devrimci güçlerin, özellikle komünistlerin "iktidar perspektifinden yoksun" bir mücadele hatına sürüklenmelerinin, bağışlanmaz "iktidarsızlık bunalımının" yarattığı olumsuzluk.

Bir ülkede halk hareketi düzenin sınırlarını dövmeye başladığı anda yahut o sınıra yaklaştığı anda emperyalistler derhal düzen içi bir seçeneği (muhalif bir odak) desteklemeye, öne çıkarmaya girişiyor. Bu yüzyılın hemen bütün halk hareketlerinde ve devrimlerinde görülen durum budur. Sonuçta yönetimler yıkılırken iktidar sermayede kalmaya devam etti her defasında. Komünistler asla iktidara yürüyemediler. Düzen içi alternatifler ya doğrudan sermaye parti ve örgütleriydiler, yahut küçük-burjuva sosyal reformist hareketlerdi. Sonuçta hemen hepsinde iktidar sermayenin elinde kaldı.

Bu genel kural Sudan'da da işleyecek mi? Bu kritik kavşakta devrim hangi doğrultuda ilerleyecek? ElBeşir'i deviren ayaklanmanın oluşumunda en büyük pay sahibi örgütlü güç olarak Sudan Komünist Partisi'nin bu oyunu bozup bozmayacağını hep birlikte göreceğiz.

MK üyesi Sadık Yusuf'un yaptığı açıklama iyimser olmaya elveriyor. Yusuf "askeri liderlerle yönetimin sivil bir meclise devrini konuşmaya hazırız. Aksi bir yönetimin ise tüm muhalefet tarafından reddedildiği bilindiği için ordunun yönetimden ısrar etmeyeceğini düşünüyorum. Beklemiyorum ama askeri meclis kurulması halinde sokaklardan çekilmeyeceğiz. Hedefimizde toplumsal adaleti sağlama, geniş kalkınma ve demokrasi inşası var. sömürgecileri kovan bu halkın tecrübeleriyle bu noktaya geldik" derken, durumun ve güçlerinin bilincinde olduğunu gösteriyor.

* 11 Nisan tarihinde, ElBeşir devrilmeden önce yazılmıştır

İKTİDARSIZLIK ZAAFI

Deniz Karadeniz

On yıldır dünyanın dört bir yanında sayısız ayaklanma ve devrim deneyimine tanık olduk. Kimisi bir devrime çok yaklaştı, kimisi mevcut iktidarı da devirdi, ama hiçbirisi bir halk iktidarı biçimi olarak kararlılıkla yoluna devam etmedi. Sorun nerede? Emekçi halk yığınlarının mücadeleciliğinde, kararlılığında ya da fedakarlığında değil elbet. Yoksul ezilen yığınlar her yerde, en vahşi baskılara rağmen ayağa kalkıp devrime yürüyebiliyorlar. Türkiye, Yunanistan, Arjantin, Tunus, Mısır, İspanya, Haiti, Romanya, Hindistan, Cezayir, Fransa vb... sonu gelmeyen bir liste. Her birinin kendi özgünlükleri var mutlaka ama hepsinin ortak noktası, emperyalist-kapitalist sistemin genel bunalımı gibi bir maddi temele sahip olmaları. Emekçi halk yığınlarının elinden, isyan edip ayaklanmaktan başka ne gelir? Ve tüm bu isyanlar zafere ulaşamıyorsa, sorunu nerede aramak gerekir? Tek kelimelik bir yanıt var: Kendimizde!

Devrimci öznenin misyonu nedir? Tarihsel devrimci yürüyüşünde proletaryaya yol göstermek ve savaşta kurmay karargah gibi çalışmak. Bu yürüyüş sınıflı toplumdansınıfsız topluma, kapitalist toplumdansınıfsız topluma doğrudur. Ve bu yürüyüşün belli bir aşamasında (devrim) proletarya sermaye iktidarını yıkmak, kendini iktidar olarak örgütlemek durumundadır. Ancak bundan sonra, bu devrimci iktidarın gücüne dayanarak halk desteğini misliyle artırabilir, hasmının direncini enerji yöntemlerle bastırabilir ve devrimci yürüyüşünü sürdürülebilir. Bunu yapmadığı durumda, sürekli muhalefet ve direniş pozisyonunda gücünü tüketmekten başka bir şey yapmış olmaz.

Bir parti, parti olarak kendini ilan ettiği andan itibaren, iktidar alternatifidir. İşin bu temel yönü bugün unutuluyor da olsa, parti olmanın anlamı budur. Parti kurmak, parti olmak, toplumu yönetmeye aday olmaktır. Yönetmek sadece savunmayı ve direniş örgütlemekle olmaz. Esas olarak saldırıyı ve iktidar olmayı da örgütlemek gerekir. Çağımızda devrimci ve komünist partilerin savunma-protesto-direniş örgütlemek konularında söylediklerinin sonu gelmez, ama saldırıyı ve iktidarı örgütlemek konusunda söylenenleri mumla arıyorduk.

Bu durum nasıl ve neden bu hale geldi, aslında uzun bir araştırma hakk eden bir konudur. Doğal bir durum olmadığı kesin. Paris Komünit'nden beri devrimci parti ve örgütler, fırsatını bulduklarında, koşullar olgunlaştığında kendilerini iktidar olarak ilan etmekte, devrim hükümeti kurmaktan çekinmiyorlardı. Doğal olan, eşyanın tabiatı gereği olan budur; devrim için mücadele veren parti ve örgütler devrimle beraber devrimci hükümet ilan eder ve devrim programlarını ortaya koyarlar. Sayısız devrim ve devrime çok yaklaşan ayaklanmalar yaşadığımız son yıllarda ne bir devrimci hükümet ilanı ne de bir devrim programı gördük.

Son güncel örnek olarak Sudan'a bakalım... Devrimci cephe denilebilecek bir ittifak kurulmuş (Sudan Komünist Partisi de aktif bir bileşeni). Yaklaşık dört ay süren bir ayaklanma en son 4 Nisan'da El Beşir'in devrilmesi net hedefiyle genel grevle de birleştirilmiş ve bir haftalık son bir kalkışmanın ardından devrimin ilk aşaması tamamlanmış. El Beşir yıkılmış. Halk devrimden yana, devrimin ilerletilmesinden yana ve genelkurmayın etrafını kuşatmış durumda. Ordu içinde de çatklar var, alt kademelerde devrimden yana eğilimler var. Bu aşamada doğal olan nedir? Devrime ön-

cülük yapan devrimci ittifak güçlerinin çıkıp bir geçici devrimci hükümet ilan etmesi ve ilk planda atılacak adımların listesinden oluşan bir devrim programı ortaya koymalarıdır. Ama bekliyorlar. Ayaklanmanın doruğunda bekliyor ve orada öylece kalabileceklerini sanıyorlar. Düşman boş durmuyor. Derhal El Beşir'in yerine savunma bakanı çıkıp El Beşir'in tutuklandığını, yeni hükümet kurduklarını, sokağa çıkma yasağı koyduklarını falan ilan edip yemin törenine geçiriyorlar. Bizimkiler ne yapıyor? Darbeci hükümetten, iktidarı sivil bir meclise devretmesini talep ediyor.

Sorun tam da burada: TALEP EDİYOR!!! Kendisini hükümet olarak ilan etmeye CÜRET EDEMİYOR. İktidarı almayı gözü kesmiyor, hasmından, iktidarı kendisine vermesini talep ediyor. Hasım tarafından tanınmak, onaylanmak istiyor, çünkü sermaye sınıfına, onun arkasındaki bölge ve dünya gericiliğine, emperyalizme karşı topyekün, cepheden bir meydan okumaya cüret edemiyor. Buna cüret etse, darbecilerden, devrimi çalmaya çalışanlardan hiç bir şey talep etmez. Kendilerini devrimci hükümet olarak ilan eder ve kendileri dışındaki tüm yapıları yasadışı ilan ederler, orduyu, silahları teslim etmeye çağırırlar. Erler, komiteler kurup orduda yönetime el koymaya, buna direnecek subayları tutuklamaya çağırırlar.

Ama hayır, talep ediyor ve bekliyorlar. Aşırı muhalefet cephesi olmayan devrim cephesi olmaya geçiş sağlayacak o cüretli çıkışı yapamıyorlar. Genelkurmayı kuşatmış halk daha ne yapsın? El Beşir'in ardından kaç tane daha darbeci istifa ettirmeleri gerekiyor? Devrimi yapan ve savunan halk, devrimci hükümeti de kendisi mi ilan etmeli?

Burada Sudan üzerinden söylenenler beş kıtada geçerli. Bizde de devrimci parti ve örgütler, devrime bir şey öğretmek şöyle dursun, onca yaşananandan en ufak bir şey öğrenmeme konusunda kararlılar. Devrimci hareketlerin Gezi ve Kobani ayaklanmaları sürecindeki deneyimi hatırlansın. Ayaklanmaya halen daha direniş demekte ısrar edenlerin, elbette ki ayaklanmanın en ateşli günlerinde bile zerre kadar iktidar perspektifi olmamıştı.

25 yıldır Geçici Devrimci Hükümet konusunu gündeme getiriyor, devrimci parti ve örgütleri üzerine düşünmeye, tartışmaya çalışıyoruz. Ve 25 yıldır bu konuda ağzını açıp da iki kelime eden olmadı. Neden? Çünkü devrimi menzile görmüyorlar. Devrim onlar için tamamen soyut bir konu. O halde zamani gelince iktidardan da, onun hükümetinden de

bahsedilir, üzerine kafa yorulur. Ama henüz erken. Çünkü orta yerde iktidar olma ihtimali bile yok. Peki ne zaman tırvırı konuları bırakıp da bu konuda konuşabileceğiz? Ayaklanmanın en ateşli günlerinde bile "biber gazı yasaklansın"ın ötesine geçemeyenler, devrimin hangi aşamasında aslında her devrimin temel sorununun iktidar sorununu olduğunu hatırlayacaklar?

Dünya devrimci hareketinde ciddi bir erozyondur sözkonusu olan. Dünyada devrimci parti ve örgütler halen Berlin duvarının yıkıntıları arasında silkinip çıkabilmiş değil. Sosyalizme inançta yaşanan travma halen aşılabilmiş değil. Paris Komünarlarının, Ekim Bolşeviklerinin göğü fethetme cüretlerine ihtiyaç var. 61 Füzze Krizindeki Fidel'in kararlılığına ihtiyaç var. Emperyalist-kapitalist sisteme cepheden meydan okuma gözüpekliliğine ihtiyaç var. 'Devrim yapmaktan geliyorum' diyen Denizlerin yalnızlığına ihtiyaç var.

"Reel sosyalizmin dersleri..." diye başlayan ve bir daha asla devrime kalkışmamamız, keskin iktidarı almaya teşebbüs etmememiz üzerine vaazlarla devam eden ideolojik bombardımana otuz yıl maruz kalmış beyinlerimiz. "Sosyalist iktidar dediğin şey zaten tastamam Stalin'dir ve malum, o da herkesin bildiği gibi zalim bir diktatördür. Sosyalist iktidar dediğin bürokrasidir, halktan yabancılaşma, komiser baskısıdır." Emperyalist soğuk savaş propagandasıyla atbaşı giden 'özgürlükçü sol' teraneleri... ve öte yandan bildik anarşist hezeyanlardır bunlar. "Efendim, malumunuz, iktidar pis bir şeydir, her kim ona dokunursa kirlenir!" Oldu. Biz hep aşırı muhalefet durumunda kalalım. İktidara başkaldıralım, iktidardakini devrelim, ama asla kendimizi iktidar olarak örgütlemeyelim. Bekleyelim, hasmımız yeniden örgütlesin iktidarı, sonra onu da yıkarız. Hep direnir ama asla kazanmıyoruz. Ve halklar da sonsuz bir sabır ve hoşgörü ve bitmek bilmez bir devrimci enerjiyle bizi izlemeye devam ederler... Ama bu kadar yeter!

Kararlılıkla devrimi ilerletmeye çalışmış ama işçi ve emekçiler tarafından desteklenmemiş, yüzüstü bırakılmış kaç örnek biliyoruz? Peki halk ayaklanmasının coşku ve kararlılığına rağmen devrimi ileri götürececek adımlar atmada duraksamış ve devrimi mahvetmiş öncülük örnekleri? Mesele bu kadar açık. Sorun emekçi halklarda değil, öncülük iddiasındakilerdedir. Ve bunlardaki en önemli sorunlardan biri, bugün, iktidarsızlık zaaftır.

Dünyanın, bu zaaflı kıracak yeni örnekler ihtiyacı var. Göğü fethetme çağının çağı önümüzde duruyor.

İsviçre'de Gözaltı Ve İşkenceler

Geçtiğimiz Kasım ayında İsviçre'de Basel kentinde faşistlerin Göçmen Paketi'ni protesto etmek için yapmak istedikleri eyleme karşı Türkiyeli, Kürdistanlı ve İsviçreli Anti-Faşist ve alternatif gruplar da bir karşı eylem düzenlemişlerdi. İrkçı-faşist eyleme izin vermeyen göçmen ve anti-faşistlerin eyleminde yer yer gerginlikler de yaşanmıştı.

Aradan aylar geçtikten sonra polis eylem görüntülerinden kimliklerine ulaştığı eylemcilerin evlerinde baskın yaparak, 2 İsviçreli ve 1 Türkiyelili gözaltına aldı.

Gözaltına alınan İGİF'li Erhan Çalparmak, Basel karakolunda gözaltında tutulduğunu, bu süre zarfında zorla çıplak arama ve kabadayak işkencesine maruz kaldığını

açıkladı.

Serbest kaldıktan 1 hafta sonra ifade için yeniden çağrılan Erhan Çalparmak, ifade vermek için Basel karakoluna geldiğinde, karakol önünde arkadaşları ve anti-faşist gençler ona destek olmak için toplandı. Karakol önünde toplananlara kimlik kontrolü yapan polis, Mehmet Tüm'ü gözaltına aldı.

Erhan Çalparmak ifade işlemleri sonrası serbest kalırken, Mehmet Tüm halen gözaltında ve nereye götürüldüğü öğrenilemedi.

"Burjuva demokrasisi"ni en iyi işleyen ülkelerden biri olarak lanse edilen İsviçre'de, uzun yıllardan sonra ilk defa devrimciler, sosyalistler gözaltında işkenceye maruz kalıyor ve "anti-faşist" bir eylemin ardından bu kovuşturmalar yaşanıyor.

Dinci Faşizmin Hedefi Kübalı Doktorlar

Karayıplerde küçük bir ada... Başarılarıyla, dünya emekçi halklarına aşladığı devrim umuduyla koca bir ülke: Küba...

Dünya emperyalizminin ablukası altında dahi olsa, tüm olanakları dünya ülkeleri ile paylaşan bu ülkenin en başarılı olduğu alanın sağlık olduğu konusundaki herkes hemfikir. Tıp okullarında dünyanın dört bir yanından öğrencileri okutan ve ülkelerine gönderen Küba, onlarca yoksul ülkeye de doktor ve sağlık emekçisi gönderiyor; bir afetle karşılaşan, saldırı altında olan ülkelere de sağlık ekiplerini göndermekten geri durmuyor. Pek çok ülkeden başarı ve teşekkür haberleri duymaya alıştı kulaklarımız Küba ve Kübalı sağlıkçılar hakkında.

Ve 12 Nisan günü Kenya'dan geliyor kötü bir haber. Kenya Cumhuriyeti'nde Mandera ilçesinde çalışan iki Kübalı sağlık emekçisi Kapsamlı Genel Tıp Uzmanı Assel Herrera Correa ve Ameliyat Uzmanı Landy Rodríguez Hernández, Somali'de bulunan cihatçı Al-Shabaab

tarafından kaçırılıyor.

Başta ilçedeki hastaları olmak üzere dünyanın dört bir yanından endişeli mesajlar geliyor. Küba hükümeti de kaçırılan doktorların serbest bırakılmasını sağlamak için çabalarını sürdürüyor. İki ülkenin Sağlık Bakanlıkları, doktorların güvenli bir şekilde evlerine dönebilmeleri için sistematik bir çalışma yürüttüklerini açıkladılar.

Kenya'daki diğer gönüllü tıbbi tugay üyeleri de, özellikle Somali sınırındaki bölge, güvenli bölgelere, farklı konutlara taşındılar ve ek güvenlik önlemleri sağlandı.

Yüreklirimiz, dünyanın dört bir tarafına yaşam taşıyan gönüllü çalışan yoldaşlarımızın ve Küba halkının yanında.

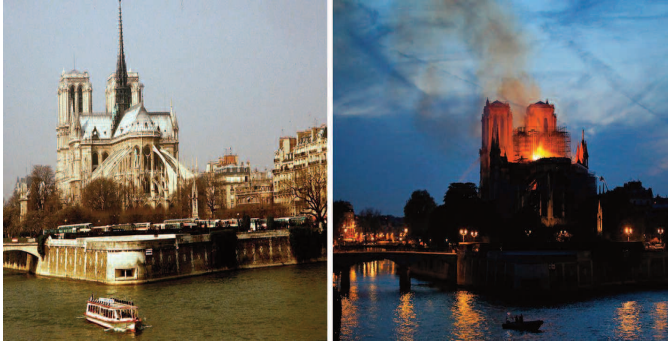
Notre Dame De Paris'in Gözyaşları

Notre-Dame de Paris... Belki tüm dünya onun adını Victor Hugo'nun Notre Dame'in Kamburu eseriyle duydu... Belki de tüm dünyanın adını ezbere bildiği tek katedraldi... Ve 15 Nisan günü alevler içinde kaldığında, dünya Quasimodo'nun döktüğü gözyaşlarını döktü Paris'in Notre Dame'i için...

900 yıllık bir mimariye sahip ve sadece Fransa'nın değil Avrupa'nın tarihini taşıyan Katedral sabaha kadar yandı. Yangının nedeni tam belirlenemese de, binada süren tadilatın bu yangına sebep olduğu söyleniyor. Paris itfaiyesi yüzlerce itfaiyeci ile, sabaha kadar süren yangın söndürme çalışmalarında önce canlıları, sonra içerideki tarihi eserleri, vitrayları, en son olarak da binanın kendisini kurtarmaya öncelik vermişti. Bu dev tarihi esere en az hasar vererek söndürmeyi başaran itfaiye, çatının üçte ikisinin yanmasına, 3 kuleden birisinin yıkılmasına engel olamadı. Ancak katedralin genel yapısı kurtarıldı.

Fransa, tam bir seferberlik halinde, Notre Dame De Paris'in yeniden inşası için çalışmaya başladı.

Notre-Dame de Paris, başkenti antik beşiği olarak değerlendirilen, Seine nehri üzerindeki "ada"da; Paris'in tam orta noktasında. 1163'te başlayan inşası 200 yıldan fazla sürdü. Sadece Victor Hugo değil, çok sayıda Fransız ve yabancı yazara da esin kaynağı oldu.

Ayşe Öğretmene Tutuklama

Telefonla bağlandığı Beyaz Show'da "Çocuklar ölmesin" dediği için yargılanan ve aldığı 1 yıl 3 aylık hapis cezasının infazı iki kez ertelenen öğretmen Ayşe Çelik 17 Nisan'da yeniden tutuklandı.

Erteleme süresi dolan Ayşe Çelik, Diyarbakır Adliyesi'ne gitti ve işlemlerin tamamlanmasının ardından 1,5 yaşındaki kızını annesine bırakarak cezaevine götürüldü.

Sondan Yirmi Üçüncü

Paris merkezli Sınır Tanımayan Gazeteciler (RSF), 2019 Dünya Basın Özgürlüğü Endeksi'ni yayımladı. Ve Türkiye, 2018 yılında basın özgürlüğünde 180 ülke arasında 157'nci sırada yer aldı.

RSF'nin, "en büyük medya grubunun hükümet yanlısı bir holding tarafından satın alındığı Türkiye'de kalan birkaç eleştirel yayın organının üzerindeki baskının da sürdüğünü" belirttiği raporunda, "dünyada en fazla profesyonel gazetecinin hapse olduğu ülke konumundaki Türkiye'nin sistematik olarak önleyici gözaltıya ve bazen müebbet kadar varan uzun hapis cezalarına başvurduğunu" ifade edildi.

Cumhurbaşkanlığı sistemindeki "Yeni Türkiye"de, hukukun üstünlüğünün "kaybolan yalıtıma" olduğunu belirten Sınır Tanımayan Gazeteciler, "Her yıl binlerce yazıya internette erişimi engelleyen ve insanları sosyal medyada yaptıkları bir 'like' (beğenme) nedeniyle hapse atan Ankara, artık bununla da yetinmeyerek video paylaşım sitelerini de kontrol altına almaya çalışıyor" denildi.

"Son Nefesime Kadar Mücadele Edeceğim"

Kadın... Özel mülkiyet sistemine geçildiğinden bugüne, her dönemin ve her coğrafyanın ezileni, sömürüleni, katledileni... Gün geçmiyor ki yaşadığımız topraklarda yahut dünyanın dört bir köşesinden kadın cinayeti haberi duymayalım... Ancak bu defa Bangladeş'ten gelen bir haber, sadece öfkelenmekle kalmadı, tam anlamıyla dehşete düşürdü.

Dakka'da 19 yaşında genç bir kadın, Nusrat Jahan Rafi, geçtiğimiz ay kendisine tecavüz girişimi ile karşılaştığı için polise şikayette bulundu. Şikayeti kayda alan polis "önemli bir şey değil" derken, okul müdürü de şikayetini geri çekmesi için genç kadına baskı yaptı. Eğer şikayetini geri çekmezse ölümle tehdit etti. Ancak Nusrat geri adım atmadı, şikayetinin arkasında durdu. Nisan ayının ilk haftası, okul müdürünün talimatı ile Nusrat okulun çatısında ateşe verildi.

En az 5 kişi genç kadını çatıda başörtüsü ile bağladı, gazyağı dökerek ateşe verdi, bunlardan üçü sınıf arkadaşı idi üstelik. İntihar süsü verilerek istense de, alevler başörtüsünü tutuşturunca elleri ve ayakları serbest kalan Nusrat çatıdan inmeyi başardı. Vücudunda oluşan %80 yanıkla hastaneye kaldırılan kadın hayatını kaybetti. Ancak ölmeden önce bir video kaydı yaparak kendisini öldürmeye çalışanların bazılarının isimlerini verdi, "Son nefesime kadar mücadele edeceğim" dedi.

Aralarında okul müdürünün de olduğu 17 kişi gözaltında. Ama bu ne gencecik bir kadının böyle vahşice katledilmesini geri getirebilir, ne de kadınların uğradığı cinsel saldırıları, cinayetleri engellenebilir.

Amed'de İnfaz

"Sen memleketten haber ver. Hala öldürüyorlar mı, esmer yüzlü çocukları, Eşkya diye?" diyerek soruyor şair dizelerinde...

Evet öldürüyorlar. Güpegündüz, yol ortasında... kimi zaman göstermelik bahanelerle, kimi zaman da öylesine...

13 Nisan günü, akşam saatlerinde arkadaşıyla Amed'de bir parkta oturan Recep Hantaş polis tarafından başından vurularak infaz edildi. Olay yerinde yaşamını yitiren Hantaş'ın cenazesi Dicle Üniversitesi Hastanesi'ne kaldırılırken, yanında ismi öğrenilemeyen arkadaşı ise gözaltına alındı.

99 Lice doğumlu idi Recep. Ağabeyi, Recebin sürekli polis tarafından takip ve taciz edildiğini anlatıyor. Kardeşinin, bir arkadaşı ile Sümerpark'ta görüşüğünü, polisin de aldığı bir ihbarla "operasyon yaptığını" anlatıyor. Nasıl bir operasyon, ne zaman, çatışma olup olmadığı bilgisi yok... "Kardeşimin herhangi bir silahı bile olmamasına rağmen..." diye tamamlayıcı cümlesini ağabeyi...

Ailesi Lice Katliamı sırasında evleri yakılıp, göç ettirilmiş ve sürekli baskılara maruz kalmıştı... Bir kardeşi Ramazan, 2014'te IŞİD'in Kobane kuşatmasında yaşamını yitirmişti, Murat ise "ör-güte yardım etmek" iddiasıyla 1,5 yıl tutsak edilmişti. Kendisi de 20 yaşında bir kağıt toplayıcısı idi başından vurulan...

Sonrası bildik hikaye. Recep'in cenazesi hastaneden alınarak, polis ablukasında, ailesi dışındaki kimsenin katılmasına izin verilmeden toprağa verildi. Sessizce...

Kürt'ün ve devrimcinin cenazesinden dahi korkan sistem, burada kopacak fırtınadan korkuyor. Biliyor ki o fırtınalarda gelecek sonu...

HASSAS DENGELER

Umut Çakır

Bu yazı kaleme alınırken, bir çok büyük kentnin yanında, İstanbul'un seçim sandıkları da kim bilir kaçınıcı kez sayılıyordu; mesele artık karakolluk olmuş, oyların sayımını yapan seçim kurulları hakkında Fetö soruşturması açılmasına varmıştı. Bahçeli "Bu bir milli güvenlik meselesidir" derken, dinci-faşist basın, ayağı yanık enik gibi "yeni Fetö Darbesi" manşetleriyle çıkıyordu. Eğer, alınlarına namul dayanmış görevliler tarafından oyların yeniden sayımından bir sonuç çıkmaz ise, dinci-faşist gericiiler şeytana pabucunu ters giydirecek, bizzat kendilerinin hazırlayıp kullandığı seçim hilelerini gerçekçe gösterip, YSK'dan seçimin iptalini istemeye hazırlanıyordu.

Hemen belirtelim: Kavga, İstanbul'da hafriyat, çöp gibi hizmetlere kimin şeflik edeceği kavgası değil. Kuşkusuz, İstanbul belediyesinin yıllık bütçesi devasa boyutlarda ama, yine de kavga, yalnızca para ve rant kavgası değil; dinci-faşizm merkezi yürütme erkine sahip olduğu sürece, bu devasa bütçeye istediği gibi yön verme olanağı bulacaktır. Mesele bundan çok daha büyük, derin ve de hassas. Bir yerel seçimin bu denli toz kaldırması kimilerine şaşırtıcı gelebilir. Ya da, tüm yaşananların, belediyeler yoluyla "kentleri yönetme"nin ne denli önemli olduğunu kalmadığı ileri sürebilir. Her şey bir yana, atanan kayyumların böyle "kent yönetme" fantezilerine gerekli dersi vermediği anlaşılıyor; bunlara söylenecek laf kalmadı. 2019 yerel seçim sonuçlarını böylesine kavga konusu haline getiren nedeni, başka yerde aramak gerek. Devrim ile karşı-devrimin, iyice hassaslaşan karşılıklı dengeleri hesaba katıldığında, yaşananların hiç de şaşırtıcı olmadığı rahatça görülecektir.

Yine hemen belirtmekte yarar var. Sınıfların karşılıklı dengelerini belirleyen seçimler değildir; tersine, seçimler, olsa olsa, hassas dengelerin açıkça görülmeye vesile olabilir. Bu dengelerin seçimlerden tartışmasız çok daha önemli ölçütlerini görmek isteyen, kitlesel isyan patlamalarına sahne olan 8 Mart ve muhteşem Newroz eylemlerine bakmalıydılar. Bu konuda seçimlerin eğer bir önemi olduysa, devimci sınıfların ve yakın müttefiklerinin tutumundan çok, karşı-devrim saflarında hüküm süren dağılma, bozguna yakın havayı açığa çıkartmış olmasındadır. Dinci-faşizmi ve tüm sermaye kesimlerini paniğe sürükleyen esas mesele budur. Henüz kampanya döneminde bu dağılmanın farkına varıldı. Dinci-faşizm, önce "beka sorunu"nu öne çıkartarak, karşı-devrim kitlesini toparlamaya çalıştı; bu yetmeyince "şimdi bize ders verme zamanı değil" diyerek, adeta yalvar yakar hale geldiler. Ama hiç bir ajitasyon, hiçbir baskı, karşı-devrim cephesindeki kopuşu önleyemedi ve büyük panik başladı. En ateşli dinci faşist yazarlar için bile, manzaranın özeti şu: "Sonun başlangıcı."

Söz konusu kopuşun ölçüsü, çapı, tam olarak nedir diye, sorulacak olsa, bir rakam vermek oldukça zor. Çünkü, bizzat içişleri bakanlığının hazırladığı seçim listelerinde ne kadar şişirme yapıldığı ancak iktidarın fethinden sonra anlayabiliriz. Yine de konuyu araştırılanlar var ve onlar 2 ile 7 milyon arasında bir oyun çeşitli yollardan dinci-faşizmin hanesine yazıldığını iddia ediyorlar. Biz, daha temkinli davranalım ve açıklanan resmi sonuçlar ile, çeşitli anket şirketlerinin ortaya çıkardığı sonuçlara dayanan, iki farklı rakam üzerinden konuyu kısaca irdeleyelim.

Açıklanan sonuçlara göre, AKP-MHP, 3 milyon oy kaybı yaşamış görünüyor. Öyleyse, bu kopuşun, kesin olarak, 3 milyonun da üzerinde olduğunu varsayabiliriz. Anketçiler ise, seçimlerden hemen önce, özellikle büyük kentlerde "kararsızlar"ın, yani sandığa gitmeyeceklerin oranının %40 civarında açıkladılar. Bunun en az yansının AKP-MHP tabanı olduğu söylendi. Yani, kayıtlı tüm seçmenlerin %20'sine denk gelen, en az 11 milyonluk bir "kararsız" oydan bahsediyoruz. İşini ciddiye alan anketçiler, bu denli kutuplaşmış bir politik ortamda, kararsızların olamayacağını, bu rakamın gerçekte, sandığa gitmeyi düşüncemeyenleri ifade ettiğini söylediler.

İhtiyatlı bir tutum, her iki rakamın ortalamasını almayı ve küçük taşra kentlerinin daha az kararsız seçmenini göz önünde bulundurmayı gerektirir. Bu da bizi, 5 ile 7 milyon arasında bir rakama yaklaştırır. Özcesi, en kötümser tahminle %20, en iyimser tahminle %30'luk bir kopuştan söz edebiliriz. Sınıflar mücadelesinin karşılıklı hassas dengeleri içinde, en kötümser tahmin olan %20 bile ciddi bir kopuşu ifade eder; ayrıca, uzun iç savaş tarihinin oldukça kısa sayılacak bir kesitinde, yani haftalar, aylar içinde, mücadelenin seyrinin hangi yöne ve hangi hızla evrildiğini işaret etmeye yeter.

Dinci faşizm, sermayenin tüm zenginliğini, kokmuş basını ve diğer faşist baskı aygıtlarının gücünü arkasına aldığı sürece, bu %20'lik kayıpla baş edebilir, telafi edebilir. Ama geride kalan, en kötümser tahminle %80'in benzer bir dağılıma dinamiğine sahip olması; dahası hızla değişen hassas dengelerde devrimin yeni bir atılım için fırsat kolluyor olması, bu kadarlık kopuşu bile, dinci-faşizm için en ciddi sorun haline getirmeye yeter. (Bu arada, seçim akşamı tüm televizyon kanalları geçerli oyların sayısını 42 milyon açıklamasına rağmen, sonradan bu rakamın bir anda 48 milyona yükselmesi, kayda değer bir başka garipliktir).

Dinci-faşizmin bir arada tutmaya çalıştığı karşı-devrim cephesi, sadece burjuvalardan teşekkül etmiş değil: Aksine, toplumun en altındaki yoksullardan en kaymak tabakaya kadar, toplumu oluşturan tüm sınıfların en çürümüş, tortu kesimlerini barındırıyor. Birbirinden çok farklı çıkarlara sahip bu kokmuş çorbanın asıl çimentosu ne siyasal islamdır ne de devletin bekasıdır. Bu çorba, dinci-faşizm onlara sürekli küçük rantlar, sürekli bir güç ve hak edilmemiş bir prestij sağladığı müddetçe, asil öğelerine ayrışıp dağılmayacaktır. Ne var ki, bir yanda rant kapısını kapatan ekonomik çöküş; öbür yanda, muazzam baskı cenderesine rağmen geri adım atmayan devrimin kitle gücüyle yeniden alanlarda belirmesi, karşı-devrim çorbasında, farklı öğelerin birbirini özümseyemediği bu çorbada, çok hızlı kopuşları getirmeye başladı. İddia edilen aksine, dinci-faşizmin diline doladığı "beka sorunu", karşı-devrimci kitlelerin yakın gelecek kaygısını daha da alevlendirdi ve kopuşlara ivme kazandırdı.

Dikkat çekici iki yön daha var: ilki, bu denli aşırı kutuplaşma ortamında bile karşı-devrimin ciddi bir kopuş yaşamamasıdır. İkincisi, önceki dönemlerde mevcut hükümete bir ders vermek için yaşanan kopuşların, başka gerici partilere doğru kayması söz konusu iken, bu kez savrulma, sandıklardan uzaklaşma yönündedir. Her iki olguyu yan yana getirdiğimizde, bu kopuşun, öfkeyle beraber bir çaresizlik duygusu tarafından tetiklendiği bir arayışa işaret ettiği ve devrimci saflara doğru bir adım olmasa dahi devrim karşısında "hayırhah" bir savruluşa kapı araladığı görülebilir.

Seçim sonuçlarına bakarak, devrim saflarındaki son durum da okunabilir. Son güne kadar seçim kampanyalarına ilgisiz kalanlar, oyların daha sayılmadan önce çaldığını bilerek ve hiç bir umut beslemeden sandığa gittiler. Ve sonuçların açıklandığı saatler içerisinde, bu umutsuzluk yerini bir zafer havasına bıraktı. Ne var ki, şimdi dinci-faşizmin İstanbul inadı, bu havayı çabucak dağıttı. Mevcut hükümete öfke duygularıyla devrime destek olan bu büyük kalabalıkların, bu denli keskin ve ani ruhsal değişim yaşamaları, olgunlaşmış bir devrimci durum için tipik bir manzardır. Keskin ve ani ruh değişimleri, kimi zaman umutsuzluk sınırında bulunana ve enerjisini kaybeden öfkeye bir canlılık, bir hareket kazandırır. Dahası, karşılıklı dengelerin hassaslığını devrimci sezgileriyle kavrayan ileri kesimleri, eğer harekete geçerlerse, arkalarında ezici bir çoğunluğu bulacaklarına dair bir umut ve kanaatle donatır.

Hassas dengelerdeki bu değişimler mutlaka kendi sonuçlarını yaratacaktır.

MHP Genel Başkan Yardımcısı Yıldırım'dan CHP'ye ağır suçlamalar: "Tek adam rejimini yıkıp demokrasi getirmek istiyorlar..."

EGM'den Annelere saldırı konusunda açıklama: "Uygulamada bir sorun yaşanmaması açısından bu tip eylemlerde anneleri olmayan polisleri görevlendiriyoruz..." Zaytung

ANTI-FAŞİST MÜCADELEDE GENÇLİĞİN ROLÜ

G.Eylem

Gün geçtikçe artmakta olan ekonomik-siyasal krizin farkında olan işçi sınıfının mücadelesinin yükseldiği, grevlerin arka arkaya geldiği; gençliğin kampüs duvarlarını aşip sokaklara döküldüğü Türkiye ve K. Kürdistan'da mücadelenin ivme kazandığı günlerden geçmekteyiz.

Nesnel koşulların devrim açısından uygunluğu zaten uzun süredir süren bir gerçek olmakla beraber son dönemde yaşanan kitle hareketleri devrimin öznel koşullarının aslında nesnel koşullardan tamamen bağımsız olmadığını ve kitlelerin kendilerini mevcut iktidarı sarsacak ve yıkacak düzeyde bir ayaklanmaya doğru ilerlediğini göstermektedir. Halk muhalefetinin yükselmesi, ekonomik-siyasal bunalımın artması Türkiye'de ve K. Kürdistan'da yaraların derinleştiğinin işaretleridir.

Her şeyin farkında olan kapitalistler ve işbirlikçileri olan burjuva partileri üzerinde yaşadığımız topraklarda hem varlığını devam ettirebilmek adına hem de kitle hareketinin önüne geçmek amacı ile gündemlerini seçimle belirlemektedirler. Artık hiçbir şeyin sandıkla düzelenemeyeceğini dile getiren işçi-emekçi sınıfa, yeniden umut aşlamak amacı ile, burjuva partilerinin nöbet de-

ğişimine gerek duymuşlardır. Bir diğer yandan ise "gençliğin siyasi bilinçlenmesi ve örgütlenmesini yaratarak, bu örgütlülüğü işçi sınıfının mücadele alanına kaydırmak, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin gerçek kurtuluşu olan devrime kanalize etmek gerekiyor." diyen gençliğe yönelik yoğun saldırılar gerçekleştiriliyor. Üniversite ve liselerde ilerici her türlü faaliyet yasaklarla, tehditlerle, gözaltı, tutuklamalarla engellenmeye çalışılıyor.

Dün Mustafa Kemal Üniversitesinde bugün Ankara Üniversitesinde devrimci öğrencilerin faşistler tarafından yolları kesilmiş, darp edilmiş, tecavüz ve ölüm tehditlerine maruz kalmışlardır. Yarın da bu faşist saldırıların boyutları artarak devam edecektir. İçinde bulunduğumuz süreç bizlere gösterdi ki devrimci, demokrat, yurtsever gençlik saldırılara yönelik süreci eksik tahlil etmiş, herhangi bir kazanım sağlayacak pratik program önüne koymamış ve tepkiler etkisiz kalmıştır. Bu durum da genç kadrolarda moral bozukluğu ve güçsüzlük algısı yaratmaktadır.

Gençlik, mücadelesinin önündeki engel-

leri ve sorunları tahlil etmek, tartışmak, çözüm yolu koymakla bizzat sorumludur. Peki anti-faşist mücadelede gençliğin rolü nedir? Öncelikle sorunu net tahlil etmek gerekmektedir. Sınıflar arası savaşım sertleşmekte, iç savaş koşulları yükselmektedir. Ve bu savaş yaşamın her alanına yayılmaktadır. Lise ve üniversitelerdeki şiddetli çatışmaların sebebi de burjuvazinin iktidarını yıkmaya çalışan işçiler ve emekçilerle, kendi iktidarının varlığını sürdürmeye çalışan burjuvazinin arasında süren savaşımdır. Sorun bu kadar nettir. Tam da bu noktada G. Dimitrov'un 2 Kasım 1934'te İspanya sosyalist ve sosyal demokrat gençlik birliklerine yazdığı mektup aklımıza gelmelidir. Dimitrov; "Devrimci gençliğin en önemli ve hatta en zor görevi, işçi ve öğrenci gençliği

birleştirmek işçi sınıfının çıkarları için mücadele içine sokmaktır. Hiç şüphesiz birleşik gençlik cephesi için mücadele ederken faşizme karşı, proleter devrim zaferinin teminatı olan işçi sınıfı birliğinin kurulmasına da büyük katkıda bulunacaksınız. Bu nedenle savaş bayrağı altına fabrikalarda çalışan, madende çalışan, kırsal bölgede yaşayan, lise ve üniversite de okuyan gençliği toparlayarak; işçilerin ve emekçilerin güçlerini birleştirmek, gençlik hareketinin birliğini sağlamak için bütün zorluklara ve engellere rağmen yılmadan daha canlı hareket ediniz. Gençliğinizin, mutluluğunuzun ve geleceğinizin azgın düşmanı olan faşizme karşı sapına dek cesur savaşçılar olunuz. Unutmayın ki devrimci kavga düşüncesinden, bunun gerektirdiği yiğitlikten

uzakta, düşman sınıfa karşı zafer kazanılmaz. Faşistlerin zindanlarında tutulan tüm proletarya militanlarının kurtuluşu sizin için bir şeref meselesi olmalıdır. Yaşasın faşizme karşı bütün güçlerini birleştiren devrimci gençlik!" diyerek biz devrimci, demokrat ve yurtsever gençliğe faşizme karşı sorumluluklarını hatırlatmaktadır. Öncelikle gelecekteki başarılarımızın temelinde yatan aldığımız yenilgilerdir ancak burjuvaziyi ve faşizmi ezibilmemiz için bu yenilgilerden ciddi dersler çıkarmamız gerekmektedir. Gençlik için mücadelede, gençlik örgütlerinin pratikte ileriye yönelik kesin ve net adımlar atmaları gereklidir. Hatta zorunludur. Kapitalist sistemin içerisinde gençlik hareketinin başlıca görevi birleşik cepheyi gerçekleştirme yolunda, işçi ve genç kitleyi örgütleme, birleştirme yolunda cesaretle yürüme; gençliğin ekonomik-siyasal-sosyal hakları için liselerde, üniversitelerde, sokaklarda, fabrikalarda vb. her nerede olursa olsun gençliği anti-faşist cephe saflarına çekme mücadelesinde her türlü çareye başvurarak faşizme karşı olan bütün gençlik örgütlerinin güçlerini bir araya getirmeli, gençliğin anti-faşist

birliklerini kurmalıdır.

Bugün üniversitelerden fabrikalara, atölyelerden mahallelere kadar güçlü bir mücadele yürütmek istiyorsak süreç karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın büyük çaba ve devrimci disiplinle karşılamak gerekmektedir. Gençlik içerisinde yaygınlaşmak ve kitleselleşmek için bulunduğumuz alanlarda en geniş propaganda yöntemlerine başvurmalıyız. Her gün pratik çalışmalarımızı baştan başa Marksizm-Leninizm'in ana kaynaklarını derinlemesine öğrenmekle birleştirilmeliyiz. Çünkü devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz. Anti-faşist gençliğin, bulunduğu bütün alanlarda faşizmin sivil-resmi güçlerine karşı üstünlük sağlanması, eylem ve hareket üstünlüğünü kurmasıyla mümkündür. Savunma değil saldırı mantığını elimizden bir an olsun bırakmamalıyız. Dünya üzerinde ki bütün anti-faşist gençlik hareketlerinin mücadelelerini biçimsel, taktiksel olarak tahlil etmeli, tartışmalı ve deneyimlerini örnek almalıyız. İnsanlığın kapitalizmin esaretinden kurtuluşu bayrağını yükseklerde tutalım! Bütün dünya emekçilerini, öğrencilerini, kadınlarını bu bayrak altında birleştirelim! Faşizme/kapitalizme karşı örnek, metin ve cesur savaşçılar olalım!

"Devrim'siz Şenlik Olmaz!"

ODTÜ ile bütünleşmiş etkinliklerden birisi olan ODTÜ Bahar Şenlikleri, Rektörlük tarafından yaptırılmak istenmeyince, öğrenciler, "Şenliğine Sahip Çık" şiarıyla seslerini yükseltmişlerdi.

Gerici ODTÜ yönetimi, yıllardır öğrencilerin sesini kesmek için önüne gelen her fırsatı kullanmıştı. Bu defa da öğrencilerin her yıl düzenlediği ve gelenekselleşmiş ODTÜ Şenlikleri'nin "maddi olanaksızlıklar yüzünden yapılamayacağını" e-posta göndererek duyurmuştu. Haberin yayılmasının ardından "Şenliğine Sahip Çık" diyen müzisyenler, tiyatrocular, stand up'çılar ardı ardına açıklamalar yapıp hiçbir ücret almadan şenlikte sahne alabileceklerini açıkladılar. En son olarak da İnşaat İşçileri Sendikası'ndan işçiler, şenlik için gerekli sahneleri gelip kurabileceklerini söylediler.

Gerici ODTÜ yönetimi karşısındaki bu dayanışma ve irade rektörlüğe geri adım attırdı. Bu defa da çiftlerin ezilmesi, çevre temizliği, traktör ihtiyacı vb gerekçelerle şenliğin Devrim Stadyumu dışında, otopark alanında yapılabileceği söylendi.

Bunu kabul etmeyen ODTÜ'lüler, "Devrim'siz Şenlik Olmaz" diyerek şenliği Devrim Stadyumu'nda yapacaklarını söyleyerek, bugün 13.30'da Rektörlük önünde toplandı.

Binlerce öğrenci, pankartları ve sloganları ile mesai bitimine kadar Rektörlük önünde

bekledi.

ODTÜ öğrencileri adına yapılan ortak açıklamada, "Bizler yaratmaya çalıştığımız kardeşlik mücadelesindeyiz, bizler rengarenkiz. Tüm Türkiye'ye, diğer üniversitelere, umuduz, bilinciz, ışığız, aydınlığız. Biz ODTÜ'yüz, ODTÜ Öğrencileriyiz. Biz, bu okulun gerçek sahipleriyiz. Bizler şenliğimiz için, kapatılan medya topluluğu için, evrim konferansımız için, mezuniyet yürüyüşündeki pankart sansürleri için, sebepsiz yere tutuklanan arkadaşlarımız için, toplulukların saymakla bitmeyecek sorunları için, ihmalleriniz yüzünden kaybettiğimiz arkadaşlarımız için buradayız. Biz bugün yalnızca Devrim'i geri almak için değil, bizim olanı geri almak için buradayız, kültürümüz için buradayız, bir aradayız. Bahanelerinize, imkansızlıklarınıza, olanaksızlıklarınıza inanmıyoruz. Şenliği rektörlük olanaksızlıklarıyla yapamıyoruz algısını yıkmak için buradayız, şenlik yönetimin ürünü değil, öğrencinin üretimidir" dediler ve ODTÜ ruhunu sürdürmek için Devrim Stadyumunu almak için burada olduklarını söylediler.

DÖB'lü Öğrenciler de "Devrim'i Yazanlaradır Hinçları Şimdi Devrim Zamanı" pankartı açarak bildiri dağıttılar.

ODTÜ'lülerin mücadelesi sonuç verdi ve ertesi gün ODTÜ şenliklerinin Devrim Stadyumunda yapılmasına izin verildi.

Devrimi Yazanlaradır Hinçları

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), İrfan Değirmenci'nin Halk TV'de sunduğu ve çekimi ODTÜ'de yapılan "İrfanı Hür" canlı yayınında ODTÜ için korsan pankart açtı, "Devrimi Yazanlaradır Hinçları / Şimdi Devrim Zamanı" dedi.

"Faşist saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Burjuvazi ve onun temsilcisi olan dinci-gerici faşist iktidar, gençlik ve üniversiteler üzerinde de saldırılarına hızla devam ediyor. Verşan Kök ve temsil ettiği zihniyet sadece ODTÜ'de değil. Bugün MKÜ'de, Boğaziçi'nde, İstanbul Üniversitesi'nde ve daha adını sayamadığımız bir çok üniversitede karşımıza çıkıyor.

Burada ve şimdi, şenliği yasaklamak için türlü yalanlar söylerken görüyoruz onları. Ama yutmamız. ODTÜ yönetimi, UGT'nin 1987'den beri yaptığı şenliğe ciddi bir yardım yapmamıştı ve arkadaşlarımız şenlik maliyetini panayır alanına getirdiği esnafın stand kirasıyla karşılamıştı. Bu yıl da yönetimden para istemedi UGT. Ancak yönetim, gençliğin bir arada yüksek bir ses olmasını zulüm ve zorbalığa dayalı yağma ve talan düzenlerine tehdit olarak görüyor. Şenliği engellemek için, şenliği hepimiz için hazırlayan arkadaşlarımızla bizim aramızda nifak tohumları atmaya çalıştı.

Şenlik planını 'Devrim' çimlerinden koparıp beton otoparka hapsederek ve UGT'nin panayır alanında stand kiraya vermesini engelleyerek imkansız kılan yönetim suçu UGT'ye attı ama ODTÜ öğrencileri suçlu biliyor. Yönetim hem suçlu hem güçlü olmak istiyor, ancak güçlü değil. Güç bizleriz. Gençliğiz, işçileriz, kadınlar, LGBT+ bireyleriz, Alevileriz, Kürtleriz, bütün ezilen halklar! Seni de şenliğimize sahip çıkmaya çağırıyoruz

ODTÜ DÖB / DÖB'lü Kadınlar

Faşist saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Burjuvazi ve onun temsilcisi olan dinci-gerici-faşist iktidar gençlik ve üniversiteler üzerinde de saldırılarına hızla devam ediyor. Verşan Kök ve temsil ettiği zihniyet sadece ODTÜ'de değil. Bugün MKÜ'de, Boğaziçi'nde, Ankara Üniversitesi'nde, İstanbul Üniversitesi'nde ve daha adını sayamadığımız birçok üniversitede karşımıza çıkıyor. Burada ve şimdi, şenliği yasaklamak için türlü yalanlar söylerken görüyoruz onları. Ama yutmamız. ODTÜ yönetimi, UGT'nin 1987'den beri yaptığı şenliğe ciddi bir yardım yapmamıştı ve arkadaşlarımız şenlik maliyetini panayır alanına getirdiği esnafın stand kirasıyla karşılamıştı. Bu yıl da yönetimden para istemedi UGT ancak yönetim, gençliğin bir arada yüksek bir ses olmasını zulüm ve zorbalığa dayalı yağma ve talan düzenlerine tehdit olarak görüyor. Şenliği engellemek için, şenliği hepimiz için hazırlayan arkadaşlarımızla bizim aramızda nifak tohumları atmaya çalıştı. Şenlik planını «Devrim» çimlerinden koparıp beton otoparka hapsederek ve UGT'nin panayır alanında stand kiraya vermesini engelleyerek imkansız kılan yönetim suçu UGT'ye attı ama ODTÜ öğrencileri suçlu biliyor. Yönetim hem suçlu hem güçlü olmak istiyor, ancak güçlü değil. Güç bizleriz. Gençliğiz, işçileriz, kadınlar, LGBT+ bireyleriz, Alevileriz, Kürtleriz, bütün ezilen halklar! Seni de şenliğimize sahip çıkmaya çağırıyoruz. Şenlik ve Devrim yaşayana karşı 13.30'da rektörlük binası önünde buluşuyoruz. **DEVİRİMİ YAZANLARADIR HİNÇLARI! ŞİMDİ DEVİRİM ZAMANI!**

ODTÜ DÖB/DÖB'LÜ KADINLAR

Yabancı Yatırımcıdan Bakan Albayrak'a Övgü: "Bizi inanılmaz güldürüyor..." Zaytung

YAŞAM DEVRİMDEN YANA

Roza

Bugün emperyalist-kapitalist sistemde toplumun üretici güçleri, kapitalist üretim ilişkilerinin dar sınırlarına artık sığmayacak bir gelişim düzeyine ulaşmıştır. Yani tarih sahnesine ilk girdiği dönemlerde ilerici bir üretim tarzı olan kapitalizm, tek atımlık ilerici barutunu tüketerek, artık hem insanlığın gelişimi hem de kendi iç dinamiklerinin gelişimi açısından bir ayak bağı olmuştur, gerici bir güce dönüşmüştür.

Bu çürüme ve gerileme eğilimi, yaşanan ekonomik ve siyasal kriz ile birlikte her geçen gün emekçi halkları, işçi sınıfını sefaletle sürüklüyor, yoksullaştırıyor. Gençlerin gelecek kaygısı büyüyor ve Kürt halkı büyük ve derin acılara sürükleniyor. Bu noktada Türkiye ve K.Kürdistan topraklarında bugünlerde kimsenin dilinden düşürmediği, bu sistemin değişmeyeceği konusu üzerine karamsar söylemleri içeren kitlelerin pratik mücadeledeki atıllığı konusuna dikkat çekmek gerekiyor. Geniş kesimler toplumsal hareketin, kitle mücadelesinin önceki dönemlere göre daha hareketsiz ve karamsar olduğundan yakınıyor. Birçok insanın mücadele etmek isteyip, eskisi gibi yaşamak istemediği ve daha iyi ve özgür bir yaşam istediği ama bu idealler için yeterince hareket etmediği bugünlerde bu durumu tekrardan irdelemek gerekiyor.

Aksine kitlelerdeki umutsuzluk, karamsarlık, bıkmışlık, düzene ve devlete olan öfke, değişimin köklü olacağına haberini veriyor bizlere. İki ülkede de ayaklanmanın, devrimin önel ve nesnel koşullarının oluşmakta olduğunu emekçi kitlelerdeki umutsuzluk, karamsarlık, bıkmışlık ve düzene karşı öfke duygusunda görebiliriz. Büyük bir kesim şu sözleri söylemekte: "Düzen partilerinin hiçbirinin birbirinden farkı yok, bu hükümetin yerine kim gelirse gelsin yine biz yoksulluk içinde, sefalet içinde yaşamaya mahkum bırakılacağız." Kitleler bu durumu umutsuzluk içinde belirtmektedir. Ama aynı zamanda emekçi halklardaki dinci-faşist iktidara karşı öfke patlamasını da görüyoruz.

Yine bir röportajda yaşlı bir teyze konuş-

maya başlamadan önce "Biliyorum bunları söylemek artık bu ülkede suç ama beni bu yaşamdan sonra hapse de gönderseler bu gerçekleri söylemekten vazgeçmeyeceğim" dedi ve faşist devlet olan nefretini, kinini gösterdi, herkesin ses çıkarmasını istedi.

Gençlik kitlelerinde ise durum çok da farklı değil. Özelde öğrenci gençlikte, herkes kendini potansiyel bir işsiz olarak görüyor, geleceksizlikle karşı karşıya kaldıklarını belirtiyor ve bu durum ile birlikte gençlikte geleceğe dair bir belirsizlik ve çıksızlık olduğunu görmekteyiz. Bu ve benzeri örnekler coğrafyalarımızda, toplumun tüm yaşayan hücrelerinde fazlasıyla mevcut, verdiğimiz örneklerin sayısı da artırılabilir.

Durum düşünülünün aksine. Yaşam bizden yana aktıyor. Yeni Evrenin Devrimleri kitabında, yazar Setenay Berdan bu durumu çok iyi özetlemiştir: "Devrim üzerine söylenen karamsar ve pasifist düşüncelerin temel aldığı argümanımızdır kitlelerin duyarsızlığı, umarsızlığı en çok da umutsuzluğu... Böyleleri, ya toplumsal devrimler üzerine kafa yormamışlardır ya da bu devrimlerin gerçek tarihine ilişkin hiçbir fikirleri yoktur. Oysa umutsuzluktan, cehaletten, umarsızlıktan beslenen tek bir devrim bile yok. Üstelik bu yeni bir olgu değil, yani günümüz devrimlerinin ayırt edici yanı değil. Hayır. Geçmişteki devrimlerin hemen hepsinde benzer bir çırpınış, umutsuzluk ve köşeye sıkışmışlık halleri büyük rol oynar. Hatta denilebilir ki; patlamaya neden olan, hemen her zaman, en koyu karanlıklar zamanıdır. Karanlıkta sezgiler keskinleşir. Ve aydınlığa ne kadar yaklaşmışsak, o kadar çekilmez olur karanlık." (Bkz, Yeni Evrenin Devrimleri sf. 22)

Başka bir örnek ise: Bolşevik Parti'nin en önemli, yetkin iki kadrosu Lenin'e şu soruyu yöneltmişlerdi: "Umutsuzluğum ve kayıtsızlığım zafer kazandı mı?" Lenin ise: "Sizler tarihte ezilen sınıfların kitlelerinin, uzun acılar, her türden son derece derin krizler tarafından umutsuzluğun eşiğine itilmeden çılgınca savaşta muzaffer olduğu böyle ayaklanma örnekleri biliyor musunuz?" cevabını vermişti.

Hem Setenay Berdan'ın hem de Lenin'in sözleri üzerinde yaşadığımız topraklardaki durumu çok iyi bir biçimde anlatmaktadır. Bu sözlerden hareketle şunu ifade edelim; çürüyen ve asalaklaşan kapitalist sistem ve kapitalist toplumda yaşamın daha iyiye gideceğine inananların sayısı her geçen gün azalmaktadır. Ama bu durum yeni bir topluma yani sosyalist bir topluma olan umudu da büyütmektedir. Yani sosyalizmin maddi temeli güçleniyor, ama aynı zamanda sadece maddi temeli değil, yaşamın dışına itilen, açlıkla, yoksullukla, baskıyla karşı karşıya bırakılan önel güçleri de önemli ölçüde güçlenmektedir.

Emperyalist-kapitalist sisteme karşı harekete geçecek yığınların geniş bir kesimini oluşturan gençlerin mücadelede ve devrimlerin zafere ulaşmasında oynadığı role ve gençliğin bu pratikte üzerine düşen sorumluluklara değinelim: Devrimin tayin edici, dinamik gücü gençliktir. Gençliğe devrimci politikaları götürmek gerekiyor. Liselerden üniversitelere, atölyelerden sokaklara dek uzanan her alanda gençliği devrimci politikalar etrafında örgütlemek en başat görevdir.

Gençliği devrimin güncel olduğuna ikna etmeliyiz, onlara devrimin zorunluluğunu kavratmalıyız. Yaşamın devrimden yana aktığını, eğer zafer istiyorsak bunu birlikte başarabileceğimizi her defasında dile getirmeliyiz. Üniversitelerde, sokaklarda, gençlik kitesinin bulunduğu her alanda devrimin sorunlarını tartışmalıyız. Gençliğin dikkatini iktidar mücadelesine çekmeliyiz. Bunları gençliğin geniş kesimine ulaştıramadığımız vakit onları devrimin etrafında kenetlememiz daha güç olacaktır. Bu çalışmalarını sürdürürken bazen olumsuz durumlarla da karşılaşabileceğimizi unutmamalıyız. Fakat her ne olursa olsun karşılaştığımız olumsuz durumlardan dersler çıkarıp onlara karşı dik durmayı bilmeli, umutsuzluğa sürüklenmemeliyiz.

Bizler aynı kararlılıkla ve ısrarla ajitasyon, propaganda ve siyasal faaliyetlerimizi örgütlü gücümüze güç katmak, gençliğin devrimci savaş örgütü durumuna dönüşmek için geliştirmeye devam edelim.

Şimdi Denizleşme Ve Devrimi Büyütme Zamanı!

Denizlerin idamının üzerinden tam 47 yıl geçti. O günden bugünlere binlerce genç devrimci, Denizlerden aldıkları mirasla açılan yol, yakılan devrim meşalesi eşliğinde emin adımlarla devrim yolunda yürümeye devam ediyor.

Deniz, Yusuf, Hüseyin üç koca yürekli insan, üç mükemmel kafa, üç militan komünist. Denizler 68 kuşağının yetiştirdiği pratik, önder karakterdeki devrimcilerdi. Liderlik yeteneği, öne atılabilme cüretleri ve devrimci iradeleri Denizleri mücadeleden en ön saflarına kadar taşımıştı. Denizler buldukları dönem içerisinde işçi grevlerinin yanında, yoksul köylülükte birlikte, gençlik eylemlerinin en önünde en ateşli bir şekilde kavgayı sürdürmüşlerdir. 71 silahlı çıkışıyla burjuva parlamenter ahmaklığı mahkum ederek devrimin zora dayanması gerektiğini pratikleriyle kanıtlamışlardır.

71 çıkışı Türkiye ve Kürdistan tarihinde zora dayalı devrimin adımlarının örüldüğü, yolunun belirlendiği bir süreç olmuştur. Denizler okul sınırlarından, Beyazıt'a, Filistin'den Nurhaklara devam eden mücadelelerinde her zaman bir yol açmayı seçtiler, verili olanla yetinmediler. Gençliğin akademik özgürlüğünün, bir devrimden bağımsız olmadığını, halkların kurtuluşunun birlikte bir mücadeleden geçtiğinin bilinciyle yürüdüler. Düşmana karşı amansız bir kararlılık ve cesaret timsali olmaları bizlerin bu yolda emin adımlarla yürümesini sağlıyor.

Faşizmin toplumun tüm ilerici kesimlerini tehdit ettiği şu günlerde bir kez daha Denizleşmenin ne kadar önemli olduğunu görüyoruz. Ekonomik ve siyasal krizi derin bir şekilde hisseden sermaye sınıfı devrime karşı kendi egemenliğini koruma derdine düşmüşken, Denizlerin yarattığı pratik ve devrimci uzlaşmaz çizgi gerçek kavgaya yolunu gösteriyor.

Denizleri maceracı, romantik ya da Kemalist göstermek isteyen tüm bu gerici unsurlara karşı, Denizlerin devrimci davasının uzlaşmaya değil kavgaya, kısmi kazanımlara değil gerçek kurtuluşa dayandığını göstermek lazım. Bizleri başarısızlığa, umutsuzluğa, korkuya mahkum etmeye çalışanlara karşı Denizler gibi cüreti kuşanmak lazım. Gençliğin yolu reformculuk değil Denizler gibi yılmaz devrimci savaşım olacaktır!

Şimdi Denizleşme ve devrimi büyütme zamanı!

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

Gün Taksim'i Fethetme Zamanıdır!

Bir 1 Mayıs daha yaklaşıyor. Proletaryanın kapitalizme karşı savaş günü kutlu olsun.

Dünyanın her yerinde Afrika'dan Asya'ya, Latinlerden, Kuzey Amerika'ya, oradan Avrupa, Ortadoğu, Kürdistan ve Türkiye'ye kadar işçiler, emekçiler, gençler eylem alanlarını dolduracak. Yoğun emek sömürüsüne, ağır çalışma şartlarına, açlığa, yoksulluğa, kapitalizmin onları geleceksizliğe mahkum etmesine karşı kavgaya büyümeye devam edecek.

Dünya genelinde kapitalizm artık insanlığı ileriye götüreceği bir toplumsal sistem değil, tersine insanlığın tüm birikimini, gelişimini, potansiyelini ve dünyanın kendisini daha fazla kar ve kendi çıkarları uğruna yıkıma uğratan bir konuma gelmiştir.

Yaratılan tüm değerler ve güzellikler sermaye sınıfı ve onların hizmetkarları daha iyi yaşasın diye çocuk yaşta işçiler, genç işçiler acımasız ve katı bir sömürüye tabii tutuluyor. Eğitim sistemleri sermayeye daha nitelikli kadro yetiştirsin diye insan gelişiminin ihtiyaçları ve öncelikleri değil sermayenin ihtiyaçları gözetilerek düzenleniyor.

Geleceğin genç işçileri, emekçileri olacak biz öğrenci gençlik bilimsel, parasız, anadilden yoksun bir eğitim süzgecinden geçerken gerici ideolojilerin ve geleceksizliğin sarmalında umutsuzluğa, karamsarlığa ve yıkıma sürükleniyoruz.

İnsanca ve özgür yaşamın anlamını kapitalizmin dar burjuva sınıf bakış açısına hapsedildiği kapitalist sistemde, emekçi halklardan, işçi sınıfından, gençlikten ise bir ses yükseliyor: yeni ve özgür bir dünya için savaş çağrısı...

İşte bu 1 Mayıs bu savaş çağrısının eylemlerde, miting alanlarında haykırılacağı, savaşı, sömürsüz bir dünya talebinin dillendirileceği bir gün olacak!

Liseli, üniversiteli, işçi gençlik...

Bizleri geleceksizliğe, yoksulluğa, gericiğe mahkum etmeye çalışanlara karşı gün kavgayı büyütmenin zamanı! Her birimiz geleceğin işçileri olacağımıza göre, kurtuluşumuz işçi sınıfının kurtuluşu ile ortaktır. Gün işçi sınıfının yanında devrimci iktidar ve sosyalizm mücadelesini büyütme zamanıdır! Gün Taksim'i fethetme zamanıdır!

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

DENİZLERİN DEVRİMCİ DAVASI YENİLMEZDİR!

K.Taylan Kızıldağ

Denizlerin idamlarının üzerinden 47 yıl geçti. 68 kuşağının ve 71 silahlı çıkışının önderleri Denizlerin yarattığı devrimci pratiğe dair çokça yazıldı, çokça konuşuldu. Fakat Denizlerin mücadelesinin devrimci içeriğini gerçekten anlamak, onu bugünün gözüyle fakat o günkü koşullar içerisinde değerlendirmek çok önemli bir yerde duruyor.

Bugün üzerinde yaşadığımız topraklarda Denizler, milyonlarca işçi, emekçi, gencin kalbini kazanmışken, reformist siyasal hareketler onların mücadele pratiğini, yürüdükleri yolu ve devrimci iddialarını romantik, maceracı olarak yansıtıyor ya da onları akademik talepler için savaşılmış öğrenci önderleri olarak gösteriyor. Bu yüzden bugünün ideolojik mücadelesini sürdürürken de Denizleri anlamak ve savunmak başka bir yerde duruyor. Çünkü Denizleri anladığımız, onların mirasını taşıdığımız iddia eden reformizm 71 silahlı çıkışının, devrimci zorun, uzlaşmaz mücadele çizgisinin içini boşaltıyor ve bunu çok farklı biçimlerde gerçekleştiriyor.

Bugün reformist-oportünist siyasetlere, reformizm bağtağında yüzen gençlik örgütlerine Denizleri nasıl anladıklarını sormak lazım. Çünkü Denizlerin pratiği üzerinde yaşadığımız topraklarda alışlagelenin, rutinin, parlamenter budalalığın üstüne kalın bir çizgi çekip, devrimin yolunu açmayı başardı. Bu öyle bir etkiydi ki gelecek insanların açtığı bu yoldan binlerce genç devrimci kavgayı büyütme devam ediyor. Bu sadece insanların kavgaya katılmasını değil aynı zamanda devrim saflarında bugüne kadar emin adımlarla yürüyebilmesini sağladı.

Sokakta yürüyen herhangi bir gence veya işçiye Denizler kimdir veya bu topraklarda öyle nasıl izler bırakmıştır sorusu sorulduğunda bizlere verecekleri cevaplar devrimin kendisi olacaktır. Denizlerin devrimci olduğunu, mücadelelerinin işçilerin, emekçilerin kurtuluşu için gerçekleştiğini bu ülkede yaşayan çoğu dürüst işçi, emekçi, genç kabul etmekte, onlara büyük bir hayranlık duymaktadır. Türkiye devrimci hareketi açısından ise Denizlerin mücadelesi ve yarattığı pratikler, bıraktıkları izler bizlerin hala önünü aydınlatıyor.

Denizler kabına sığmayan, var olanla yetinmeyen, daha ilerisini, daha fazlasını yapmak için hayatlarını ona göre şekillendiren ve bu topraklarda ilk defa proletarya enternasyonalizmi bilinciyle mücadele eden devrimcilerdi. Öğrenci hareketinin içinde önderleşen Denizler, öğrenci gençliğin okul duvarlarına hapsolmemesi gerektiğinin, mücadelenin kampüslerden sınıfın yanında, köylülerin kavgasıyla omuz omuza yürümesi gerektiğinin örneğini yarattılar. Öğrenci gençliğin akademik, demokratik sorunlarının çözümünün siyasal özgürlükler kazanılmadan gerçekleşemeyeceği gibi öğrenci gençliğin toplumdan bağımsız, kendi başına bir adacık olmadığını ortaya koydular.

Denizler ortaya koydukları pratikle dönemin lafazanlıkta daha basiretli, parlamenterizmde bulunmuş, uzlaşma peşinde koşan çevrelerin hepsinden daha öne çıkıp, gerçek kurtuluş yolunu göstermeyi başardılar. Denizleri anladığımızı, onların mirasını sürdürdüğünü iddia eden kimi çevreler bugün faşizmin geriletilmesi adına parlamenter çizgiye saplanmış durumda ve dahası gençliği CHP'nin peşine takmaya çalışıyorlar; faşizmin iç başkalaşım geçirdiği gibi absürt teorik çözümler yapanlar da yok değil. Bunlar, üniversitelerde devrim mücadelesinden bağımsız yürüyen akademik mücadele öneriyorlar. Aslında her dönemin kendi reformist eğilimleri bulunuyor. Denizlerin döneminde okullarda pasifist anlayışlarla, okul yönetimleriyle uzlaşarak özgürleşeceğini düşünen siyasal eğilimler bugün farklı biçimlerde varlık sürdürüyor.

Kısacası reformizmin biçimi değişse de özü olan sınıf uzlaşmacılığı ve reformculuk hülyaları değişmiştir. Üniversitede, lisede, sokakta birleşmiş bir reformizm, Denizlerin adını kullanarak, onları sahipleniyormuş gibi hareket ederek gençliği aldatıyor. Gençliğe uzlaşma ve bekleme öğütleyen bu yaklaşımlara karşı, Denizleri romantik, maceracı öğrenci liderleri olarak anlatan reformistlere karşı politik teşhir, eleştiri ve ideolojik mücadeleyi yürütmeliyiz. Bugün gençliğin devrimci safları Denizleşerek doldurması gerektiği günlerde, bu yaklaşımlar tehlikeli ve bir o kadar yıkıcıdır. Denizlerin devrimci davasının yenilmezliğini, Denizlerin gerçekten ne için savaştığını ve bugün Denizlerin gerçek yoldaşlarının kimler olduğunu herkese anlatmalıyız. Sınıf uzlaşmacılarının, devrime cüret edemeyenlerin Denizleri sahiplenmesi, kabul edilemez.

Sermaye sınıfı ve faşist devlet, gençliğin Denizleşmesinin önünü alabilmek için, paralı yazarlarına Denizleri çarpıtmak için bir servet harcıyor, reformizm Denizlerin adını kullanarak gençliğin aklını bulandırıyor. İşte bu yüzden, Denizlerin davasının yenilmezliğini göstermek, dindar ve kindar bir nesil isteyenlere karşı, Denizleşen bir gençlik yaratmak için çok daha fazla çabalamalı, gerçek anlamda Denizleşmeliyiz.

Gıda Fiyatları Neden Bu Kadar Yüksek?

Elimizde bir mikrofon olduğunu düşünün. İster tanzim kuyruğunda bir tüketiciye, ister küçük üreticilere, ister bu ürünleri taşıyanlara şu soruyu sorduğunuzu düşünün: Gıda fiyatları neden bu kadar yüksek?

Bunun cevabının akademik bir birikim ve tarımda kapitalizmin gelişimi ile ilgili kitaplar devirmek gerektiğini düşünüyorsanız yanlıyorsunuz. En sıradan insanlar bile şu cevapları sıralıyor bu sorularımıza: “Çünkü;

Üretici desteklenmiyor,
Gümrük duvarları kaldırılarak üretici yalnız bırakılıyor,
Devlet üreticinin tarlayı ekmesini istemiyor.”

Bu liste uzar gider. Bir markete gittiğinizde bir kilo sivri bibere 15 lira verdiğinizde şaşırıp kalıyorsunuz ya, buna da alıştı gözlerimiz. Yangına bakmaya alışan gözler misali.

Emekçilerin yukarıda maddeleştirdiğimiz cevaplarını açmak istiyoruz. Üreticinin desteklenmemesi ne demek? 2019 başında tarım ve orman bakanlığı milyarlarca liralık destek ödemesi yapılacağı ‘müjdeleri’ verirken üstelik, üreticinin desteklenmemesi ne demek?

Belirtmekte yarar var ki, ülkemizde tarımsal destekler özellikle hububat ekimi gibi alanlarda alan bazlı yapılmaktadır. Yani ne kadar büyük bir araziniz varsa alacağınız destek o kadar katmerlidir. Küçük dönüm araziniz varsa alacağınız destek de yine buna paraleldir. İlk başta mantıklı geliyorsa, daha doğrusu ‘adil’ diyelim; yanlıyorsunuz. Çünkü ister büyük ölçekli üretim yapın isterse küçük ölçekli tarım yapın; Kesiştiğiniz yer ürününüzün pazara sunulmasıyla başlar. Siz küçük ölçekli üretici olarak gelir gider arasında minimum karlar elde ederken, büyük ölçekli üreticiler -ki genelde yabancı ortaklı büyük işletmeler- en yüksek karlar elde ederler. Dev tekeller sınırlar ötesinden yapılan anlaşmalarla pazar sorunu yaşamazken -bu pazarların etkileneni değil pazara yön veren, şekillendiren- aynı zamanda- siz küçük

üreticilere düşen ise ya bir balık olarak ağaca tırmanmaya çalışmak ya da karada boğulmaktır.

Gümrük duvarlarının indirilerek ülkemizde üretebilecek ürünleri dışarıdan ithal etmenin amacı ise; küçük üreticiyi topraktan sürmek, üretim sahasını tamamen tekellerin egemenliğine vermektir. Geniş ölçekli tarım giderek daralan tekellerin egemenliği altına girer. Toplumun ihtiyaçları gözlemlenmeden pazar için üretim yapmak kapitalizmin yasasıdır. Pazar da ise, geniş ölçekli tarım yapan tarım tekelleri küçük üreticiyi ezer ve onu iflase sürükler.

Küçük üreticiyi iflase sürükleyen daha pek çok neden var. Tarım girdi fiyatlarının sürekli yükselmesi, tarımda teknik ve makinanın kullanımının artması, küçük üreticinin bankalara paçayı kaptırarak hacizle karşı karşıya kalması vb nedenler bu iflas sürecinin yollarını düzenler. Sonuçta küçük üretici, tarlasını ya büyük toprak sahiplerine satmak ya da bankalara kaptırmak durumunda kalıyorlar.

Banka borçları, mahsulüne biçilen fiyatın maliyeti karşılamaması, yeniden üretime geçebilecek birikiminin olmayışıyla sürülür topraktan. Ürünü pazara götüreceği dönemde dev tekellerden alınmış tırlarca patates, buğday belini gitkice bükür. Ve çiftçiye yaşayabilmek için toprağını bırakır, kapitalizmin merkezi olan büyük şehirlerin yolunu tutar.

Tekellerin iç pazarımıza hakimiyeti esasında, tohumumuzu ele geçirmeleriyle tamamlandı. Tohum demek yaşam demektir. Doğal tohumumuz, yanlışlıkla düştüğü yerde bile filizlenirken, “verim düşüklüğü” gibi nedenlerle ellerimizdeki doğal tohumlara el konuldu. Doğal gübrelere de bir kenara itilisiyi getirdi bu süreç. Çünkü yine; (tohum+gıda+ilaç) tekellerin laboratuvarlarda oluşturduğu, insanlığın evriminin hazır olmadığı bileşimlerin yüklenildiği tohumlar pazarda boy gösterdi. Şu şart koşuldu: eğer bu tohumlarla üretim yapmazsan, pazara ürününü götüremezsin. Uyulmaması halinde yaptırımları da bir hayli ağırdı. Öyle

cezalandı ki, çiftçi için ölüm demek olan, topraktan belli sürelerce men cezalarını dahi içeriyordu. Çiftçiye pazara ürün götürülebilmek için doğal tohumu ile hibrit-terminatör tohumlarını takas ettirildi.

İlk zaferlerinin ardından görüldü ki, bu tohumlar doğal gübrelere filizlenmiyor. Kimyasal gübre alınması gerekiyor. Ne tesadüf büyük tekeller bunu da üretmişti. (Ardından gelen şey ise ürünlerini yeraltı canlıların kemirmesini engellemek için on binlerce solucandan tutun köstebek gibi toprak canlılarını zehirleyen ilaçlar satmak oldu. Bu canlılar ki, toprağın havalanmasını sağlıyordu. Hava almayan, minerallerinden yoksun kalan ilaçlarla, zehirli tohumla, gübreyle kimyasalın içinde boğulan toprak, yeraltı sularına aktığı kimyasallarla kilometrelerce uzaklardaki canlıları zehirliyordu. Bu kimyasalların uçuğu özelliği, bitki çeşitliliğini yok ederek, ciğerlerimize dolarak bizleri doğamızı, toprağımızı, havamızı kanser ediyordu. Üzülmeyin tekeller onu da düşündü: bizler için durmadan kanser ilaçları üretiyorlar aynı laboratuvarlarında...)

Eski dönemlerde doğal tohum, gübre ve ilaçla yapılan tarımsal üretim, yerini laboratuvar tohum, gübre ve ilaçlarına yerini teslim ederken, maliyetler gitkice katlandı. Kapitalist üretimin özelliğidir. Kar getirmeyecek hiçbir şey, ufak ya da büyük çaplı, yatırım yapılmaz. Bu hesabı iyi bilen tekeller, devlet denilen sopayla küçük üreticileri topraktan kovmak için her yolu denedi. Buna küçük bir örnek verecek olursak: toprağı tarıma açsanız da açmasanız da tarımsal desteği toprak ölçeğine göre alıyor olunuzdur. Küçük üretici bilinçli politikalarla üretimde ağır yaraları içinde üretmekten vazgeçerek arazi bazlı desteği aldı. Bunun sonucudur ki, 5 ile 10 dönüm arası toprağı olan 3 milyonun üzerinde üretici üretimin dışına itildi. Devlet, tarım arazileri bacasız sanayi denilen büyük ölçekli üretim yapacak tekellerin egemenliğini pekiştirdi.

Bir patlıcan üreticisi şöyle anlatıyor: “Patlıcan serada 5 derecenin altında ye-

tişemez. İlaç ve diğer girdiler çok yüksek. Ucuza verdiğimizde hiç kazanamıyoruz. Patlıcanın kilosunun maliyeti 2 lira. Maliyet fiyatımızla satış fiyatımız başa baş gidiyor. Borç içindeyiz. Madem tanzim noktaları kuruldu, üreticiler için tarım girdilerini alabilecekleri tanzim noktaları neden oluşturulmuyor?”

Bu işin nakliyesini yapan bir firma yetkilisi şöyle söylüyor: “Akdeniz’de bir halden İstanbul’daki bir hale gelen bir kamyoncu 2900 tl alıyor. Halden çıkamadan ambarcıya 300 tl, halden çıkış parası olarak 25 tl veriyor, 320 litre mazot yakıyor. Yolda harcanan giderler elbette var. İstanbul’a giriş 140 tl, çıkış 290 tl. Köprü parasıyla zarar ediyoruz. Mazot, yol, köprü ücretleri düşmeli.”

Bu mümkün mü? Elbette hayır. Yolları, köprüleri başka ülkelere oto geçiş garantili peşkeş çeken devlet, garanti verdiği sayıda araç geçmezse, bunu hazineden yani bizlerin ödemeleriyle ödeyeceklerini garanti ediyor. Vergi, zam ve zama da zam... Her tür haklarımız tırpanlanarak açlıktan ölmeyecek düzeyde yaşamamız dayatılıyor bizlere.

Bilmenin rahatsız ediciliği altında ezilmek yerine, harekete geçerek yeter artık dememiz gereken zamanlardayız. Sanayiden tutun da ilaca, yoldan tutun da

üretimin en temeli tohuma değin büyük bir ağız içerisindeyiz. Kapitalizmin egemenliğinin en çıplak organı olan devlet aygıtı üreticileri, büyük yıkımların ağırlığı ile yok oluştaki sürüklerken, sermaye sahiplerinin zenginliğine zenginlik katmanın yollarını arıyor.

Çözüm nedir?

Herhalde aramızda “paralarımızı biriktirip o köprüleri, fabrikaları, tarlaları satın alalım, kardeş gibi yaşayalım” diyen fosiller boy vermeyecektir. Tarihin tekerleği ileriye doğrudur. Devrim, tarihin evrimsel gelişimi, belli bir sınıra dayandığında bir kırılma noktasıdır, ileri doğru bir sıçrama anıdır. Kapitalizm, ilerlemenin, toplumsallaşmanın önünde son engel olarak dikildiğinde onun tüm ilişkileri parçalamak, üretici güçlerle üretim ilişkilerinin çelişkilerini ortadan kaldıracak tarihsel eylemdir! Şimdi bu noktadayız.

Duvarın dibindeyiz. Ya insanlığın ilerlemesinin önündeki bentler aşılacak ya da doğamızla birlikte insanlık da yok olacak. Öyle bir sarmal ki, bizi çevreleyen en taze, en sağlıklı sebze yiyecek için bile dünyamızı kapitalizmden kurtarmamız gerekiyor. Kazan kaynıyor, şimdi bu ateşi bir de bu topraklardan harlayalım...

Patronda Oyun Bitmez:

İş Davalarında Zorunlu Arabuluculuk

2018 yılı başından bu yana işçilerin alacak ve işe iade davalarında zorunlu arabuluculuk uygulaması başladı.

Dava öncesinde tarafların arabulucuya başvurmaları şart. Anlaşmazlıklarda dava açabiliyorlar; ama anlaşma sağlanırsa arabulucu tutanağı onaylıyor ve mahkeme kararı sayılıyor. Zorunlu arabuluculuk şartı işçileri tekil olarak mahkeme dışı bir ortamda yakalayıp, “sen bu alacağı alamazsın ya da alsan bile dava çok uzun sürer” baskısı altında, alacaklarının ve haklarının altında bir miktara razı etmeyi amaçlıyor.

Burjuvazi mecliste yasağı yaparken zaten kendi çıkarına düzenleme getiriyor. Hakim bu sistemin yararına düşünen bir adam olarak yetişiyor, eğitiliyor ve karar veriyor. Yargıtay büyük sermayedarlarca özel olarak da yönlendiriliyor. Bütün bunlar yetmiyor ve mahkemeden önce arabuluculuk ile sermaye kendi çıkarını katmerli olarak elde etmeye çalışıyor.

İşçiler bu sistemin yargısından bir şey umacak durumda değiller. Ama patronlar bununla da yetinmeyip, her türlü numaraya başvuruyorlar. Son numaraları, özellikle şantiyelerde işçinin hesabını keserken bir arabulucu çağırarak ve işten çıkış işlemi kisvesi altında arabuluculuk tutanağı tutturmak. Bu sayede işçinin alacakları için mahkemeye başvurmamasını tamamen engellemiş oluyorlar. İşçi çıkış işlemi yaptığını sanırken, aslında arabuluculuk tutanağı imzalamış oluyor. Böylece alacağını bir daha talep etme imkanından mahrum bırakılıyor ya da işe iade davası açma imkanını kaybediyor.

Hukuk sistemi bir bütün olarak işçiye düşmandır. Patronun çıkarı için kurulmuştur. Kralın Mahkemesi gibidir. Önce kralın hakkını verir, kalırsa kırıntıları işçilere dağıtır. Kırıntıları da adalet için dağıtmaz, mahkemede hak aramanın işçileri avutacak bir yol olarak işçinin aklında yer etmesi için dağıtır. Türkiye burjuvazisi bununla da yetinmeyip, işçiye verdiği kırıntıyı da geri almaya çalışıyor.

Bozuk düzende sağlam çark olmuyor. Kırıntılar ile yetinmemek gerek, bu düzeni baştan sona değiştirmek gerek.

İzmir’den Stajyer Bir Avukat

“Dayanışma Bize Umut Veriyor”

Ve elbette ki, sevgilim, elbet Dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya, Dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle: işçi tulumuyla

Bu güzelim memlekette hürriyet...

Kale Kayış işçileri, bir ayı aşkın süredir işçi sınıfının bir parçası olarak, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerine uyulmadığı için fabrika önünde bekliyorlar. Biz de Mücadele Birliği olarak 19 Nisan günü, eylemlerinin 45. gününde onları yeniden ziyarete ettik.

İşçiler, çalışma koşullarının düzelmesi için bireysel çabaların yetmediğini, yaşam deneyimleriyle öğrenmiş ve en küçük kazanım elde edebilmek için bile örgütlü olmak gerektiğini görerek mücadeleye başlamışlar. İlk günden itibaren çok şey öğrendiklerini, hiç ummadıkları yerlerden destek alırken yani başındaki işçi arkadaşlarının mücadeleyi bırakıp fabrikaya döndüklerini görmüşler. “En çok bu agramıza gitti” diyor bir işçi arkadaşımız: “Ben sendikali olmam” diyen arkadaşlar şu an dışarıda, “ben hakkımı patronda bırakmam” diyen, “dışarı çıkalım” diyen içeri girdi. Yüzümüze de bakamıyorlar. Böyle yaşanır mı?

Sohbet arasında tabak tabak helva getiriyor bir işçi. Komşularının ikramıymış. “Dayanışma bize umut veriyor” diyor, “Mutluyuz. Gittiği yere kadar buradayız” diyor.

İşçi ve emekçilerin sesi olan gazetemizin dağıtımına geçtiğimizde hızla elimizden alıyor işçi arkadaşlar; “sen bırak biz dağıtırız”

diyerek. Gazetesini alan çekiliyor bir köşeye okumaya başlıyor. Bazı köşelerde de biz işçi arkadaşlarla sohbetler ediyoruz. İşçi sınıfını bölen önyargı ve verilmeye çalışılan şovenizm gibi zehirlerden konuşuyoruz. Kuruluşumuzun ortak olduğu ve bir bütün olarak işçi sınıfının gövdesinin de çeşitli organlardan

oluştugu üzerine konuşuyoruz.

Sohbetimiz sendikanın duyurusuyla bölünüyor. Öğreniyoruz ki, işçilerden bazıları'nın işe dönüş mahkemeleri varmış. Hep beraber şarkılar, türküler, marşlar ile küçük bir dolmuşta adliye yolculuğumuz başlıyor. Fabrikada iş kazası olmadığı yönünde ifade verecek olan ve patronun haksızlık yapmadığını savunacak olan bir işçi dinlenecekken, mahkemeye katılmadığı anlaşılıyor. Bir işçinin irade ve vicdanını neyle takas ettiğini görmek için gittiğimiz duruşma, işçi mahkemeye katılmadığından zorla getirilmesine karar verilerek ileri tarihe erteleniyor.

Kısa bir vedalaşmanın ardından, kavganın kalbi İstanbul’a dönüş yolculuğumuz başlıyor...

"Açlıktan Ölmeyiz Biz Bu Yoldan Dönmeyiz"

Her Cumartesi günü fabrikalarının bulunduğu Akçakonak Köyü meydanında toplanarak eylem alanına yürüten Sibaş işçileri, bugün de eylemlerinin 106. gününde Köy meydanında toplandılar.

Saat 11.00 civarında buluşan işçiler köy içinden halaylar ve marşlarla çıktılar. Eylem alanına yapılan yürüyüş, sohbetlerle tamamlandı.

İzmir Mücadele Birliği olarak biz de "açlıktan ölmeyiz biz bu yoldan dönmez" diyerek sonuna kadar gitmeye kararlı Sibaş işçilerinin yürüyüşünde iddik. İzmir Mücadele Birliği

Ya Bir Yol Bulacağız Ya Bir Yol Açacağız!

Bugüne kadar toplumun kurtuluşu adına burjuva sınıf ve onun tüm bileşenleri sözlerini söyledi. Önerdikleri her çözüm işçi sınıfı, yoksul halklar için sorunun devamından başka bir şey değildi. İşçi sınıfı kendisiyle birlikte tüm toplumu kurtaracak tek sınıf olarak çözümün sadece ve sadece kendisinde olduğunu görmeden kapitalizmin yarattığı kriz ve çürümekten tam bir kurtuluş mümkün değildir.

İşçilerin tarihsel konularını pratik olarak göstermeleri için toplumun tüm kesimlerinin sorunlarının çözümünün işçi sınıfının iktidarı ile mümkün olduğuna ezilen tüm kesimleri ikna etmesi gerekir.

"Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri" serbest kürsü etkinliğine karar verdiğimiz ortam kapitalizmin krizine bir çıkış aradığı, çürümenin toplumun tüm kesimlerine sırayet ettiği bir dönemdi. Küçük burjuva hareketler burjuvaziye krizden çıkış yollarını salık verirken, "faturayı kimin ödemesinin sistemi kurtaracağı" yönünde pansuman yöntemler önermekteydi. Sınıfın mücadele yol ve yöntemlerini sendikalist çerçeveye ile sınırlama anlayışı, sınıflar mücadelesini de sınıfın kendisini de sistem içi kanallara, dar günlük mücadeleye yönlendirmektedir. Daha da önemlisi yaşanan sürecin iki düşman sınıfın savaşı olduğu gözlerden saklanmaktadır.

Etkinlik çalışmaları pek çok bölgede işçilerin farklı sebeplerle hareketlendiği, eyleme geçtiği ve önmüzdeki günlerde artarak devam edeceği görünen günlerde planlandı. Üçüncü havalıman işçilerinin eylemleri ve tutuklanmaları toplumun tüm kesimlerinde öfkeyi yükseltti. KHK ile ihraç edilenlerin eylemlerindeki kararlılık, Cargill işçilerinin komiteleri, Sibaş işçilerinin hızla bilinçlenmeleri, Kale kayış işçileri, Flormar işçilerinin kararlılıkları gibi büyüklü küçüklü birçok eylem buzdağının görünen yüzüydü.

OHAL yasaklarının doldurduğu kasalarla birlikte burjuvazinin yurtdışına kaçışı bir anda yayıldı. Sosyal medya gözettilerine ve tutuklamalarına rağmen toplumun büyük bir kesimi hızla merkezi medyanın sansürlerinden çıkarak gerçeklere ulaşabildi.

Ekonomik krizin bir çözüme doğru yol aldığı bu günler, işten atılmaları yoksulluk ve yoksunluğun yaşamı kabusa çevirdiği, pazardan boş pazar çantalarıyla dönen emekçilerin öfkelerinin giderek yükseldiği bir dönemdedir. Tam da böylesi bir dönemde devrimci işçiler, ileri ve öncü işçiler çıkış yollarını tartışacaklar ve ortak bir mücadele hattı için zaman ve enerjilerini birleştirecekler. Bu toplantının en

önemli yönlerinden birisi de çok yaygın ve çetrefil iş kollarından işçilerin bir araya gelerek tüm bu sorunları ve çözüm yöntemlerini tartışarak ortak bir akıl üretme çabası olacak.

İşçilerin uzun ve zorlu mücadelelerle elde ettikleri kazanımların büyük bir bölümü gasp edildi. Elde kalan kırıntılara da sermaye sınıfı ve onun devleti saldırıya. Kıdem tazminatına el uzatıldı, sözde arabulucularla işçinin haklarını almasının önü kapatılmakta, hemen her yerde iş güvencelerinin ve iş yasalarının yerle bir olması işçilerin tepkilerini bir

araya getiriyor. Ancak burjuva sendikaların uzlaşmacı tavırları ve öncü devrimci işçileri tasfiye çabaları işçileri yeni mücadele araçlarının arayışına yöneltti. Ancak işçi sınıfı toplumun öncüsü olarak sadece kendi sorunlarına çözüm üretmekle yetinemezdi. İşçi sınıfının olduğu kadar toplumun ezilen tüm kesimlerinin çürümeye karşı duyarlılıkları ve tepkisi bir araya geldi. Doğaya ve doğa canlarına karşı suçlar, kadınların ve çocukların uğradıkları saldırılar ortak öfkeyi tırmandırdı. İşçi sınıfının tam da burada sözünü söylemesine, pratik olarak sadece en ileri değil aynı zamanda en insani sistemin de sosyalizm olduğunu anlatmasına her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardı.

Etkinlik hazırlıkları başladığı sırada "yeni" bir burjuva çözüm işçi ve emekçilerin önüne konuldu. Yerel seçimlerde "faşizmi geriletme" manevraları arasında küçük burjuva öncüler iktidar değişmiş gibi zafer naraları atıyorlardı. Toplumun büyük bir kesiminde "yengi"nin heyecanını hissettik. İşte tam da bu zamanda işçi sınıfının, toplumun topyekün kurtuluşunun öncüsünün, burjuvazinin etkindeki kesimlere bağımsız sınıf politikasını taşıması gerekiyordu.

Tam da çalışmaların başladığı sırada Su-

dan'daki ayaklanma ve dinci gerici iktidarın yıkılması gözleri bir kez daha işçi sınıfının öncülerine çevirdi. Küçük burjuvazinin temsilcileri bile "Sudan halkı devrimi askere kaptıracak mı?" diye söylenmeye başladılar. Oysa sanki devrimi, yerel seçimlerde burjuvazinin bir kanadından diğerine sürmüş olmaktan zafer naraları atan kendileri değilmiş gibi.

"Devrim, gözlerimizin önünden akıp giden olaylar zinciridir" misali, etkinliğin düşünüldüğü, çalışmaların başladığı süre içinde olaylar üst üste binmiş ve karmaşıklaşmıştı.

Bu süre içerisinde ulaşabildiğimiz tüm işçi kesimlerinde etkinliğin heyecan yarattığını söyleyebiliriz. KHK'dan atılan eylemciler Kenan Güngördü ve Mahmut Konuk, Soma maden işçileri, Demir Çelik işçileri, İşçi avukatlar, Otomotiv sanayi işçileri, Belediye işçileri, Kargo taşıma işçileri, Gıda üretim işçileri, Tarım işçileri, Savaş işçileri, İnşaat işçileri grup olarak katılacaklarını şimdide kadar bildirenler.

Kürsünün sadece işçilerin olacağı ve işçilerin buldukları yerden ve her seviyeden çözüm önerilerini sunacakları etkinliğe amacımız, son sözünü söyleyecek olanın, kendisinden başka bir çözüm merkezinin olmadığını ortaya çıkarmak, görünür hale getirmek. Etkinlikte söz alacakların tüm görüşlerini yayınlamak, işçilerin birikimlerinin hiç de küçümsenmeyecek düzeye geldiğini toplumun tüm kesimlerine aktarmak istiyoruz. Etkinliğimizin ana düşüncesi "İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır"dan yola çıkıyor. İşçinin politik ve teorik öncülüğüne sahip çıktığını ve çözümün kendisinde olduğunu yansıtabildiğimizde görevimizi yerine getirmiş olacağız.

Hazırlık Komitesi

Etkinlik programı:

14.00 15.30

Açılış ve saygı duruşu

1. Oturum:

İşçi temsilcileri ve eylemdeki işçilerin sunumları

15.30-15.45

Mola

15.45- 17.15

2.Oturum:

Grup ve tekil işçi tebliğleri sunumları

17.15-17.30 Mola

17.30-19.00

Forum ve kapanış

"Sermayenin Simgesinin Önünde Çadırımızı Kuracağız"

Bursa Orhangazi'de bulunan Cargill fabrikasında, Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan 14 Cargill işçisi, işlerine dönmek için fabrika önünde sürdürdükleri eylemin birinci yıldönümünde Cargill'in Türkiye Merkez Ofisi'nin bulunduğu Ataşehir Palladium Tower önünde.

17 Nisan sabahı erken saatlerde Ataşehir'deki Cargill Türkiye Merkez Ofisinin bulunduğu Palladium Tower'a gelen Cargill işçileri, polis engeliyle karşılaştılar. "Cargill yönetimi değil nereden duracağız biz karar veriyor" diyen işçiler, polisin burada duramayacakları yönündeki engeline tereddütsüz, kararlı yanıt vererek geri adım attırdı.

Bir yıldır işe dönme mücadelesini sürdüren Cargill işçilerine, Real ve Uyum/Makro Market işçileri, Ataşehir Belediyesi işçileri, DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube yönetici ve üyeleri, Dev Yapı İş Sendikası yönetici ve üyeleri, İnşaat İş Sendikası yönetici ve üyeleri, İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi ile siyasi parti ve demokratik kitle örgütleri destek verdi.

Saat 14.00'te yapılan basın açıklaması öncesi kurum temsilcileri Cargill işçilerine desteklerini ifade eden konuşmalarını yaptılar. Basın açıklaması sırasında birçok kurum Cargill direnişinin anlam ve önemini vurgulayıp, destek mesajlarını içeren konuşmalarla işçileri selamladı.

Tek Gıda-İş Örgütlenme Sekreteri İbrahim Ören'in okuduğu basın açıklamasında 14 sendikali Cargill işçisinin "kota fazlalığı" ve "üretim daralması" gerekçesiyle işten atıldığını, buna karşı şirketin aynı seviyede üretim yapmaya devam ettiği ve hatta 2020 yılında bir kakao üretimi yapacak fabrikayı yatırım hedefine dahil etmeyi planladığı belirtildi.

Cargill'in asla samimi olmadığını ve tek amacının sendikalist ör-

gütlenmeyi sonlandırmak olduğunu ve bu nedenle de sendikali işçileri işten çıkardığını belirten Ören "Mücadelemizin birinci yıl dönümünde asla yılmadan ve daha güçlü bir şekilde karşıyoruz. İşçi sınıfı Cargill direnişiyi unuttu ve daha çok birbirine kenetlendi. Siz yasal bir örgütlenmeyi engellemeye çalışırken aslında işçi sınıfını birleştirecek işaret fişğini yakınız" dedi.

Tek Gıda-İş Örgütlenme Sekreteri Suat Karlıkaya da Cargill işçilerinin çalışma koşullarını ve Tek Gıda İş Sendikası'nda örgütlenme sürecini aktardı. "Bizi bugünlere taşıyan kararlılığımızdır. Bizler bu yola baş koyduk. Biz biliyoruz ki bu kavga işçinin, emeğin, alın terinin kavgasıdır. Yolunuzdan dönmeyiz! Bu mücadelede 14 Cargill işçisinin fabrikaya geri dönme mücadelesi değildir. Bu mücadele kazandığında Türkiye işçi sınıfı kazanacak. Kalekayış'ta, Sibaş'ta Makro'da, Real'de işçilere umut olacak bir mücadele. Bu mücadeleden vazgeçme şansımız yok" dedi.

Cargill işçilerinin işe iade davasının 12 Haziran'da görüleceğini ve bu duruşmanın karar duruşması olduğunu aktaran Karlıkaya, Cargill yöneticilerine seslenerek "Ataşehir'de sermayenin simgesi gökdenlerin dibinden sesleniyoruz. 12 Haziran'da karar duruşmalarımız var; biz o kararları alıp buraya gelip bu sermayenin simgesinin önünde çadırlarımızı kuracağız. Dün o fabrikanın önüne kurdurmak istemediğiniz çadırları bugün fabrikanın önünde tutuyoruz, yarın burarlarda tutacağız. İnanın dostlar biz size inanıyoruz, siz de bize inanın" diyerek tamamladı sözlerini.

Cargill işçilerinin ilk günlük kararlılıkla verdikleri işe dönme mücadelesinin birinci yıldönümünde, Cargill Türkiye Merkez Ofisi önündeki oturma eylemine akşam saatlerine kadar bir çok emek dostu dayanışmaya geldi.

Ulusal haber ajansı ANI de greve destek vererek, bütçeye ilişkin haberleri takip etmeyeceklerini bildirdi.

Lübnan'ın güneyindeki Nebatiye'de okullar ve idari kurumlar kapalı kalırken, belediyeler ve belediye meclisleri de greve katıldı. Diğer bir çok kentte de kamu çalışanları greve gitti.

Grevlere paralel olarak, başta Beyrut olmak üzere çok sayıda kentte binlerce kişi sokaklara çıktı.

Lübnan Komünist Partisi Genel Sekreteri Hanna Garip, işçilerden değil, finans sektöründen para talep edilmesini istedi; herkesi Beyrut'taki büyük 1 Mayıs eylemine çağırdı.

CENNETİN TAPUSU

Kenan Kızıl

Mizah ve kara mizahla hiçbir bağlantısı olmayan hatta absürt komedinin de ötesine geçen bir tiyatro oynanıyor, ahududuya aday ve tüm zamanların en saçma filmlerine şükür ettiren bir şey bu... "Beleş" makarna paketleriyle başlayan seçim kampanyaları cennetten tapu dağıtmaya kadar vardırdı; Buyurun Sandığa!..

Kapitalist sistemin bir bütün olarak çöktüğünü kabul etmeyen ya da bu çöküşü durdurmaya çalışan burjuva partiler gibi bu sürecin devrimci karakterini anlamayan ortalama sol da bu devrimin amansız gelişimiyle atıl kalarak adeta birer komedi unsuruna dönüştü. Burjuva partilerin her yaptığı alay konusu olurken, seçimlere katılım kararlarını "stratejik hamle" diye niteleyerek ve mimli karşı-devrimci partilerle utangaçça ortaklaşabilen "solcu"lar da bedelini ödemekle yüz yüzedir. Ezilen Kürt halkı ve tüm emekçiler bu saçmalığı yutmayacak kadar bilinçlidir. Devrimci durumu kabul etmeye bilirsiniz ve onu görmezden gelebilir hatta ona karşı da çıkabilirsiniz. Öyle ya nasıl olsa keyif sizin değil mi? Fakat biliniz ki o sizi görmezden gelmez ve sizi ezer geçer. Sizi belediye binalarında, parlamentonun koridorlarında atıl bırakır. Dahası tarihi olayların başdöndürücü seyirinde sözlerinizi anlamsızlaştırır. Bir bakarsınız ki yanınızda ne sizi dinleyen kalmış ne de sizinle yürüyen. Edebiyatta buna "zamanın ruhunu anlayamamak" denir. Ve bunu anlayamayanlar zembereği bozuk saat misali akrepte ayrı döner yelkovanı ayrı! Yani o saatin içi artık bir çark çorbasıdır, ne göstereceğine güvenilir ne gösterdiğine.

Daha dün; "bir gerilla için bir F-16 kaldırımla" böbürlenler bugün savaşın ekonomiye olan yükünü ise "söz bir mermi kaç lira biliyor musunuz" diye açıklamaya çalışıyor. Üstelik bu müthiş cümleyi bir belediye seçimi mitinginde artan gıda fiyatlarını açıklamak için kurabiliyorlar. Hepsini de değil; daha dün kadar kabileleri olan anket şirketleri bir anda terörist ilan edilerek konu müthiş bir hızla "beka sorunu"na vurdunuyor. Şimdi; "Beka sorunu var!" ve "Beka sorunu yok!" tartışmasındalar. Aslında ortada olan şey herkesin bildiği bir gerçeği tekrarlama ve herkesin bildiği bir gerçeği inkar etme çabasıdır. İki tarafın da ortak amacı kapitalizmin bekasını sağlamaktır.

Altını çizmek gerekiyor ki; burjuvazi, emekçilerin bilincini şovenizmle zehirlemek için "beka sorunu" "dış tehlikeye" bağlıyor. Hali hazırda bu toprakları işgal edecek bir dış güç yok. Kim yapacak bunu kendi beslemeleri olan Dış'ı? Beka sorunu olan faşist devlettir. Kapitalist sistem çöküyor ve onu çökerten sadece kendi yapısal krizi değil, bu krizin harekete geçirdiği milyonlarca işçi emekçinin aralıksız sürdürdüğü mücadeledir. İşte bu mücadelenin en ileri örneklerinin yaşandığı bu topraklarda burjuvazinin son nefesini vermesi sadece bir an meselesidir. Bunu engellemek, emekçilerin sınıf bilincini bulandırmak için bir "dış düşman" icat edildi. Ne bayat bir senaryo! İşe yaramadığını kendileri de farkındalar ama başka bir argümanları yok. Yoksa onlar da biliyor "beka sorunu"nu yaratanlar dışında değil içeride ve sayılan öylesine çok ki... İşte bu korkutuyor onları. Burjuvazi unutmadı Gezi'yi ve onun ilanı: "bitmedi daha yeni başlıyor!". Burjuvazi 6-8 Ekim'i de unutmadı ve onun ne dediğini de; "Edi Bese!"

Biz "beka sorunu"nu tartışan ve aynı ipte oynayan iki cambazın da onlara yedeklenmiş cenahın da dışında açık ve net söylüyoruz: Evet bir beka sorunu var. Fakat bu bizim değil burjuvazinin sorunudur. Ve yine söylüyoruz ki bay burjuvaziye hem de büyük bir sevinçle; bin bir hileyle de olsa "belediye seçimlerini" kim kazanırsa kazansın sizi hak ettiğiniz bu muhteşem sondan kurtaramayacak!

İster etkisiz seçim manevraları isterse de Rojava'yı işgal girişimleri, ister faşist terör, isterse de yasaklanmış binlerce grev, ister işkence isterse de zindan hepsi faydasız. Çıkan candan kesilen umut kadar umutsuzsunuz! Yolun sonuna gelen her sömürücü sınıf gibi manevra yaparak sizi bekleyen sondan kaçmaya çalışıyorsunuz. Fakat bilinen her yolu denediğiniz halde bu noktaya geldiğinizi unutmuş gibisiniz. Ama sorun değil, içiniz rahat olsun çünkü biz bütün bunları gayet iyi hatırlıyoruz. Bu yolun sonu sizin sonunuzdur ve sizin sonunuz yepyeni bir hayatın başlangıcıdır.

Sınıf savaşı, kimseye gönlüne göre strateji ve taktik belirleme izmini vermez. Kimse kafasına göre politika belirleyemez. Buna karşılık kendince marksist sınıf savaşı teorisini boşa çıkarmaya çalışanlar, onu yeterince ciddiye almayanlar tarihin kendisiyle karşı karşıya kalarak bu meydanı yenik ayrılmaya mahkumdur. Çünkü her politika yaşamda sınamak zorundadır ve yaşam yani sınıf mücadelesinin kendisi bu konuda çok acımasızdır. Politikayı belirleyen şey sınıf savaşının mevcut düzeyidir ve milyonlar bu sistemden umudunu kesmeye devam etmektedir.

Bugün, zaten yıllardır süren iç savaşla sınıf bilinci bilenenlere, onlarla serhıldan yaratıcılara yeni ordular katılıyor. Yanan fabrikalardan, kapanan iş yerlerinden gelen ordular bunlar. Üstelik yoksullukla, işsizlikle, açlıkla iyice bilendiler ve umurlarında bile değil Küçükçekmece belediyesini kimin kazanacağı, umurlarında bile değil parlamento, onlar hayatlarında köklü değişim istiyorlar ve oldukça da öfkeliler.

Tarihin tüm dönemlerinde hangi egemen sınıf yoksul insanların, ezilenlerin öfkesini sinmaya kalkmışsa ağır bir bedel ödemiştir. Ömeğin Fransız halkı öfkesi snandıgında bir yüzyıl boyunca gilyotini şehir şehir, kasaba kasaba dolaşmıştı. Bu sınıf kını öyle bir noktaya vardı ki, bırakalım monarşi yanlılarını, onlara merhamet gösteren cumhuriyetçileri bile aynı gilyotine yolladı. Elbette tarih akıcı bir tekerrür hikayesi değildir, ama sınıf tavrı benzerlikler gösterir. O günün asalakları bugünün asalaklarına benzeyebilir. Ömeğin: "Ekmeğe yoksul pasta yesinler!" diyenlerle tanzim kuyruklarına "varlık kuyruğu" diyenler gibi. Neyse ki isyancılarda bir birine benziyor!.. O isyancıların cevapları da!..

Şimdi ne sandık ne başka ara bir yol. Şimdi dosdoğru iktidara yönelmenin zamanı. Çünkü milyonların beklediği köklü değişimler ancak böyle yapılabilir. Ancak böyle emekçilerin acil gereksinimleri karşılanabilir. Biriken sınıf öfkesini iktidar bilincine iktidarı almaya yönetmek erelenemez ve acil görevdir. Bu hiç kolay bir şey değil ve böyle bir şey kalkışmanın bedeli çok ağır olabilir. Fakat savaşıyor yenilenler yeniden deneme hakkına da sahiptirler. Ancak hiçbir şey yapmadan yenilenler çok daha fazlasını kaybederek bir daha başlayacak gücü ve koşulları bulamazlar.

Bu birikim, bu bilinç ve bu cüret var!

OLGULARLA İÇ SAVAŞ -9

Özgür Güven

2002'de dinci faşist hükümeti işbaşına getirecek olan erken seçimlerden önce yaşananlar, devrimci dalganın yükselişini hazırlayan ve hızlandıran ayaklanmaların, yerel isyanların yavaş yavaş genel ayaklanmayı hazırladığını, bir ayaklanmanın mayalanmaya başladığını işaret ediyordu. 2002'nin ilk büyük kitle eylemi Diyarbakır, Batman, Siirt'te yapılan "kayıplara karşı" gösteriler oldu. Kitlelerin sokağa çıkmasını, kent merkezlerine yürümelerini engellemek amacıyla kurulan polis barikatları sert çatışmalarla aşıldı; yürüyüş ve gösteriler yapıldı.

Bu eylemleri Newroz eylemleri izledi. Yüzbinlerin oluşturduğu kitleler pek çok kentte meydanlara çıktı. Büyük mitingler ve gösterilerle yapılan Newroz kutlamalarında tutsakların özgürlüğü ve F tipi zindanların kapatılması istemleri haykırıldı. 1 Mayıs'ta pek çok işyerinde işçiler şartları kapatıp iş durdurarak 1 Mayıs gösterilerine katıldı; bütün kentlerde eyleme geçen emekçi kitlelerden milyonların talepleri arasında f tipi zindanların kapatılması ve tutsakların özgürlüğü öne çıkan talepler oldu.

Ağustos ayında KESK'in Ankara'da organize ettiği merkezi eylem için pek çok kentten gelen emekçilerin Ankara'ya girişi polis-jandarma barikatlarıyla engellenmeye çalışıldı. Onbinlerce emekçi çatışa çatışa barikatları aşip kente girdi. Sıhhiye meydana çıkan 15 bini aşkın emekçi davul zurnayla halay çekip düşman çatlattı, haklı taleplerini haykırdı. KESK, 6 Eylül'de bütün kentlerde iş bıraktı. Pek çok okulda öğrenciler derslere girmeyerek öğretmenlerini desteklerken, okullarda ve devlet dairelerinde işler durma noktasına geldi.

2002 erken seçimlerinden hemen önce, 9 Eylül'de devletin yaptırdığı bir anketin sonuçları açıklandı. Bu ankete göre seçmenlerin yüzde 34'ünün oy vermeyeceği anlaşılıyordu. Zaten seçim sonuçları da bunu doğruladı: 12 milyon seçmen sandığa gitmedi. Bilinçli ya da bilinçsiz 12 milyon seçmen -ki toplam seçmen sayısının yaklaşık olarak üçte biri demektir- sorunların çözümünü parlamentodan beklemiyor, sandıkla, seçimle ilişkisini kesiyor demektir. Hemen ekleyelim, 12 milyon, 2002 seçimlerinde birinci parti olan ve ilk kez hükümet kuran dinci-faşist partinin aldığı oydan daha fazlaydı. Anlatılanlardan açıkça görüleceği gibi kitle hareketi seçim öncesinde ve sonrasında kesintisiz olarak sürüyor, devrimci dalga yükselişini sürdürüyordu. Bu dönemde, kendilerine "öncü" diyen ortalama solun önemli bir kısmını ise devrimin yenildiğini söyleyerek ölüm orucunu bırakıp eylem kırıcılığı yapıyordu. Devrimi, kendi pankartlarının arkasında toplananlarla sınırlı sanan oportünist ortalama solun ideolojik, politik sefaleti açığa çıkıyordu.

2002 seçimlerinden sonra "yeni hükümete fırsat verme" adına UKH tek taraflı ateşkesi uzattığını ilan etti. Kürdistan'da çatışmalar en alt düzeylere indi. Sadece ordu ve polis operasyonlarına bağlı olarak sürdü. Türkiye kesiminde de işçi sınıfı ve emekçilerin eylemlerinde geçici bir düşüş görüldü. Bunun nedeni, "ilk defa" hükümet olduklarını, işleri yoluna koyacaklarını söyleyen dinci-faşist partinin icraatlarını görmek, gözlemek, anlamak demek yanlış olmaz. Zaten 2004'ten itibaren kentlerde ve kırlarda yeniden tirmanmaya başlayan olaylar, çatışmalar ve devrimci mücadele bunu kanıtıyordu.

2002'de oportünist ortalama solun önemli bir kısmı ölüm oruçlarını bıraksada da, zindanlardaki ölüm oruçları kesintisiz devam etti. 2004'te işçi ve emekçi sınıfların, halkların mücadelesinde yeniden bir yükseliş başladı. Mart ayında önemli bir eylem olan Lastik işçilerinin (Goodyear, Pirelli, Brisa) grevleri ertelendi. İşçiler sokağa indi. "Yeni" hükümetin bu ilk grev ertelemesi, işçilerin önemli bir bölümünün hükümetten beklentisini bitirdi, kafalarındaki tereddütleri sildi: "Yeni" hükümetin işçi sınıfına düşmanlığı netlik kazandı.

Nisan'da özelleştirmelere, Tüpraş'ın satışına karşı işçiler "ses-siz" protesto yaptılar. Ancak işçiler, hükümetin yanı sıra sendikalara ve sendikacılara karşı da öfkeli ve tepkiliydi. Zira sendikalar işçileri son aşamaya kadar oyalayıp engellemiş, satış tamamlanırken de yasak savma mahiyetinde olabilecek en geri eylemler onları bir kez daha aldatmıştı. İşçiler, sendika barikatlarının aşılması gerektiğini yavaş yavaş anlıyor, bilince çıkarıyorlardı.

İşçi sınıfı hareketlenirken UKH'de bir deklarasyon yayımlayarak 6 yıldan beri devam eden ateşkesi Mayıs 2004'ten itibaren bitirdiğini açıkladı. İmralı'nın kararıyla yurtdışına çekilmeye çalışan gerilla, geri çekilme sürecinde devletin saldırılarıyla, 500 kayıp verdiğini açıkladı. Ateşkesin sona ermesiyle birlikte gerilla, Erzurum, Hatay, Adıyaman, Hakkari ve Dersim'de kapsayan çok geniş bir alanda eyleme geçti. Kayıpları nedeniyle misillemeler, karakol baskınları yaptı, alan tutmaya başladı. TSK, binlerce askerle operasyona çıktı: Sadece Van ve Dersim'de iki kentle sınırlı operasyonlarda 5 binden fazla asker operasyona çıktığı açıklandı.

2004'e asıl damgasını vuran eylem ise NATO'ya karşı devrimci kitle eylemleri oldu. NATO zirvesinin İstanbul'da toplanmasına karşı günlerce süren NATO ve emperyalizm karşıtı devrimci kitle eylemleri gerçekleşti. 2000'li yılların başında NATO, 21. yüzyıl için "Ayaklanmalar yüzyılı" saptaması yapılmıştı. Emperyalist kapitalist sistemin çöküş sürecine girmesi ve ABD hegemonyasının dağılmaya başlamasıyla birlikte 9 Eylül 2001'de ABD, Küresel iç savaşı başlattı. NATO bu gelişmeler karşısında kendi kendisini yeniden organize etmeye ve küresel iç savaş olarak başlamış olan 3. Dünya savaşında emperyalist kapitalist sistemin karargahı ve cephe gücü olarak konuşlandırmaya hazırlanıyordu. Bu amaçla İstanbul'da toplanan zirve toplantısı boyunca, zirvenin yapıldığı Lütfi Kırdar'a giden bütün yollar trafiğe kapatıldı. Kitleler, Okmeydanı'ndan Beşiktaş'a, Tarlabası'ndan Nişantaşı'na kadar bütün bölgeyi ablukaya aldı, günlerce polislerle çatıştılar.

Tutsak Anneleri Gebze Zindanında Nöbette

İmralı Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven'in süresiz dönüşsüz açlık grevine başlamasının ardından hızla yayılarak tüm hapishanelerde Kürt siyasi tutsakların süresiz dönüşsüz açlık grevine başlaması üzerine Gebze M Tipi Kadın Kapalı Hapishanesi önünde tutsak anneleri 9 Nisan günü görüş sonrasında inisiyatif kullanarak açlık grevlerine dikkat çekmek üzere Nöbet Eylemi başlattı.

Tutsak anneleri polisin taciz ve saldırısına rağmen oturma eylemini sürdürdü. Bir grup tutsak annesi darp edilerek gözaltına alındı. Ardından oturma eylemini devam ettiren ailelere polis yeniden saldırarak çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar, gece 02.00 sıralarında serbest bırakıldı.

Tutsak anneleri her gün Gebze Hapishanesi önüne gelerek eylem yapmak, seslerini duyurmak istedi. Daha 2. gün valiliğin "cezaevine 1 km mesafe yasağı" ile karşılaşan aileler, sonraki günlerde de sürekli polisin ablukası, tacizleri ve gözaltı, tomalı saldırı tehditleri ile karşılaştılar. Ailelerin yanında olan seslerini duyurmak için uğraşan muhabirimiz de ailelere yönelik saldırı ve tehditlerden payına düşeni aldı.

Marmara Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi de annelerle dayanışma çağrısı yaptı ve nöbetin 3. gününde HDP İstanbul İl ve ilçe örgütleri, İHD üyeleri ve pek çok kurum desteğe geldi. Polisin saldırı tehditleri ve hapishane önünde uzaklaştırma çabaları üzerinde Gebze sokaklarında "Biji Berxwedana Zindanan" sloganları yankılandı.

13 Nisan günü anneler cezaevi önünden "valilik yasağı" gerekçesi ile uzaklaştırıldıklarında FOX TV önüne gittiler. Tutsak anneleri burjuva medyanın Kürt halkının sorunlarını ve siyasi tutsakların tecride yönelik açlık grevini görmezden gelmesini protesto ederek FOX TV önünde oturma eylemi yaptı.

14 Nisan günü de yine Marmara Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi'nin çağrısı ile Gaziosmanpaşa ve Esenler'de sokaklarda meşaleli yürüyüşler yapıldı, açlık grevindeki tutsakların taleplerini kabul edilmesi ve bir an önce tecridin son bulması istendi.

15 Nisan günü 6. defa hapishane önünden polis zoru ile uzaklaştırılan aileler HDP Gebze İlçe Örgütü binasına geçerek basın toplantısı yaptı, "Çocuklarımızın ölümlerine seyirci kalmayalım" dedi. Anneler yaşlı ve zor adım atıyor çoğu. Buna rağmen çocukları için her gün buraya geldiklerini söylüyor ve "çocuklarımız

açlık grevindeyken seyirci kalmayız" diyorlar.

17 Nisan günü ise kitleye saldıran polis aralarında annelerin ve HDP il ve ilçe eş başkanlarının da olduğu 16 kişiyi yerlere yatırarak, darp ederek ve ters kelepçe ile gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar gece geç saatte serbest bırakıldılar.

Ertesi gün Gebze zindanı önüne gelmek isteyen aileler İstanbul'dan yola çıkmadan polis tarafından durdurularak uzun süre GBT taraması gereksiziyle bekletildiler.

19 Nisan günü yeniden hapishane önüne gelen annelere polisin saldırısı ve uyguladığı muamele, sosyal medya üzerinden hızla yayıldı ve büyük bir öfke yarattı.

Oturma eylemi yapan annelere önce TOMA'dan tazyikli su sıkarak saldıran polis, hakaret ederek elle ve copla iterek saldırdı. Anneler polis saldırısına "Biji Berxwedana Zindanan" sloganıyla yanıt verdi. Anneler hapishane önünden ayrılırken de güçlükle yürüyen yaşlı annelerin copla iteklenerek, dürtülerek uzaklaştırılmaya çalışması büyük tepki topladı.

İHD'de Yaşam Nöbeti

İnsan Hakları Derneği (İHD) Abdullah Öcalan'a yönelik tecride karşı hapishanelerde süren açlık grevlerine dikkat çekmek için tüm şubelerinde eş zamanlı, "Yaşama ses ver" şiarıyla bir günlük Yaşam Nöbeti eylemi gerçekleştirdi.

İHD İstanbul Şubesi'nde 11 Nisan günü yapılan nöbet eylemi basın açıklaması ile başladı. Açıklama yapan Şube Başkanı Gülseren Yoleri, siyasi tutsakların uzun süredir açlık grevinde olduklarını ve sağlık durumlarının kritik noktaya geldiğine dikkat çekerek yaşama ses vermek için nöbette olduklarını söyledi.

Hapishanelerde süren açlık grevlerinde, sağlık durumları kritik bir çok tutsağın yaşam hakkını kaybetmek üzere olduğunu belirten Yoleri, devletin, tutsakların yaşam hakkını korumakla yükümlü olduğunu vurgulayarak, hükümete adım atması için çağrı yaptı.

Toplumda açlık grevlerine karşı bir tepkisizliğin olduğuna da değinen İHD Şube Başkanı Yoleri, "İHD ve aileler olarak devlete 'yaşam hakkını koru, tecridi kaldır, hukuku uygula' topluma ise duyarlılık çağrısı yapıyoruz" dedi.

Açlık grevinde olan gazeteci Tuğba Bulut ile Serhat Bulut'un annesi Ayten Bulut, çocuklarından birinin Urfa Hilvan Hapishanesi'nde, diğerinin ise Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nde olduğunu aktardı.

Ozan Hebung Sümeli'nin babası Naci Sümeli ise her hafta oğlunun görüşüne gittiğini belirterek "Çocuklarımız ölmek için değil, yaşamak için eylem yapıyor" dedi. Sümeli, bir an önce adım atılmasını istedi.

Aralarında Mücadele Birliği'nin de bulunduğu kurumlar, İHD İstanbul Şubesi'ne gelerek eyleme destek verdi.

Tecridin Kaldırılması Çılgınlığı Yükseliyor

TUHAYDER, Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle başlatılan açlık grevine dikkat çekmek amacıyla 17 Nisan günü Menemen T Tipi Kapalı Cezaevi önünde oturma eylemi yaptı.

Bölge, açıklama öncesi çok sayıda jandarma, sivil polis ve güvenlik şube polisleri tarafından ablukaya alındı. Cezaevi önüne gelmeye çalışan tutuklu yakınlarının bulunduğu otobüs, evrak eksikliği nedeniyle çekildi. Bunun üzerine aileler kalan 4 kilometre yolu yürüyerek buraya ulaştı.

Oturma eylemi öncesi açıklama yapan EGE- TUHAYDER Eşbaşkanı Selma Altan, geçmiş yıllarda yaşanan açlık grevleri ve ölüm oruçlarında birçok insanın ölümüne ve çok sayıda insanın ise sakatlanmasına tanıklık ettiklerini hatırlattı.

HDP Milletvekili Murat Çepni Diyarbakır'da HDP'nin gerçekleştirdiği kitlesel basın açıklamasına yönelik polis saldırısına tepki göstererek, açlık grevinde bulunanların sağlık durumlarının kritik aşamada olduğunu söyledi.

Bandırma 1 Nolu T Tipi Cezaevi'nde 1 Mart tarihi itibarıyla açlık grevinde olan Nezir Gümüş'ün annesi Hanife Gümüş, cezaevlerinden tabutların çıkmasını istemediklerini dile getirdi, "Neden kimse biz annelerin çılgınlığını duymuyor??" diye sordu.

Bandırma 2 Nolu T Tipi Kapalı Cezaevi'nde kalan ve açlık grevinde bulunan tutuklulara refakat eden Mehmet Mencik'in annesi Filiz Mencik ise, "Pişirdiğimiz yemek boğazımızdan geçmiyor" dedi.

Bir başka anne ise Kürteç konuşma yaparak "Ne zamana kadar bu zulüm. Biz ne yapmışız. Allah bizi Kürt yaratmış biz ne yapalım" dedi.

İzmir'de "Yaşama Ses Ver"

Hapishanelerde devam eden açlık grevlerine dikkat çekmek için İHD, hemen hemen tüm şubelerinde 11 Nisan günü "Yaşama Ses Ver" diyerek nöbet eylemi gerçekleştirdi.

İHD İzmir Şubesi'nde yapılan "Yaşama Ses Ver" nöbeti'ne İzmir Mücadele Birliği de katılarak destek verdi.

Açlık Grevleri İçin Meşaleli Yürüyüş

Amed Şehitlik'te bir araya gelen kadınlar ve gençler, İmralı tecridine karşı 160 gündür açlık grevinde olan Leyla Güven ile dayanışmak amacıyla 15 Nisan akşamı bir yürüyüş düzenledi.

Yürüyüşte, sık sık "Biji berxwedana zindanan" sloganları atıldı.

Açlık Grevleri İçin Taksim'de Yaşam Zinciri

Leyla Güven'in, A. Öcalan'a uygulanan tecridin kaldırılması talebiyle Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'nde başlattığı ve tahliyesi ardından evinde sürdürdüğü açlık grevinin 163'üncü gününde.

Leyla Güven'e destek için açlık grevine başlayan siyasi tutsakların sağlık durumlarının kritik aşamaya gelmesi nedeniyle 19 Nisan günü Taksim'de İstiklal Caddesi'nde çok sayıda kadın ağzlarında beyaz maskelerle el ele tutuşarak yaşam zinciri oluşturdu; "Leyla Güven'e Ses Ver", "Açlık Grevlerine Ses Ver", "Tecrit İnsanlık Suçudur" dedi.

Kısa konuşmalarla İmralı ve siyasi tutsaklara uygulanan tecride ve açlık grevlerine dikkat çekmek için kamuoyuna seslenilerek destek verilmesi çağrısı yapıldı.

LENİNİZME GERİ DÖNÜŞ: KOMİNTERN'İN 100.YILDÖNÜMÜ-1

ÇEVİRİ

Bundan 100 yıl önce, Rus Devrimi'nin büyük lideri V.İ.Lenin, Komintern olarak bilinen 3.Komünist Enternasyonal'in ilk toplantısını, 2 Mart'ta Moskova'da açtı. 22 ülkeden 35 örgütü temsilen 51 delege kaydedildi. Katılımdaki rakamlarlar bir hayli mütevazı idi, çünkü emperyalist ülkeler, Sovyetler Birliği'ni ablukaya almıştı ve Moskova'ya gitmek gücü. Karşı-devrimcileri desteklemek için güçlerini, savaş gemilerini ve silahlarını toplayan her emperyalist güç, Sovyetler Birliğine saldırdı.

Bununla birlikte, toplantıya gelen delegeler, az sayıda olmalarını dert etmediler. Terör ve Birinci Dünya Savaşı ile kitlelerde oluşan ıstıraplar tarafından kısırlanan ve Rus Devrimi'nden esinlenen emperyalizmin endüstriyel olarak geliştiği merkezlerindeki işçi sınıfı ve emperyalizm tarafından sömürgeleştirilen dünyanın geniş alanlarındaki ezilen halklar harekete geçti. Daha fazla devrimin mümkün, hatta eli kulağında olduğuna dair güçlü bir his vardı. Bolşeviklerin başarısını merkez ya da Doğu Avrupa'da tekrar etmeye çalışan girişimler başarısız olmasına rağmen, bunlar kapitalist egemen sınıf tarafından yine de çok ciddiye alındı.

İşçi Sınıfının "Devrimci Dalgası"

Bazıları tarafından işçi sınıfının "devrimci dalgası" olarak adlandırılan şey, okyanuslardan ABD sahillerine vurdu. 1919'un büyük Seattle genel grevi, Moskova toplantısından bir kaç hafta önce oldu.

İkinci Enternasyonal'in çöküşünün ana nedenini -bazı işçi partilerinin savaşta kendi egemen sınıfı ile birlikte hareket etme yanlış-ı- akıld tutarak Lenin, Moskova toplantısına sadece devrime kendini adanmış olanları ve önceki Enternasyonal'i mahkum eden hataları bir daha asla tekrar etmeyecek olanları davet etmek istiyordu. Komintern, "uluslararası burjuvaziye aşağı etmek için, mümkün olan tüm araçlarla, askeri güç dahil, mücadele etme" ve onun yerine sosyalizme dayalı dünya sovyet konfederasyonunu geçirme kararı aldı.

Savaş yeni bitmiş olmasına rağmen dünyanın her yanındaki devrimciler, kapitalizmin krizlerinde gelecek dünya savaşının tohumlarını görebilirdi. Komintern, emperyalist savaşçı işçiler ve emperyalistler arasında bir iç savaş - dünya sosyalizminin başarısıyla sonuçlanacak olan bir savaş- dönüştürülebilir için yapabileceği her şeyi yapmayı kararlaştırdı.

Sovyetler Birliği, varlık nedeni olarak herhangi özel bir verili anda kendisini dünya sınıf mücadelesinin şartlarına adapte etmek dışında bir şansa sahip değildi. Bununla birlikte, Lenin Rus Devrimi'nin kaderinin son kertede daha fazla devrimler, esasında dünya devrimine bağlı olduğunu anlamıştı. Bu itibarla, Komintern'in yönelimi, enternasyonalizmi sembolik dayanışma hareketlerine indirgemek değildi; daha çok ilk olası fırsatta komünizmin kapitalizm üzerinde zaferi için gerçek bir dünya mücadelesini koordine etmekte.

Hiçbir işçi sınıfı partisinin analizlerini ve amaçlarını sadece kendi ülkesinin koşullarına değil, fakat kapitalist krizlerin doğru bir analizine ve küresel sınıf mücadelesinin durumuna dayandırmadan edemeyeceği bakışı Lenin'e aitti. Herhangi bir ülkedeki sınıf mücadelesi, kısmen dünyanın geri kalanından ve onun kendi özelliklerinden ayrıdır. Fakat, farklılıklar ne olursa olsun, mücadelelerin bir - bi-

rine bağlı olduğu da daha az doğru değildir. Eğer bu Komintern'in kuruluş döneminde doğru idiyse, bugün tarihsel gelişmeye dayanarak sınırsız bir şekilde daha doğrudur.

Yeni teknoloji tarafından teşvik edilen emperyalist küreselleşme, ekonomik olarak bağımsız ulus devlet düşüncesini büyük ölçüde bir anakronizm(*) dönüştürmek zorunda kaldı. Emperyalizm sınır tanımıyor. İşçi sınıfının da tanımaması gerekiyor.

Küresel Sınıf Mücadelesi

1919'dan sonra yüzyılın gelecek çeyreği, dünya kapitalist ekonomisinin çöküşüne, Büyük Bunalım'a, faşizmin yükselişine ve ikinci dünya savaşına tanık oldu. Bu periyodun sonunda dünya koşulları ve küresel sınıf mücadelesinin durumu değişti. Artılar arasında Sovyetler Birliği'nin hayatta kalması ve Avrupa'nın önemli bir kısmının emperyalist egemenlikten kurtulmasına yardım etmesi vardı.

Büyük Çin Devrimi'nin zaferi, dünyanın çehresini ulusal kurtuluş hareketleri lehine değiştirdi. Diğer taraftan emperyalist merkezlerdeki işçi sınıfı hareketi, politik ve ideolojik olarak zayıf bir şekilde ortaya çıktı. Avrupa'da faşizmin zaferi, işçi sınıfı için ezici bir yenilgi oldu. ABD işçi sınıfının bölümleri, Roosevelt yönetimi altındaki egemen sınıftan tarihi tavizler almak için mücadele etmesine ve kazanmasına rağmen, ABD egemen sınıfının bu tavizleri Sovyet tipi bir devrimin içeride olmasını engellemek ve yığınların ABD emperyalizminin kapitalist dünyaya 75 yıldır egemen olmasıyla sonuçlanan savaşa olan bağlılıklarını desteklemek için vermeye zorlandığı sıklıkla unutuluyor.

ABD emperyalizminin şimdi bu egemenliği kaybediyor oluşu, kapitalizmin sonal krizinden ve alta gelişen birleşik ekonomik-politik altüst oluştan ayrılmaz bir faktördür.

ABD emperyalizmi ile savaş zamanı önemsiz ve kısa ömürlü ittifak içinde olan, emperyalizme barış içinde bir arada yaşama yanılmasından etkilenen Sovyetler Birliği liderliği Komintern'i 1943'te dağıttı.

(...)

Devrimci Bir Hareket İnşa Etmek

Bütün zayıflığı ve çelişkileriyle Komintern gücünün yettiğince sosyalizm ve komünizm için küresel sınıf mücadelesinin akışını belirlemede dikkate değer bir etkiye bulundu. Bu, burada işlerin nasıl yürüdüğü konusunda belli bir rol oynayan komünist hareketin içindeki siyasi dönemeçlerden ve mücadelelerden çok daha fazla zaman alacaktı.

Komünist hareket içerisindeki politik ve ideolojik mücadele, hareketin içindeki değişik politik güçlere ya da liderlere saygı gereği basit açıklamalara veya etiketlere prim vermez. Mücadelenin belli bir deneyim sahibi kuşağı için sadece Stalin ya da Troçki'nin adını anmak bile, varolan derin ayrımlara dayanan

güçlü bir cevaba sebep olacaktı. Partimizde biz her zaman bu periyodu objektif bir şekilde değerlendirmeye gayret ettik; çünkü biz devrimciler sadece bu yolla olaylardan dersler çıkarabiliriz. Biz, hala bu periyodun bir parçası olan işçi sınıfı hareketindeki zayıflığın -bugün hala süren zayıflığın- Sovyetler Birliği'nin niçin çöktüğünü anlamada temel anahtar olduğuna inanıyoruz.

(...) Devrimciler, geleceğe yönelmek ve işçi sınıfının çıkarına yapılması gereken ne varsa güçleştirecek olan geçmişten gelen her şeyden kurtulmuş olmak zorundaydılar. Zaman gelecek -ve ne kadar erken olursa o kadar iyi- devrimciler bir kez daha dünya devrimini organize etmek amacıyla uluslararası bir ittifak kurma çağrısında bulunacaklar.

Lenin'in Düşüncesi ve Bugünkü Dünya

Küresel sınıf mücadelesinin gelecek evresi için hazırlanırken, Lenin'in düşüncesi üzerinde çalışmak ve onun bugünkü dünya koşullarına nasıl uyarlanacağını düşünmek için Komintern'in 100. yıldönümünü değerlendirmek yararlı olacaktır. Dürüst bir tarihsel perspektiften bakılırsa, 3. Komünist Enternasyonal'in açılışından anlaşılacağı şekliyle Leninizmin cesur, devrimci vizyonuna dönmek suretiyle

ileri doğru bir sıçrayış yapmak amacıyla sosyalizm için dünya çapında bir mücadelenin zamanı geldi.

Bu neden gerekli? Çünkü bu birçoğumuzun düşündüğünden daha yakın olabilecek devrimci potansiyelin fark edilmesine gidebilecek biricik yoldur.

İkinci dünya savaşından sonra, özellikle Batı'daki, işçi sendikalarını ve işçi partilerini içeren işçi sınıfı mücadelesi, yönelimini değiştirdi. Ağır basan düşünce, kapitalizm ve emperyalizmin savaşın güçlü çıktığı ve bir sonuç olarak işçi sınıfının süper zenginlerin genişlemiş bir gelecek yönetiminde kalmaya devam edeceğiydi. Kapitalistler, sistemlerinin en iyisi olduğunu ve herkes için görece bir istikrar ve gelişme sözü verdiği illüzyonunu yaratabiliyorlar. Doğrusu, işçi sınıfının belli bölükleri için bu illüzyonlar ve sözler bir zaman dilimi için gerçekmiş gibi göründü.

Devrim ve enternasyonalizmin amaçları çok yüce görünüyordu. İşçi sınıfı hareketi, düşünce ve yöneliminde daha fazla tutucu, dar sınırlı ve yerel olmaya başladı ve egemen kapitalist sınıfa bağlandı. Tartıştığımız şeylerden hiçbiri, geçen yüzyılın daha iyi bölümleri boyunca işçi sınıfının bir çok kahramanca mücadelesine kara çalmak ya da onu reddetmek anlamına gelmez. Fakat, ne yapmamız gerektiğini anlayabilmek için ters giden şeyler ve zayıflıklar hakkında samimi olmak gerekiyor.

Örgütlü emek hareketinin darlığına bir örnek, Fransa'daki son gelişmelerde görülebilir. Milyonlarca Sarı Yelekliler protestocu, ki çoğunluğu işçi sınıfından, Fransız hükümetini ve burjuvaziye salladı. Bir yere kadar, yükselmeye zorlandılar çünkü Fransız emek hareketinin onlar için dövüşeceğini hissetmediler.

Tabandan gelen baskıyla ve devamlılığını sağlayabilmek için, dünya genelindeki örgütlü emek hareketi yavaştan değişmeye başladı. Bununla birlikte, değişimlerin hızı artmalı ve onların politik yönelimleri daha militan, daha kapsayıcı, kapitalizm karşıtı ve enternasyonalizme doğru olmalı. Emek hareketini devrimcileştirme inisiyatifleri yukarıdan değil, tabandan gelecek. Bu, işçilerin ayaklanmasından çıkarılacak eğitim derslerinden biridir.

(*)Tarih yanlılığı; kronolojik aykırılık. Bugünde geçmiş, geçmişte bugünü yaşamak.

* Larry Holmes 21 Şubat 2019
Workers World

Çeviri Kolektifi

DEVRİMCİ DURUMU VE DEVRİMİ KAVRAMAK-6

İ.Cevat Çetiner

"Devrim, tarihsel gelişmenin sonucu olarak gündeme geldi, nesnel ve öznel koşulları oluşturu. Devrimin ulaştığı bu noktadan daha ileri gidebilmesi, insan onuruna yaraşır bir hayatın kapısını aralayabilmesi için, öncünün devrime ve devrimci kitlelere bir şeyler öğretebilmeyi başarması gerekiyor."

Öncünün, devrime bir şeyler öğretebilmesi için ise öncelikle öğretebilecek durumda olması gerekir. Lenin bunu, "Öğretimizin doğruluğunu ve proletarya ile bağımızı devrimi zafere götürmek için kullanacak durumda olmalıyız" diye ifade eder. Lenin'in belirttiği gibi doğru öğretiyi ve kitlelerle bağa sahip olmak yeterli değildir. Önemli olan, bunları, devrimin güncel sorunlarını çözmek ve onu zafere taşıyabilmek için kullanacak durumda olmayı başarmaktır.

Devrimin güncel sorunlarına çözüm sunabilmek için ise somut durumun doğru tespit edilmesi gerekir. Çünkü ekonomik-politik krizin yaşandığı ve bunların sonucu olarak yığın faaliyetlerinin fazlaştığı koşullardaki (devrimci durum koşullarındaki) politikalarla; gerici dönemdeki politikalar aynı olamaz. Somut koşulların bu iki farklı biçimleniş, doğal olarak devrimin güncel sorunlarına, devrimci kitlelerin asıl olarak hangi politikalarla eğitimlileri ve örgütlenmeleri gerektiği sorusuna verilecek cevabı farklılaştırır. Dolayısıyla, devrimin ihtiyaçlarına çözüm sunabilmek için somut durumun doğru tespiti olmazsa olmazdır.

Hiç kuşkusuz ki, somut koşullar ne olursa olsun öncünün görevi, başta işçi sınıfı olmak üzere, devrimci kitleleri eğitmek ve örgütlemektir denilebilir. Doğrudur. Zaten tüm mesele de, "bu eğitim ve örgütlenme çalışmasında politik ağırlığı nereye vermemiz gerektiğiyle" ilgilidir. Somut durum tahlihi bunun için doğru politikayı oluşturabilmek içindir. Lenin şöyle anlatır bu durumu:

"İşçi sınıfını eğitmek ve örgütlemek için daha uzun, çok uzun süre çalışmamız gerekiyor; ama şimdi (devrimci anda) asıl önemli olan, bir eğitim ve örgütlenme çalışmasında ASIL politik ağırlığı nereye vermemiz gerektiğidir. Sendikalara ve legal demeklere mi, yoksul devrimci ayaklanmaya, devrimci bir ordu ve devrimci bir hükümet yaratma çalışmasına mı? Hem biri hem de diğeri, işçi sınıfının eğitim ve örgütlenmesini iletir. İkisi de elbette çok gereklidir. FAKAT şimdi, bugünkü devrimde bütün sorun... ağırlığı nereye, birincisine mi, ikincisine mi verileceğinde yatmaktadır" der. Ve devrimci durum koşulları olduğu için ikincisine diye yanıtlar sorusunu. Ve ilkinde, sendikalar ve legal demeklere ağırlık verilmesini, burjuvazinin safına geçme, ekonomizme, sendikalizme batmak olduğunu söyler.

Öyleyse, devrime bir şeyler öğretebilecek durumda olmak için; doğru bir öğretiyi sahip olmak, bir öğretiyi sayesinde somut duruma uygun politikalar üretebilmek ve bu politikaları kitlelere ulaştırarak bağlara sahip olmak gereklidir. Başarı için bu üç olgu arasındaki bağıntıya (sıkı, koparılamaz ve bir birini etkileyen ilişkiye) uygun hareket edilmesi zorunludur.

Bir siyasi hareket, doğru bir öğretiyi ve kitlelerle bağa sahip olsa da sınıf mücadelesinin somut durumunu doğru tespit edemiyorsa (ki bu öğretiyi kavramadığını gösterir), devrime bir şeyler öğretecek durumda değil demektir.

Sosyalizmden etkilenmiş, ama küçük burjuvazinin olguları kavrayış biçimini aşmamış olan siyaset anlayışı, her ne kadar doğru bir öğretiyi tutunmaya çalışsa da, onu kavrayamadığı için somut duruma uygun politikalar üretmeyi de başaramaz. Nesnellikle bağ kuramaz, bu yüzden nesnellikten kopar. Ve nesnellikten koştugu için de, devrimi iletilemez. Aksine devrimin peşinden sürüklenir.

Günümüzde, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki oportünist ve reformistlerin durumu böyledir. Nesnellikle, somut durumla yani ekonomik-politik kriz ve sonucu olarak uzun yıllardır süren yığın faaliyetinin, yani devrimci durumun ne anlam ifade ettiğiyle ilgilenmezler. Bu durumun, işçi sınıfının ve devrimci kitlelerin eğitilmesi ve örgütlenmesine yönelik politikalarda ne gibi değişiklikler yapmayı gerektirdiği üzerinde hiç durmazlar. Dün, gerici dönemdeki çalışmalarında politik ağırlığı nereye vermişlerse bugün de aynı yere vermeye devam ediyorlar bu yüzden. Sanki sınıf mücadelesi donup kalmış; bir durumdan başka bir duruma evrilmemiş.

Ortalama sol (oportünistler) içinde, devrimci durum, zora dayalı devrim, silahlı mücadele vs. diyenler yok mu? Elbette var. Ama işçi sınıfını ve devrimci kitleleri, eğitime ve örgütlemeye politik ağırlığı nereye verdiklerine bakıldığında, ÖDP, EMEP, ESP, TKP, HDP vs. vs. den bir farklarını bulmak imkansız. İşçi sınıfının ve devrimci kitlelerin eğitilmesi ve örgütlenmesinde; devrimci hükümet, devrimci ayaklanma vb. konulara değil ağırlık vermeyi hiç değinmedikleri görülür. Çeşitli alanlarda kurdukları meclis, komite vb. ler de bu temelde, bu politikayı uygulamaya dönük değildir. Hadi bundan vazgeçtik, bunların lafi bile edilmez buralarda. Neyin lafi edilir? Kaldırım, yol, su, aşevi, işevi ve kimi demokratik hakların yokluğunun. yani ekonomik, siyasi reform konuları. Yani, EMEP, ÖDP, HDP vs. vs.nin yaptığının aynı! Ne farkları kaldı reformistlerden? Hiç...

Oportünistlikle, reformistlikle, bu durumda olan küçük burjuva hareketin kitlelerle bağı olsa ve bu bağlar üzerinden büyük kitlelere ulaşmayı başarsalar ne olur? Hiç bir şey olmayacağı Gezi Haziran Halk Ayaklanmasında gördük. Onlara kalsa, herkes bayrağını, pankartını alıp evine giderdi.

Kitlelerin eğitilmesi ve örgütlenmesine yönelik, dönemin ihtiyaçlarına uygun politikalar üretemeyenler, kitle hareketinin, kendiliğinden hareketin bir parçası olarak kalır ve bu hareket içindeki ortalama bilincin sözcüsü olabilirler ancak. Ki hep öyle oluyorlar: "Krizin faturasını ödemeyeceğiz", "Biber gazı yasaklasın", "Hepimiz kardeşiz", "İnsanlar ölmesin", "Ölümleri durdurun", "Halklar kardeşdir" vb. vb. Ne kadar ortalama bilince hitap eden slogan, örgütlülük varsa, hepsi küçük burjuva hareketin dilinden düşmüyor. Bu konumunu aşamayan küçük burjuva hareket, kitlelerle kurdukları ilişki sayesinde, olsa olsa baskı gücü, sermaye ve devletten tavizler koparan aşırı muhalefet olmayı başarabilir. Böylece, haklar ve özgürlüklerin bazen kazanılması, ardından çoğunun ya da azının kaybedilmesi kısır döngüsü içinde, devrimci kitlelerin etkileyebildikleri kısmının çürütülmesine neden olurlar. Ama kitleleri gerçek zafere ulaştıramazlar.

Bugüne kadar devrim ve devrimci kitleler, gerçek zafere ulaşmalarını sağlayacak bir şeyler öğrenebilmişlerse, bu esas olarak, devrimin pratik politika sorunu haline geldiğini gösteren ve kitleleri bu doğrultuda eğitip, örgütlemeye çalışan Leninistlerin sayesinde olmuştur. Leninistler, devrimin gelişim yönünde ortaya koydukları çaba ile kitleler içindeki güçlerini aşan bir etki yaratmayı başardılar.

Ama bu etki, devrimin kazanılması için yeterli olmadı, olamazdı da. Bunun için güç örgütü haline gelmek gerekir. Ne zaman işçi sınıfının ve emekçilerin gerçek mücadelesi güçlerinin Leninist partinin etrafında toplanması, onun yönlendirmesine girmesi başlar; işte o zaman bir güç örgütü haline gelmiş ve devrimin gerçek zaferinin yolu açılmış olur. Bunun için, dönemin karakterine uygun politikalar temelinde kitlelerle bağların sağlanmasını ve genişletilmesini; Leninist şiarların mümkün olduğunca devrimci kitleler tarafından bilinmesine, bunların anlaşılmasını sağlamaya; bu hedefler için ısrarlı ve düzenli çalışmaya ihtiyaç vardır. Sınıf bilinçli işçileri kazanmaya ve ortalama solun etkisi altında olan kesimine de, durumlarını sorgulatmaya ihtiyaç vardır.

II. ORTADOĞU BARIŞ KONFERANSI

KESK'in düzenlediği "II.Ortadoğu Barış Konferansı" Ataköy Tark Akan Kültür Merkezi'nde 13-14 Nisan tarihlerinde yapıldı.

Konferans 733. haftasında olan Cumartesi Annelerini selamlayarak ve 10 Ekim 2015'te Ankara Garı Katliamı'nda ve emek, demokrasi, barış mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına saygı duruşuyla başladı.

Konferansın açılış konuşmasını KESK Eş Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik yaptı. Ortadoğu'da ve Türkiye'de otoriterleşme ve iktidar gücünün tek merkezde toplanmak istendiğini ifade eden Bozgeyik, demokrasinin sağlanamamasının önemli nedeninin tekçi rejimleri besleyen sömürgeci emperyalist güçler olduğunu, bölgedeki tüm güçlerin işgal ettikleri topraklardan çıkmaları ve bölgenin dengeleriyle oynamamaları gerektiğini ve karar gücünün bölge hakları ve emekçiler olması gerektiğini söyledi.

Rojava'da yaşanan gelişmelerin de, Türkiye, İran, Irak'ı yakından etkilediğini belirten Bozgeyik, emperyalist güçlerin çıkar kavgalarının bölgeyi daha da karmaşıklaştırdığını ve çözümü daha da zorlaştırdığını söyledi.

İşyanlar biçiminde kendisini dışı vuran Kürt sorunu nedenleri sonuçları itibariyle biz emekçileri de yakından ilgilendirmektedir" dedi.

Konferansın ilk gününde Birinci Oturumda "Ortadoğu'nun Tarihsel Arka Planı ve Değişen Dengeler" konusu işlendi. Oturumun moderatörlüğünü Ortadoğu Uzmanı Hamide Yiğit yaptı. Ardından Lübnanlı Siyasi Analist Enis Nakkaş konuştu.

"Sömürgeci Devletler Yönetim Şekillerine Karar Veriyor"
I. Dünya Savaşı sonrası Ortadoğu'daki sistemin nasıl devam ettiğine değinen Enis Nakkaş, "Avrupa'da imparatorluklar çöktüğünde yerine başka bir şey ortaya çıkabiliyor. Örneğin ulus devletler ortaya çıkıyor. Ancak bizim bölgemizde haritalar halkların iradesine göre kurulmuyor. Sömürgeci devletler oturuyor sınırlar çiziyor, yönetim şekillerine karar veriliyor" dedi.

ABD'nin artık Irak'ta kalamadığı için bölgeye yeni savaşlar gerektiğini ve bunun üzerinden politika geliştirdiğini ifade eden Nakkaş, halkları birbirine düşürüp onların savaşması için Şii-Sünni çatışmaları, Kürt-Türk çatışmalarını yarattıklarını söyledi. Irak'ta ve Suriye'de yaşanan çatışmaların bölgenin kolayca yönetilemeyeceğini ortaya koyduğunu, belirten Enis, bu kez de emperyalistlerin bir takım terörist gruplardan medet umduğunu ve bu grupları da kendilerinin yarattığını söyledi.

Enis Nakkaş, Filistin'de 1. İntifada'nın dönüm noktası olduğunu söyledi. İsrail'in işgal ettiği topraklardan tartışmasız çekilmesi gerektiğini söyledi. Arap Baharı denilen sürecin bazı negatif yanları olduğunu belirtti. Türkiye'nin Suriye'de yaşanan süreçte sadece politik bir rol oynamadığını aynı zamanda geri planda askeri bir rol oynadığını da söyledi.

Türkiye'nin İsrail'i bir devlet olarak tanıdığı ve İsrail'e herhangi bir çelişkisi olmadığını ekledi.

ABD stratejilerinin bütün bu berbat stratejilerin arkasında olduğunu belirten Nakkaş, tutuculuğun da sınırları olduğunu, kimlik çelişkisinin çok da problem olmadığını; sınırları aşacak yeni bir mücadele anlayışına ihtiyaç olduğunu belirtti.

"Eğer umudun merkezindeyseniz, ABD'ye, İsrail'e karşı yürüme zorundasınız" diyen Nakkaş, bölgede yeni politik güçler olduğunu ifade etti.

"Suriye Önümüzdeki Dönem de Zor Bir Süreç Geçirecek"

Yazar Hediye Levent Suriye'deki savaşa değindi. Yoğun bir çatışma döneminin ardından istikrar döneminin başladığı yönünde değerlendirmeler olduğunu ifade eden Levent, çatışmaların büyük ölçüde sona erdiğini bazı bölgelerde insanların günlük yaşamlarını yoluna koymaya çalıştığını ama bu sürecin oldukça zor geçeceğini söyledi.

Suriye'nin şimdi 2011 yılında kalma birçok sorunla yüzleşmeye gitmesi gerektiğini fakat buna henüz hazır olmadığını söyledi. Bunun sanıldığı kadar kolay olmadığını, diğer problemlerle de yüzleşmesi gerektiğini ekleyerek, Suriye'nin içinde reformlara ihtiyaç olduğunu, yolsuzluğun ciddi problem teşkil ettiğini söyledi.

"Ortadoğu Deneme Tahtasına Dönüştü"

Uluslararası İlişkiler Uzmanı Prof. Dr. İlhan Uzgel, Ortadoğu ve dünya arasındaki mesafenin açıldığını Ortadoğu'nun hiç bu kadar dış müdahaleye açık olmadığını belirtti. Ortadoğu'nun bir deneme tahtasına dönüştüğünü söyledi. Burasının vekalet savaşlarının alanı haline geldiğini belirten Uzgel, Ortadoğu'da barışa çok ihtiyaç olduğunu, bölgedeki temel sorunun kriz ve hayatın kendisi olduğunu ifade etti. Ortadoğu'da ideolojik bir krizin egemen olduğunu, Ortadoğu'da temel sorunun demografik olduğunu, nüfusun arttığını, ekonominin aynı hızla gelişmediğini söyledi.

"Suriye, Amerika Stratejisi açısından çok düşük maliyetle Iraklaştırıldı. Suriye içe doğru patladı" diyen Uzgel, Suriye'yi, rejimin, Rusya, Hizbullah, İsrail, Amerika, Türkiye, IŞİD'in varlığını ve bölgede şiddetin her türlüşünün yaşandığını belirtti.

Bölgede ideolojik ve stratejik kriz olduğunu ve ideolojik krizin çok daha önemli olduğunu ifade eden Uzgel, "İdeoloji olmayınca siyasi hareketler belli bir program taşıyamıyor. Bir şey yıkıyorsunuz yerine başka bir şey koyamıyorsunuz. Ondan sonra kaosa dönüşüyor" dedi.

Konferansın ikinci oturumu, "Filistin Sorunu ve Barış" başlığıyla devam etti. Moderatörlüğünü Ortadoğu Uzmanı Araştırmacı Yazar Faik Bulut'un yaptığı bu oturumda konuşmacılar, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Merkez Komite Üyesi Leyla Halid, Filistinli Yazar Wadi Abuhani, Filistinli Yazar Siyasi Analist Mervan Abdülal, Filistinli İnsan Hakları Aktivisti Mahmut Ebu Rahman oldu.

"Kürt Halkı Silahlı Mücadele De Dahil Olmak Üzere, Her Türlü Mücadele Hakkına Sahiptir"

Leyla Halid, İsrail ve Türkiye hapisanelerinde açlık grevi yapan politik tutuklular olduğunu onlara en içten selamlarını gönderdiğini söyledi. "İşgalin

ve zorbarlığın kurbanları hep halktır. Halbuki onlar barış içinde bir arada yaşamak istiyorlar" diyen Halid, "Hangi barış?" diye sordu. "Barış" kelimesinin emperyalistlerin ve işgalcilerin ağızdan anlam değiştirdiğine dikkat çeken Halid "Onlar' barış' dediğinde boyun eğdirmeyi anlıyorlar. Eğer barış adalete dayanmıyorsa teslim olmak demektir. Kavramları yerli yerine oturtmalıyız" dedi. Kürt Halkı için "Bizim başımıza gelen onların da başına geldi. Kürt halkı silahlı mücadele de dahil olmak üzere, her türlü mücadele hakkına sahiptir" dedi.

Filistinli Siyasi Analist, Mervan Abdülal ise, Savaşın politikanın başka araçlarla devamı olduğunu, barış için savaşanlarla birlikte olduklarını söyledi. Filistin'e karşı geliştirilen politik savaşın ABD politikası olduğunu belirten Abdülal, Oslo görüşmelerinde ABD'nin "barış" adı altında Filistin'e sopa göstermesini ve son olarak Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıma kararını örnek olarak verdi. Mervan Abdülal'ın bir "Arap NATO'su" istediğini söylemesi ise salonda hem şaşkınlığa hem de tepkilere neden oldu.

Üçüncü oturumda ise "Kürt Sorunu ve Barış" konusu işlendi. Merhaba moderatörlüğünü İnsan Hakları Demeği (İHD) Eş Genel Başkanı Öztürk Türk Doğan, konuşmacılar ise CHP Genel Başkan Yardımcısı Sezgin Tanrıku, HDP Milletvekili Prof. Dr. Mithat Sancar, Yazar Ferda Koç, Yazar Yüksel Genç, Gazeteci Yusuf Karataş Türkiye'de Kürt sorunu, çözüm süreci ve demokrasi üzerine görüşlerini paylaştı.

Ortadoğulu Kadınların Özgürlük Mücadelesi Sürecek...

Konferansın ikinci gününde ilk oturumda "Ortadoğu Savaş Kışkıncı Kadın ve Barış" konusu işlenirken moderatörlüğü KESK Kadın Sekreteri Gülistan Atasoy Tekdemir'in yaptığı oturumda, Filistin Kadınlar Komitesi Birliği (UPWC) üyesi Abeer Abu Khdeir, Lübnanlı Siyaset Sosyolojisti Prof. Dr. Houde Rizk, Tunus Halk Cephesi üyesi Mubarewke Brahmi, Bahreynli Aktivist Sameyya Khail, Rosa Kadın Demeği Yönetim Kurulu Üyesi Ayla Akad konuşmacı olarak katıldı.

UPWC Üyesi Abeer Abu Khdeir UPWC'yi anlattı. Ortadoğu kadınının kültürel olarak zayıf bırakıldığını söyleyen Khdeir, Ortadoğu'da genel olarak kadının yerinin evi olduğu ve görevinin çocuklarına bakmak ev işlerini yapmak olarak görüldüğünü ifade etti. Khdeir, Filistinli

kadınların mücadele eden kadınlar olarak tarih boyunca hep çok önemli bir yeri olduğunu vurguladı. Gazze'deki Filistinli kadınların %40'dan fazlasının evlerinin yaşanılmaz durumda olduğunu ve işsizliğin çok yüksek olduğunu belirten Khdeir, Filistinli kadınların bir efsane yarattıklarını, Ortadoğu'daki diğer ülkelere göre daha eğitilmiş olduklarını, sosyal ve kültürel iyi bir mirasa sahip olduklarını belirten Khdeir, Filistin'deki İsrail işgali nedeniyle kadınların istihdam edilme olanaklarının bulunmadığını ifade etti.

Ortadoğu'da işsizliğin çok yüksek olduğunu sendikalara bir takım kalkınma projelerini yapılması için önerilerde bulunduğunu ancak yeterli çabanın sağlanmadığını belirten Khdeir, bir çok ülkede kadınların istihdam edilemediğini, bazı ülkelerde ise iş bulabilen kadınların ancak kamu

Filistinli kadın tutsakların yaşadıklarına da değinen Khdeir, "İsrail hapishanelerinde bir takım radyoaktif yayın cihazlar yerleştirilerek tutsakların aileleriyle telefon görüşmelerinin bu şekilde engellendiğini" aktardı; 53 kadının tutsak olduğunu söyledi. "Hapishanenin her tarafına kameralar koyuldu. Kadınlarda onları protesto etmek için havalandırma çıkarmaya başladılar. Spora gitmemeye başladılar. Kameralar kaldırılmayınca kadınlar boykota gittiler. Bunun üzerine bütün kadınlar sürgün edildi. Yeteri kadar yatak olmayan bir hapishaneyi sürgün edildi. Kişisel eşyalarını dahi almalarına izin verilmedi. Kışın soğukunda duş alacak su yok. Özellikle eğitimden mahrum bırakıyorlar. Yaşı küçük olan çocuklar var onlar da eğitimlerden mahrum bırakılıyor" diyerek kadın tutsakların durumunu aktardı.

"Özgürlük İsteyen Kadınlar Hapishanelerde"
Lübnanlı Siyaset Sosyolojisi Prof. Dr'u Houde Rizk da, Arap ülkelerinde özgürlük isteyen kadınların hapishanelerde olduklarını belirterek sözlerine başladı. Kadınların araba kullanmaya izin verilmesinin bile sevinç nedeni olabilecek kadar baskı altında olduğunu aktaran Rizk, özgürlük isteyen kadınların görülmediğini ifade etti.

Türkiye'de de özgürlük istediği için çok sayıda tutuklu kadın olduğunu ve çoğunlukla Kürt kadınların tutuklu olduklarını bildiklerini aktardı. Kadınların ülkelerinde sorunlarını ve taleplerini dile getirmelerinin yeterli olmadığını bunun tüm ülkelerde birlikte yapılması gerektiğini ve bu şekilde kadınların mücadelesinin daha güçlü olabileceğini ifade eden Rizk, Ortadoğu ve özellikle Suriye'de IŞİD ve terör örgütlerinin kadınlara işkence ettiğini fakat tüm bunlara karşın Irak'ta, Suriye'de, Kobane'de kadınların güçlü direniş ortaya koyduklarını ve mücadele ettiklerini vurguladı.

Savaşın en çok kadınları etkilediğini ve bedelini kadınların çok ağır ödediğini ifade eden Rizk, "Suriye'de çok çeşitli kültürel mozağı olan bir ülke. Suriye'de çeşitliliği yok etmek için Kürtlerden başladılar. Önce onlara saldırdılar. Savaşlar en çok kadın ve çocukları vurmaktadır. Suriye'de siyasi istikrarsızlık devam ettikçe kadınlar ve çocuklar mağdur olmaya devam edecektir. Özellikle yerinden edilme durumunda kadınlar daha çok mağdur ediliyor. Kadınlar cinsel şiddete, psikolojik şiddete maruz kalıyorlar. Kaynaklara ulaşamıyorlar" dedi.

Tunus Halk Cephesi'nden Mubarewke Brahmi, Tunus'ta kadınların yaşa-

dıkları sorunları aktararak sözlerine başladı. Kadının pratik hayatta yer alması için mücadele ettiklerini ifade eden Brahmi, Kadınların her alanda mücadeleyi verdiğini söyledi. Kadınların isterse çok zor ve güzel şeyleri başarabileceklerini ifade eden Brahmi "Kadın sınırsız bir kaynaktır. Bir pınar gibidir" dedi. Yasaların kadınların özgür olmaları için yeterli olmadığını ifade eden Brahmi bir çok kadının çöp toplayarak geçimini sağladığını, işsizlik oranının 15,4 gibi yüksek bir oranda olması nedeniyle kadınların büyük zorluklar yaşamakta olduklarını söyledi.

Bahreynli Aktivist Sameyya Khail, tüm Ortadoğu'da tutuklu bulunan kadınları selamlayarak sözlerine başladı. Bahreyn'de gazetecilerin korktuklarını ve kadın tutuklular hakkında haber yapmadıklarını aktardı. Tutuklu kadınların çoğunun ciddi sağlık sorunları yaşadıklarını

söylenen Khail, "Kadın ya da erkek olsun siyasi kültürel sosyal hak elde etmek isterse çok zorlu bir mücadele vermesi gerekiyor. Her şeye rağmen Bahreynli kadın hep mücadele etti; vazgeçmedi" dedi.

Kadın hareketlerinin gelişmesi ve güçlenmesi için mücadele etmeleri gerektiğini ifade eden Khail, Ortadoğu'daki ülkelerden kadınların omuz omuza vererek mücadeleyi yükseltebileceklerini belirterek "Emperyalizm biz kadınları eğitimsiz bırakarak, baskı altına alarak yok etmeye çalışıyor ama biz onunla oynamaya başacağız" diyerek sözlerini tamamladı.

Rosa Kadın Demeği Yönetim Kurulu Üyesi Ayla Akad Kürt kadınlarını mücadele sürecine değindi. Türkiye'de "savaş" demenin bile tutuklanmayla karışık bulduğunu, inkar ve imha politikalarının uygulandığını ve bir savaş süreci yaşadıklarını söyleyen Akad, Kürt kadınlarının, birçok ülkeden farklı bir mücadele süreci yürüttüklerini, bir çözüm süreci için çaba harcadıklarını ve kadınların sürekli bu sürecin içinde yer aldıklarını ifade etti.

Kürt kadınlarının mücadelenin her alanında yer aldıklarını ve temsiliyet konusunda da iki kişinin yer alması ve birinin kadın olması sağladıklarını ve bunun da başarılı bir şekilde yürütüldüğünü ifade eden Akad, Kürt kadınlarının Türkiye'deki kadın örgütüllükleriyle de birlikte hareket ettiklerini aktardı. Bir savaşın sürdürdüğünü ifade eden Akad, çatışmalar devam ederken bir çözümün üretilmesinin de güç olduğunu söyledi. Kürt kadınlarının mücadelesinin çok önemli örnekler yarattığını belirten Akad sözlerini kadınların özgür olmadığı bir toplumun da özgür olamayacağını söyleyerek tamamladı.

İkinci oturumda ise "Ortadoğu'da Emek (Göçmen İşçilik, Mültecilik) Barışın Örgütlenmesi ve Somut Öneriler" konusu işlendi.

Moderatörlüğünü KESK Eş Genel Başkanı Aysun Gezen'in yaptığı oturumda Fas, Tunus, Cezayir, Suriye, Ürdün, Lübnan'dan katılan katılımcılar söz alarak görüşlerini belirtti. Türkiye'den ise Devrimci İşçi Sendikası Konfederasyonu (DİSK) Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, Türkiye Mimar Mühendis Odaları Birliği (TMMOB) Genel Başkanı Emin Koramaz, Türk Tabipler Birliği (TTB) Genel Başkanı Sinan Adıyaman katıldı.